

Giới thiệu Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau

Tình yêu chính là sự đồng điệu giữa hai trái tim nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ.

Tình cảm của cô dành cho anh là sự ngưỡng mộ nhất thời sau khi trái tim bé bỏng bị thương tích hay chính là tình yêu thật sự.

Khi mà hai trái tim của hai người cạnh nhau nhưng lại chẳng tìm chung được một nhịp thì cảm giác sẽ ra sao?

Từ thực xuyên đến ảo, có phải quá hoang đường không? Cô mặc, cô chỉ muốn ở bên anh

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Văn án

Cô bị người yêu phản bội với cái lý do hết sức là vô duyên: bởi cô không cho anh ta cái lần đầu tiên của người con gái.

Cô lậm ngôn tình, lậm cả phim và lậm Kaiba Seto-1 nhân vật phụ trong 1 bộ phim hoạt hình của Nhật Bản

Cô yêu hắn chỉ bởi cô không muốn cô bị tình yêu ảo chi phối, cô là con người, cô phải yêu 1 con người. Vậy mà con người lại tổn thương cô. Lẽ nào thời nay, yêu nhau thì phải cùng nhau làm chuyện sắc dục? Vậy cô thà tiếp tục yêu nhân vật ảo, ít nhất nó sẽ không làm cô tổn thương

Rồi Phi Dao cô xuyên đến thế giới của Kaiba, cô gặp Kaiba bằng xương bằng thịt

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

Phi Dao lang thang trên con đường trải toàn lá vàng, đẹp như trong ngôn tình.

Cô đi như vô định, cô không định hướng được con đường phía trước cho bản thân. Trong đầu Phi Dao cô chỉ muốn tìm lấy 1 nơi thật yên tĩnh để bình tâm lại. Nhưng cuộc sống hiện đại có phải quá nhỏ bé, nhỏ đến mức, 1 nơi vắng vẻ cũng chẳng có.

Phi Dao liếc nhìn xung quanh, toàn nhà cao tầng. Con đường cô đang đi, lúc trước là 1 cung đường yên lành mạn. Và có phải khi yêu, người ta đều có cảm giác mọi vật xung quanh đều trở nên xinh đẹp, còn khi tâm trạng không vui thì cây cỏ cũng như đang tàn úa

Phi Dao đi mãi, đi mà không biết về đâu

Lần cuối, Phi Dao chỉ nhìn thấy cô bước xuống 1 bờ sông. Cô không muốn tự vẫn. Nam nhân thôi mà, mắt người này thì có kẻ khác, thậm chí tốt hơn hẳn gấp trăm lần, đại gì mà cô lại tự vẫn. Nhưng đôi chân lại cứ không nghe lời, nó đi thẳng, nhắm lòng sông sâu thẳng tiến.

Bầu trời dần tối sầm lại. Nguyệt thực xuất hiện khiến cho đám đông đổ xô đi xem. cùng lúc ấy người ta thấy cô như 1 hồn ma bước dần ra giữa sông rồi từ từ mất hút

Phi Dao rơi vào 1 luồng sáng, sáng đến chói mắt.

Cô thấy tất cả ký ức chạy ngang qua cô, nhanh đến mức cô chưa kịp nhìn rõ nó đã biến mất. chỉ có hình ảnh của Kaiba là rõ nhất. Cô mãi mãi vẫn không thể quên anh. Anh dù chỉ là một nhân vật phụ trong phim hoạt hình, thế nào lại khiến cô si mê. 18 tuổi, Phi Dao dù xinh đẹp nhưng vẫn chưa có 1 mối tình vắt vai. Nói tính tình cô quá lạnh lùng khiến cho mấy vệ tinh bay xung quanh nhanh lảng tránh cũng không sai, vì cô bảo cô yêu Kaiba, cô bảo, đến khi nào cô tìm thấy 1 ai giống hệt Kaiba thì cô sẽ yêu người đó.

Hắn đến bên cô, theo đuổi cô. Hắn kiên trì đến mức, cô không muốn cũng phải xiêu lòng. Vì cô đang cần một chỗ dựa, 1 bờ vai của con người có thể khiến cô yên ả tựa vào chứ không phải là những mảng màu trên phim, chỉ cần bật youtube là thấy.

Rồi hôm ấy, sinh nhật 20 của cô hẳn tổ chức cả 1 party hoành tráng. Cuối giờ, hẳn đưa cô về phòng trọ. Vì quen nhau 2 năm, hẳn biết rõ cô ở đơn nên đòi vào nghỉ ngơi. Không ngờ lại nhân lúc cô không phòng bị mà khóa cửa, ôm chặt cô đặt lên giường. cô cơ bản là có giấy dựa, nhưng sức cô sao lại sức hẳn, mà cắn bản, phụ nữ luôn yếu hơn bọn đàn ông.

Cô cũng không biết bằng cách nào, cô đập hẳn văng xuống đất, tay cầm điện thoại dọa gọi cảnh sát. Hẳn văng tục rồi bỏ đi một nước. Nào ngờ hôm sau lại lên mạng xã hội mắng cô, bảo cô quen hẳn gần 2 năm, ăn của hẳn không biết bao nhiêu của mà không cho hẳn hôn môi lần thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Vài phút sau, hẳn đến thẳng phòng trọ cô bảo 1 là cho hẳn, 2 là chia tay. Khi đó, Phi Dao không hiểu sao cô lại tức cười, rồi cười như điên dại.

Mắc gì cô phải giao cho hẳn sự trong trắng lần nộ hôn đầu đời của cô? Hẳn không xứng! Ở bên hẳn, cô luôn có cảm giác không an toàn, cô đã giao ước, muốn làm gì thì cưới nhau đã. Hẳn ở bên cô 2 năm nay, không lẽ chỉ chờ ngày muốn cô sao? Tức cười thật.

Phi Dao nhắm mắt. Thế giới bên kia đang chờ cô, cô bỗng cảm thấy thoải mái lạ thường

"Tạm biệt anh, Kaiba!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Phi Dao không rõ cô bằng cách nào mà rơi xuống, chỉ là nghe một tiếng Bịch như trái mít rụng, cái mông đau nhói.

Cô mở mắt, đưa hai bàn tay ra phía trước cười cười

-Thì ra chết là thế này

Ngước nhìn lên, Phi Dao thấy có người nhìn mình rồi khinh bỉ lướt qua.

Trong phút chốc Phi Dao thấy người này giống Kaiba đến lạ. Từ cách ăn mặc, ngoại hình đến biểu cảm. Cô thầm nghĩ "cosplay thôi mà giống thế nhỏ"

Bỗng có một cậu bé đến vỗ vai cô

-Chị ơi, chị có sao không?

Cô xoa đầu cậu bé

-Ừm, không sao cả. Mà nhóc có thấy người lúc nãy không? Người ấy là chuyên gia cosplay à?

-Người vừa đụng chị á? Anh ấy là anh trai em, chủ tịch tập đoàn Kaiba chứ có cosplay gì đâu

Nói xong thằng bé nhìn cô như một người Việt mà không biết đến Truyện Kiều, người Liên Xô mà không biết đến Ca-chiu-sa vậy

(Thằng bé này là em trai của nam chính, 2 anh em vô cùng yêu thương nhau. Cậu nhóc tên là Mokuba)

-Vậy em là Mokuba? Có nhầm không? Haha

Mokuba phùng má

-Chị thử nhìn xung quanh xem, hình quảng bá của anh hai em treo đầy đấy

Cô lúc này mới đưa mắt nhìn xung quanh. Toàn là biển quảng cáo tiếng Nhật, cả đường phố cũng thiết kế kiểu Nhật nốt! Chuyện gì đang xảy ra đây?! Ai giúp cô cho cô một câu trả lời với

Trong lúc cô thần thờ nhìn xung quanh, Mokuba khẽ lắc đầu thờ dài rồi lướt qua cô, thầm nghĩ "bị thần kinh cũng thật tội nghiệp"

Một thoáng sau, cô mới nhớ đến Mokuba, nhưng vừa quay lại là thằng nhóc đã đi về nơi xa

Đột nhiên, phía sau cô một đoàn vệ sĩ xuất hiện. Một người cao lớn tỏ vẻ là thủ lĩnh đến trước mặt cô cung kính

-Xin mời tiểu thư quay về, chủ tịch đang chờ cô

-Chủ tịch gì? Mấy người muốn bắt cóc tôi tống tiền đúng không? Tôi là sinh viên nghèo, nợ nần chất cao hơn núi Thái Sơn, mấy người tìm ai nhà giàu thì bắt đi hen

Biểu cảm ông ta lộ ra mười phần khó xử

- Tiểu thư, mong người đừng nói giỡn. Nội bộ cánh tiểu thư đang vận cũng đủ com cho chúng tôi trong hơn 2 tháng rồi. Tiểu thư, mời cô lên xe, kéo trẻ chúng tôi lại bị quờ mắt

Cô mỉm cười. Biết đâu cô giống mấy nữ chính trong ngôn tình, xuyên vào gặp nam sủng, hahaha so với cuộc sống sinh viên, làm tiểu thư ở đây thật phần hơn hẳn. Cô bất giác nhìn bộ váy xinh đẹp trên người mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thấm thoát cũng 3 tháng trôi qua.

3 tháng đủ cho cái đầu óc chứa bã đậu của cô hiểu ra cô đã xuyên vào thế giới của Kaiba

Cô, hiện tại là con gái duy nhất của nhà Orita, Orita Kyoko-một cô gái vô cùng lạnh lùng và độc ác bởi thế cô chẳng bao giờ đóng tròn vai.

Ba cô (thật tế là ba của Kyoko) là một người đàn ông đứng tuổi-thị trưởng của thành phố Tokyo

Sống 3 tháng trong nhung lụa cùng với tình yêu thương của người ba mới, cô nhất thời quên đi cuộc gặp gỡ với Kaiba hôm nào

...

Hôm nay nghe ba bảo có khách, cô bèn vận một bộ cánh màu tím. Cô thích nhất là màu tím và đen, có người nói 2 màu đó rất u ám cũng như không thích hợp với một thiên thần như cô nhưng cô mặc, mình thích là được.

Chải mái tóc suông mượt, cô bước xuống nhà. Nói là cô xuyên qua Kyoko, nhưng ngoại hình vẫn không thay đổi gì cả nên khiến cô cảm thấy rất dễ chịu

Dưới bàn trà phòng khách, ba cô cùng Kaiba đang ngồi trò chuyện. Cô thầm nhủ "Tim ơi, xin mày đừng đập nữa" nhưng chợt nhớ ra tim không đập chỉ có người chết nên cô không nói nữa, Kaiba bằng xương bằng thịt đang ở trước mặt cô, cô tuyệt không thể chết

Mokuba chạy đến kéo tay cô

-Chị là chị hôm trước đây mà, thì ra chị là tiểu thư nhà thị trưởng, mau đến gặp anh xã tương lai đi chị hai

Cô lắp bắp

-HẢ?! Anh xã tương lai á, mà em kêu ai là chị hai

Mokuba mỉm cười

-Chị hai, em là kêu chị đó, mau anh hai em đang chờ

Rồi kéo cô đối diện với Kaiba

Cô tròn xoe đôi mắt, căn bản là không nói nên lời. Kaiba từ nãy đến giờ vẫn không liếc nhìn cô lấy một cái bỗng nhẵn nha tách trà hỏi

-Tôi nghe đồn, Tiểu thư nhà thị trưởng rất lạnh lùng hơn cả tôi

Cô vội xua tay

-Không có

Kaiba nhếch môi, vẫn là không nhìn đến mặt cô

-Yên tâm, dù cô là người thế nào thì ngày mai vẫn phải bước vào lễ đường với tôi

Cô nghe con tim đập ngày một mạnh, mạnh đến mức cô tưởng chừng anh có thể nghe được và đang cười cô. Cô chỉ biết hỏi lại

-Thật sao?

Anh đáp

-Dùng tất cả tài liệu mà cô đáng cấp được từ tập đoàn Kaiba ra đời, tôi đây sao dám từ chối. Cô nên nhớ, tôi cưới cô chỉ vì chỗ tài liệu đó, không vì bất cứ thứ gì khác. Hợp đồng cũng ký rồi, mau giao đồ ra

Cô vì sợ hãi mà lùi một bước, trong khi đó ba cô kêu lớn

-Mau vào lấy đồ trả lại chủ tịch

Liền có một vệ sĩ rời đi, sau khi trở lại cầm trên tay một USB giao cho Kaiba

Anh đứng lên, không thèm nhìn ai một cái đã lên tiếng

-Mokuba, đi thôi em!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thảm thoát cũng đã đến ngày cưới.

Lòng cô vẫn lằng lằng, chưa bao giờ cô dám tin đây là sự thật. Bỗng cô xuyên vào thế giới trong phim lại được đám cưới với người mà cô yêu nhất. Biết bao lần cô thử tát mình xem có phải cô đang mơ hay không, nếu như mơ, cô thà cả đời không tỉnh lại.

Lễ đường khoác lên chiếc áo trắng thuần khiết nhưng cũng vô cùng tang tóc

Cô nhất mực muốn mặc chiếc váy cưới màu tím nhưng ai cũng cản, nói cô dâu vẫn còn trong sáng thì phải vận váy màu trắng, với lại do chính Kaiba đem chiếc váy cưới màu trắng đó đến đưa cô nên cô mới vui về mặc nó

Chiếc váy cưới này vô cùng tinh xảo, 8000 viên pha lê đính xung quanh, 2510 viên ngọc trai làm điểm nhấn, tại sao lại là 2510 viên ngọc trai? Vì đó là sinh nhật của cô, cũng là sinh nhật của Kaiba (của tg nữa). Áo trễ vai tôn nên bờ vai quyến rũ ngọt ngào, áo không hở hang nhưng lại ôm sát các đường cong trên cơ thể, rất nữ tính lại không kém phần quyến rũ. Đôi giày cao gót màu nude không quá cao để người dùng cảm thấy khó chịu. Mái tóc đen dài uốn đuôi nhẹ, tóc trên đỉnh đầu tết lên thành một dải như ruy băng, phần đuôi xoắn tùy ý trên bờ vai thon mịn càng nổi bật lên. Cô không trang điểm đậm, chỉ khẽ đánh son môi.

Kaiba khoác lên người bộ vest trắng, với chiều cao 1m86 cùng các múi cơ hoàn hảo trên cơ thể, trông anh mặc vest vô cùng lịch lãm. Từ đầu buổi tiệc, trong khi tất cả đổ xô đi xem về quyến rũ của cô Kyoko tàn ác trong ngày cưới như thế nào thì anh chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Cô cũng không quan tâm đến thái độ thờ ơ hững hờ của anh, bởi cô yêu anh nhất là tính cách của anh: lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng. Cô khẽ mơ đến tương lai hạnh phúc bên anh rồi mỉm cười, đôi khi lại đưa mắt liếc nhìn anh mơ đến đêm nay cô đã có thể trao thân cho người mà cô yêu nhất

Hầu hết mọi người từng quen biết với Kyoko đều thấy lạ và cứ chỉ trỏ miết. Đúng là Kyoko đây, nhưng kiểu trang điểm nhẹ nhàng, nụ cười ngây ngốc như vậy quả là khác xa. Họ cùng nhớ lại Kyoko "hắc ám" lúc trước lại nhìn một Kyoko nữ tính như vậy trước mặt, không khỏi rung mình một cái

Bạn bè của Kaiba cũng đến (đó là nhóm người có Anzu, Yugi, Jibeca...)

Cô khẽ mỉm cười suy nghĩ "trong phim Yugi đã không bằng một góc của Kaiba rồi, quả là ra ngoài còn tệ hơn!" (fàn Yugi đừng gạch đá nữ chính của tui nha)

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Kết thúc lễ cưới, cô khẽ xoa đôi bàn chân sưng đỏ lên vì đứng quá lâu trên giày cao gót.

Ngồi trong phòng chờ, cô cứ quẩn luyến cái váy cưới xinh đẹp không muốn thay nó ra. Cuối cùng, cô cũng phải cởi bỏ lễ phục, thay 1 bộ váy xinh xắn để trở về nhà

Lúc bước ra cổng lễ đường đã sớm không còn ai. Cô chỉ biết hỏi bảo vệ

-Không còn ai ở đây ạ?

-Vâng, vừa nãy còn cậu chủ Kaiba nhưng cậu ấy vừa về

-Cảm ơn, tôi hiểu rồi

Hiểu cái gì? Chính là cô phải đi bộ đó

..

Sau hơn 1 tiếng đồng hồ đi lạc và hỏi đường cuối cùng cô cũng lê cái thân về đến biệt thự nhà Kaiba với đôi giày cầm trên tay, chân đi đất. Hậu quả là sau khi nhấn chuông, cô ngất ngay trước cửa nhà của mình

...

-Haizz, sao nặng đầu quá vậy?

Cô vỗ trán, không quên than nhẹ vài câu

Anh ngồi bên cạnh, lãnh đạm hỏi

-Không phải cô nghèo đến mức tiền taxi cũng không trả nổi?

-Có cô dâu nào lại nghĩ mình sẽ bị bỏ rơi trong ngày cưới mà mang tiền theo?

-Cô đang trách tôi?

Đến lúc này cô mới nhớ lại người mà cô đang nói chuyện là người mà cô yêu nhất, lúc này không phải cô nên tỏ ra ngoan ngoãn sao?

-A, không có, chỉ là...

Kaiba căn bản là vẫn không nhìn cô, trực tiếp ngồi vào bàn làm việc

-Nghỉ ngơi sớm đi

Cô đỏ mặt, khẽ nói

-Không phải anh định qua phòng khác ngủ chứ?

-Vì để Mokuba không lo lắng nên tôi sẽ cùng ngủ chung phòng với cô, nhưng đừng mong tôi sẽ đụng vào cô, Nhưng có lẽ tôi sẽ làm việc đến khuya nên để đèn sáng, cô có ngủ được không?

Cô xua tay

-Không sao cả, anh đừng lo

Kaiba nghiêm túc làm việc. Tay cầm hồ sơ, tay bấm máy tính vô cùng chuyên nghiệp. Đôi khi gặp khoản thu chi lạ, anh lại chau mày suy nghĩ rất có khí chất của Boss bự. Cô cuộn mình trong chăn ngắm nhìn anh, không quên hưởng thụ mùi hương tỏa ra từ chăn của anh. Anh ở góc nghiêng vô cùng hoàn hảo, cô cứ bị cuốn vào vẻ đẹp đó mãi, rồi ngủ lúc nào không hay

...

Công việc kết thúc cũng là lúc nhà thờ điểm 12 tiếng. Kaiba khẽ vươn vai, cởi bớt chiếc áo khoác, thay bộ pyjama rồi mới bước lên giường.

Nhìn cô cuộn mình trong chăn như một con mèo nhỏ, Kaiba không khỏi bật cười. Đường đường là tiểu thư Kyoko nổi tiếng băng lãnh trong lúc ngủ lại đáng yêu như vậy

Anh áp tay vào khuôn mặt cô, nghĩ thầm

"Nếu không quen cô từ trước có lẽ tôi đã bị nét đáng yêu này của cô gạt mắt rồi"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

"Chíp...chíp"

Trời sáng rồi sao? A.. chói mắt quá đi!

Cô khó chịu xoay người rồi mở mắt.

Anh ngủ ở sofa đối diện, cơ bản là đẹp đến mê người. Ánh nắng từ cửa sổ chiếu trực tiếp lên thân hình cao lớn vạm vỡ tỏa ra sức hút vô cùng mãnh liệt

Cô nhẹ như một con mèo, rón rén đến gần chỗ anh. Cô khẽ khụy gối ngắm anh thắm mắng tại sao lúc ngủ anh cũng đẹp đến vậy. Cô khẽ liếc các múi cơ trên cơ thể anh rồi thắm nuốt nước bọt. Càng lúc, gương mặt cô càng sát anh hơn, chưa bao giờ cô thấy cô và anh gần nhau đến thế..

"A"

Nhẹ đến ngạc nhiên là anh đã khiến cô nằm trọn trên người anh. Thân người cô nhỏ xíu lại mềm mại như cái gối, rất ấm áp.

-Mới một đêm đã chịu không nổi rồi sao?-anh nhẹ giọng khinh bỉ cô

Khuôn mặt cô đỏ ửng lên, mắt cụp xuống che đi biểu cảm ngại ngùng

-A...em đâu có

Kaiba vuốt nhẹ cánh tay cô

-Nếu muốn quá, nhà tôi có rất nhiều vệ sĩ

Rồi thả cô xuống, sau đó bước vào phòng tắm

Cô không tức giận mà ngược lại rất vui! Người đàn ông của cô phải 'men' như vậy mới được chứ!

"Cứ lạnh lùng đi chàng trai ạ, bởi vì một ngày nào đó bỗng nhiên anh trở nên ấm áp em sẽ cảm thấy thiếu sót đó"

Cô vô thức mỉm cười, lại nhìn ra cửa phòng, bỗng thấy nhóc Moukuba đỏ mặt đứng đó tự lúc nào. Moukuba thấy cô nhìn vội xua tay

-Em chưa nhìn thấy gì cả, chưa thấy...

Cô mỉm cười, bước đến véo má nó

-Cái thằng nhóc này, chị hai vừa về đã vội bắt nạt chị à

Rồi hai chị em phá lên cười

Kaiba cùng lúc bước ra ngoài. Lâu rồi mới nhìn thấy Moukuba cười tươi đến thế, bất giác anh mỉm cười

"Thì ra mình còn tệ hơn một cô gái"

-Kaiba

Cô nhìn thấy anh, vội kêu một tiếng. Tiếng cười đùa dứt hẳn

Anh lướt qua cô, nói nhỏ

-Cho cô mười phút, mau xong xuống ăn sáng

Cô mỉm cười, chào kiểu quân đội

-Vâng, thưa Boss

...

Bữa cơm trôi qua vô cùng nặng nề

Không một tiếng cười...

Cô buông bát đứng dậy. Kaiba khẽ nắm lấy cổ tay cô

-Rót giúp tôi ly nước

Cô ngoan ngoãn gật đầu, anh liền buông tay ra.

Cô đi rót nước nhưng tay không cầm ly, mà nâng niu cổ tay lúc này anh vừa nắm, trong lòng thốn thức rạo rức

"Anh bớt mê người một chút là chết hay sao?"

-Nước của anh

Cô đặt nhẹ ly nước lên bàn, anh có hơn 5s sau mới trả lời cô

-Lát nữa tôi và Mokuba sẽ đến công ty, cô ngoan ngoãn ở nhà đi

Cô phồng má

-Nhưng ở nhà một mình, tôi chán

-Ở nhà có TV có thức ăn, nhưng tôi nói trước tôi không muốn thấy cô sử dụng laptop, điện thoại

-Tại sao chứ?

-Một đại hacker như cô, có lap trong tay, biết chắc cô có lại hack dữ liệu của tập đoàn Kaiba lần nữa không?!

Cô cũng không chối, chỉ cười

-Thì ra hệ thống bảo mật của tập đoàn Kaiba tệ đến vậy

Liền thấy trán ai đó hiện lên ba vệt đen

Cô cũng không dám ở đó lâu, vội chạy lên phòng, trước đó còn cố tình chạm nhẹ lên người anh.

Dù chỉ là một chút gần anh, tim cô như muốn nhảy ra ngoài. Tốt thật!

Cô ngã người trên giường, khép 2 bờ mi lại, tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai tươi đẹp

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mới sáng, người ba trên danh nghĩa đã gọi điện cho cô

-Kyoko, tối qua con có...

-Xin lỗi, con không

Ông thờ dài, phải một lúc lâu sau mới nói

-Không sao, cứ từ từ. Kế hoạch của chúng ta vẫn chưa đến đâu cả, con đừng lo

Rồi cúp máy

Cô ngẩng người ra một lúc lâu. Kế hoạch gì? Sao cô chưa từng nghe đến? Lại nhớ đến thái độ của anh, dù cho ba cô đã lấy cắp dữ liệu của tập đoàn Kaiba thì thái độ của anh đối với cô có quá cay nghiệt không, hay Kyoko thật sự lúc trước đã làm chuyện gì đó xấu xa?

Cô ngủ một giấc dài, lúc tỉnh lại thì phở đã lên đèn

Cô thay một bộ đồ ngủ, nó có hơi gọi cảm một chút, nhưng biết đâu...anh thích

Nhìn căn phòng lạnh lẽo, cô biết là anh vẫn còn trong thư phòng. Rón rén, nhẹ như một con mèo, cô khẽ tiến đến thư phòng của anh. Co ngón tay, gõ 3 tiếng "Cốc..cốc..cốc!" vẫn không nghe tiếng ai trả lời

"Anh ngủ rồi à?" Cô định quay về phòng thì nghe tiếng cười ha hả của phụ nữ. Chết tiệt! Sao lại có phụ nữ ở đây chứ?

Cô mở cửa, nhìn vào trong. Anh đang ngồi tựa vào sofa, áo cởi toang cúc, nịch lưng quăng sang một bên. Đáng nói là cô nàng bên cạnh, xết về quần áo, bộ quần áo của cô ta cơ bản còn hở hang, gọi cảm hơn cả cô

À ta không biết xấu hổ, còn vuốt lấy ngực anh, nói

-A chết... sao anh không nói với em là thiên kim thị trưởng có ở nhà vậy? Em nghe người ta nói cô ấy rất độc ác, em sợ...

Càng nói à càng di chuyển cơ thể sát đến anh. Anh là không đẩy ra, ngược lại còn nắm lấy tay à

-Cứ xem như cô ta không tồn tại, ngoan đừng sợ

Rồi nói với cô

-Đến đây có chuyện gì?

Ấy! Nhìn bộ đồ ngủ hở đến chỗ cần che cũng không che được này, anh lại không biết cô đến đây để làm gì sao? Anh quá ngốc hay căn bản anh đang muốn trêu cô

Mà anh hiện tại đang nhìn cô. Bình thường nhìn xinh xắn như búp bê, trong sáng thuần khiết như một thiên thần, không ngờ đến khi quấy rầy người khác lại lộ ra vẻ ngây thơ đến phóng đảng như vậy? Lại nói đến đôi mắt to tròn đầy cảm xúc, bờ môi căng mọng tức giận đến đỏ lên. Còn bộ ngực căng mịn, trắng nõn, mượt mà không ngừng phập phồng vì tức giận. Càng nhìn, anh càng bị cuốn vào phần rãnh ngực đó, chỉ ước ngay lập tức đè cô xuống giường mà muốn cô ngay

Hốc mắt cô đỏ lên, khó khăn lắm mới cất nên lời

-Anh không phải...nên cho em một lời giải thích sao?

Anh cười

-Rõ ràng đến thế này rồi cô còn muốn tôi giải thích? À, nếu cô thích có thể vào làm chung với bọn tôi, nhưng... người phụ nữ tôi thích phải thế này...

Anh vừa nói, lại luồn tay qua phần áo, xoa lấy bộ ngực cỡ F của à khiến à rên lên khe khẽ. Anh lại nâng cầm à, hôn nhẹ rồi nói với cô

-Cô so với cô ấy...vẫn còn kém xa!

Cô bỗng cười. Nụ cười hời hợt như gai đâm vào mắt anh. Chẳng hiểu sao đối với vẻ hời hợt này của cô, anh vô cùng chán ghét. Tôn công sức để bày ra vở kịch này cho cô xem, ý là muốn cô tức giận, như cô đến một giọt nước mắt cũng không.

-Ngủ ngon

Cô đối với vẻ tức giận của anh vốn không nhìn ra, chỉ đóng cửa lại, nước mắt cũng lặng lẽ rơi ra, đôi mắt sụp xuống. Vừa về đến phòng đã vội đóng sầm cửa lại, tựa vào giường mà khóc

"Không phải mày thích nhất loại người lạnh lùng như thế sao? Vậy sao mày lại buồn, lại khóc?"

...

Anh mặc lại áo, trao cho à xấp tiền

-Xong chuyện rồi

À cũng nhận, chỉ hỏi vu vơ

-Sao anh lại làm vậy với cô ấy?

Anh nhìn đi xa

-Cô ta quả là không đơn giản

....

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Mới sáng cô đã tắt bật chu toàn hồ sơ xin việc. Dù gì, cô cũng là sinh viên năm 2 của một trường đại học danh tiếng nha, không lẽ cả đời phải sống bằng tiền của anh?

Nhưng vướng một nỗi, cái cô Kyoko gì đó lại không học công nghệ thông tin hay bất cứ gì liên quan đến vi tính cả mà lại đi học Kinh tế. Mà cô lại ngu nhất cái ngành này.

Quanh co một buổi, vốn chẳng ai điên đến mức nhận một con học kinh tế vào làm IT cả nên đến cuối cùng, cô vẫn gặm nhấm nỗi buồn thất nghiệp.

Do đi bộ để tiết kiệm mà cô lại mù đường, nên vòng vèo một hồi, trời đã về chiều.

Vốn là đang ở trạm xe buýt nhưng lại không dám ngoắc xe. Thứ 1: cô không đi xe buýt được, cô bị say xe. Thứ 2: cô đã đem đủ tiền đâu? bởi không phải là Kyoko nên cô rất ngại khi mở miệng hỏi tiền của "ba", còn anh, 2 người chỉ là vợ chồng hờ, lẽ nào anh lại đưa tiền cho cô. VÀ kết quả cuối cùng là cô phải đi bộ về

Bỗng một chiếc xe hiệu porsche chạy chậm dần rồi dừng lại trước mắt cô. Từ trong xe, Atemu khẽ nói

-Không phải cô là vợ của Kaiba sao? Sao lại ở đây

Cô nhận ra người này, đây là nam chính của phim, trong phim, nhân vật này luôn thắng Kaiba trong mọi hoàn cảnh, nhưng đây là thực tế, làm sao so với Kaiba của cô đây. Nhưng đang trong tình huống thế này cô chỉ biết cắn môi

Atemu cười khê, hỏi

-Đừng nói với tôi, cô không đủ tiền đón xe chứ?

Cô chỉ biết gật đầu

Cánh cửa xe mở ra chào đón, cô không còn cách nào liền vội vã bước lên xe.

Sau khi thắt dây an toàn, cô lịch sự

-Cảm ơn anh

Atemu lịch lãm lái xe, lâu lâu vẫn không quên liếc nhìn cô. Haizz, Kaiba là bạn thời cấp 3 của cậu, người ta đã có vợ, hơn nữa còn rất xinh đẹp thế mà cậu....

Cô chán nản hỏi bừa

-Anh vẫn tham gia các trận đấu bài ma thuật chứ

(Mấy bạn nào từng xem phim sẽ rõ, còn ai chưa xem cứ tưởng tượng nó giống như đánh bài tây ý, phải có chiến thuật tốt mới thắng được)

-Bài ma thuật? À, tôi chỉ đấu giao lưu trong các dịp ngoại khóa của trường đào tạo người chơi bài ma thuật

-Trường...A, xui nữa thì quên mất, Kaiba có mở trường đào tạo

Trong xe bỗng chốc vang vọng tiếng cười. Thì ra người này cũng không đáng ghét như cô nghĩ.

Một lát sau, cô do mệt mà ngủ quên mất. Atemu chẳng còn cách nào khác là nhào người sang đắp áo khoác cho cô. Nhìn thấy đôi môi căng mọng mấp máy, Atemu chỉ cười thầm trong lòng suy nghĩ, cô gái này và Kaiba, 2 tính cách đối lập này ở bên nhau sẽ như thế nào, quên khuấy từ góc nhìn khác sẽ dễ bị hiểu lầm. Mà đúng là có người hiểu lầm thật. Kaiba vừa về đến nhà đã thấy cô và Atemu ở trong xe....Máu xông lên não, anh bóp kèn inh ỏi

Nghe tiếng kèn, cô giật mình tỉnh dậy mắng khê "Ồn quá đi!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Atemu giật mình trở lại chỗ ngồi, ánh mắt có chút căng thẳng. Cô vừa mới ngủ dậy, cơ bản là không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết có luồng sáng đến chói mắt, tiếng kèn xe inh ỏi.

-A, người trong xe không phải là....

Atemu thấy cô khó xử chỉ biết cười

-À, vừa về đến nhà cậu rồi nhưng thấy cậu ngủ say như vậy, không dám kêu

Cô nhìn lại cái áo khoác đang đắp trên người mình, cảm kích nói

-Cảm ơn anh vì cái áo!

Cô mỉm cười bước xuống xe, không quên vẫy tay chào Atemu 1 cái.

Kaiba ở trên xe vẫn giữ thái độ khinh bỉ như vậy. Vừa nhìn đã biết, kiểu con gái thích diễn kịch này chắc sẽ không từ thủ đoạn mà quyến rũ đàn ông đâu

...

Cô vừa tắm rửa sạch sẽ ra đã thấy anh đứng cạnh cửa sổ, ngược hướng ánh sáng, tôn lên vẻ đẹp bí ẩn đó. Anh cầm ly rượu vang trong suốt, không vội uống 1 ngụm rồi mới lên giọng với cô

-Hình như cô thiếu tôi một lời cảm ơn?

Cô tròn xoe đôi mắt

-Cảm ơn gì

Anh xoay người, nâng cằm cô lên

-Lúc nãy thấy 2 người trong xe ngoại tình mà tôi vẫn cho phép, không phải cô nên cảm ơn tôi một tiếng?

-Ngoại tình? Anh hoang tưởng sao? Atemu thuận đường đưa em về thôi mà! Không lẽ anh không tin em và Atemu?

Anh cười nhạt

-Tin? Cô đóng kịch cũng tệ quá rồi. Hôn nhau trong xe như vậy, không lẽ mắt tôi kém đến mức nhìn nhầm

-Nhưng lúc nãy em ngủ suốt mà

-Ngủ hay giả vờ để quyến rũ đàn ông? Gì chứ việc này, thiên kim thị trưởng là giỏi nhất nhỉ?

-Anh...

-Thế nào? Không còn lời nào để giải thích sao?

Cô cắn môi. Không biết phải nói như thế nào. Cuối cùng vẫn là bỏ ra ngoài

Anh nhú mày

-Cô đi đâu

Cô cười

-Đến nhà tình nhân

-Cô

Anh tức giận ném ly rượu xuống đất. Anh vẫn chưa chơi xong, cô đã trốn, thật mất hứng mà!

Anh ngẫm lại, cũng không biết tại sao lại tức giận vì về thờ ơ của cô, anh muốn thấy cô khó xử, muốn thấy cô lòi ra đuôi cáo, muốn cô tức giận. Nhưng cô lại xem như không có chuyện gì xảy ra, lại thản nhiên nói muốn đến nhà tình nhân. Thật là....

Lại nói đến cô, bỏ ra phòng khách ngồi, cả đèn cũng không bật. Chỉ là giữa bóng đêm tựa vào sofa, nước mắt không ngừng rơi, vậy mà khóe môi lại không tự chủ mà cong lên tự giễu. Cuối cùng, được ở bên anh là hạnh phúc hay bất hạnh? Vốn cô nghĩ mình sẽ vô cùng hạnh phúc nhưng đôi lại chỉ là nổi nhọc nhằn cũng như nước mắt. Mỗi khi đêm về, mỗi lúc đối mặt với anh đều là mỗi lần tim cô bị xé thêm 1 mảnh

...

Anh xuống phòng khách, định rót một ly nước uống, rốt cục lại thấy cô một mình giữa căn phòng tối om, trên gương mặt yêu kiều còn đọng lại vệt nước mắt. Tim anh bỗng thất lại. Không lẽ anh trách nhầm cô? Không thể nào! Một con người tàn nhẫn lạnh lùng còn hơn anh gấp bội bỗng chốc lại hóa thành thiên thần ngây thơ thuần khiết như vậy, chắc chắn là cô đang diễn kịch. Anh biết, ba cô hiện tại có một tập đoàn chuyên bán vũ khí quân dụng nhưng ông lại không đứng ra vì bản thân là quan chức nhà nước. Lúc trước, nhờ khả năng hack dữ liệu thiên tài của cô mà ông nắm trong tay toàn bộ hợp đồng cũng như dữ liệu cá nhân của anh và công ty, ép anh phải cưới cô. MÀ anh cũng thừa sức biết, cô không yêu anh mà cưới anh, chỉ đơn giản cô muốn ba cô có thêm chỗ đứng cũng như cô sẽ tìm cách khiến anh phải bỏ tiền đầu tư vào tập đoàn vũ khí, nhờ trí thông minh của anh, khiến cho tập đoàn ba cô phát triển thành top 1 của Châu Á cũng giống như ba nuôi lúc trước của anh vậy

(Kaiba có một người ba nuôi. 2 anh em anh sau khi ba mẹ mất vì một tai nạn đã bị họ hàng đưa vào trại mồ côi để chiếm tài sản của ba mẹ anh để lại. Ba nuôi anh sau khi con trai ông mất đã đến cô nhi viện, anh dùng chút tài năng khiến ông phải nhận anh làm con nuôi. Nhưng ông vô cùng tàn ác, bắt anh ra sức học tập, không cho anh có thời gian gặp em trai mình. Sau đó, ông biết anh thiết kế một hình ảnh 3D như thật, ông muốn lợi dụng nó cho việc kích động chiến tranh để mình có thể bán thêm vũ khí. Anh vì biết được tâm địa độc ác của ông nên đã lật đổ ông, trở thành cậu chủ tập đoàn Kaiba. Đập bỏ nơi sản xuất vũ khí, hình thành một tập đoàn sản xuất, kinh doanh trò chơi bậc nhất. Anh có mong muốn, khiến cho tất cả trẻ em nghèo trên thế giới giống như anh em anh lúc trước đều được vui chơi lành mạnh. Mang giấc mơ đó ấp ủ, cuối cùng anh đã thành lập nên chuỗi Kaiba Land xuyên hầu khắp các quốc gia.)

Biết là cô như thế, nhưng không hiểu vì sao khi thấy bóng dáng cô độc này của cô, anh lại thấy đau lòng. Lắc đầu vài cái, cuối cùng vẫn là bé cô về phòng. Đọc đường, cô bất giác áp đầu vào ngực anh dụi dụi, cơ mà lại khiến anh đỏ mặt. Trong lòng anh không khỏi mắng mình một câu

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nghe nói cùng nhau ăn cơm với ba ở nhà hàng lớn, lòng cô có chút nôn nao. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng trước sự rộng lớn cũng như cách thiết kế kiểu Châu Âu những năm 70-80 đủ khiến cô ồ lên kinh ngạc.

Anh thấy cô như vậy, không khỏi cong môi cười, kiểu muốn nói "Cô tỏ ra có học một chút có được không?" làm cô bĩu môi cụt hứng

Ba cô đợi sẵn trong phòng VIP. Căn phòng có đủ cho hơn 10 người ngồi, vô cùng sang trọng rộng lớn nhưng tổng cộng chỉ có 4 người ngồi lại không ai nói chuyện với ai nên vô cùng tĩnh lặng. Khi cô phục vụ đưa menu cho cô, thật sự cô chẳng dám mở miệng. Ngay cả một đĩa rau xào đã hơn 20\$, muốn cắt cô cô sao. Lạy trời, cô chỉ là một sinh viên nghèo, không đủ tiền trả đầu T_T

-Có món gì ngon, mang hết ra cho tôi!

Cô phục vụ hiểu ý, mỉm cười lịch sự bước ra ngoài

Cô đưa ánh mắt khó xử hết nhìn ba rồi lại nhìn anh. Anh vắt chéo chân nhả nhặn, thanh lịch uống từng hớp trà. Còn ba cô....haha đang nhìn anh. Mokuba sớm đã quen những tình huống như thế này nên chỉ ngồi đưng đưa đôi chân tự giỡn.

Cuối cùng, ba cô là người mở miệng trước

-Miếng đất ở Osaka, ba đã cố gắng lắm mới giúp con lấy được đó

Anh cười, lại uống trà. Miếng đất đó là chính anh bỏ tiền ra mua về, ông ta giúp anh cái gì chứ? Lên giọng kể công thì cứ, anh đây gì cũng thiếu, chỉ có tiền và thời gian là nhiều nhất.

-Ba biết, miếng đất đó có khí hậu tốt cũng như bằng phẳng và có giao thông thuận lợi, rất tiện cho việc phát triển nên bà đã lấy nó cho con đó. Hahaha, con cũng nên cảm ơn ông già này một tiếng chứ

Nhìn ba cô kể công, lại thấy anh không nhìn đến ông một cái, cô chỉ biết cúi gằm mặt xấu hổ. Cả bàn ăn sớm đã đầy đồ ăn nhưng chẳng ai động đũa, bụng cô thì sắp dán vào lưng mà thức ăn lại bày ra đầy mặt, không phải đang muốn ngược cô chứ

-Con đi vệ sinh

Đối với cô, nhà vệ sinh là nơi yên tĩnh nhất. Chỉ có ở đây mới không có ai ra vào, không có tiếng ai trò chuyện cả đờ nhưc đầu.

Bước ra rửa tay và mặt, đứng cạnh cô là một cô gái rất xinh đẹp. Wow, không phải là viên dạ minh châu của giới giải trí Aoki đây sao? Đôi mắt phượng dài, chân mày nhỏ nhắn, hàng mi đen dài cong vút. Lại nói đến nước da trắng ngần như sữa, body lại chuẩn 90-58-90 chiều cao là 1m 79 nên được biết bao đại gia sẵn đốn dù biết là rất ít người có thể với tới (ý nói là cao không bằng a)

Đứng cạnh người nổi tiếng, hào quang xung quanh tỏa sáng khiến cô cảm thấy mình nhỏ bé đến lạ lùng.

Cùng nhau bước ra, nhưng cô lại lùi về phía sau một bước, cứ ý như nữ hầu bên cạnh nữ vương. Anh đứng chờ bên ngoài, vừa thấy bước ra đã vội sai chân bước đến. Tưởng anh đón cô, cô nở nụ cười hạnh phúc. Nhưng lại không ngờ, Aoki mới là người nở nụ cười, đón nhận cái ôm đầy thô bạo nhưng lại ấm áp của anh.

Anh nhún mảy, nhìn Aoki mặc váy vai trần gọi cảm có chút không hài lòng liền cởi áo khoác choàng cho người đẹp.

-Em mặc như vậy cho ai ngắm vậy hả?

Aoki nũng nịu như một đứa trẻ

-Em xin lỗi, sau này, em chỉ mặc như vậy trước anh mà thôi

Anh nựng cầm Aoki, ánh mắt đầy sự trìu mến

-Anh thích nhất là điểm này của em, ngoan đến như vậy

Rồi tay anh choàng qua eo Aoki, cùng cô ta đi ra ngoài

Cô đứng lặng một lúc lâu. Chồng cô ngoại tình trước mặt cô vậy mà cô trơ mắt ếch ra nhìn, đáng lẽ cô phải đập nát cái viên dạ minh châu gì đó, đáng ra cô phải ghen lên, đáng ra cô....mà cô có quyền ghen sao?

Mokuba chứng kiến tất cả, cậu đến an ủi cô

-Đề em xử anh hai cho, chị đừng buồn mà

Cô xoa đầu cậu nhóc

-Chị không sao đâu

Cô xoa bụng, đói như vậy, chứng đau bao tử lại phát nữa rồi

Mokuba tinh ý, liền nói

-Sao lúc này cả bàn thức ăn mà chị không ăn

-Vốn dĩ là mọi người đều nói công việc, chị dám động đũa sao?

-Nhưng có ai ăn đâu, ba chị về rồi

Cô đưa mắt tiếc nuối. Biết vậy, lúc này cô đã xả giận, tưởng ăn muốn xấu bao nhiêu bà đây có hết.Nhưng giờ, cô ôm bụng ngồi xuống

-A, đói..

Mokuba cười

-Đề em mời chị đi ăn

Mắt cô bỗng sáng lên, nhưng lại cười ái ngại

-Như vậy không hợp lý lắm, lẽ ra chị phải mời

Mokuba tinh ranh hỏi

-Chị có tiền sao

-Đúng là không có

-Vậy còn không mau đi, nếu không em đòi ý đó

-A, chờ chị

....

....

Vẫn không dài hơn bao lâu, xin lỗi mn, có thời gian sẽ đăng chap dài hơn

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Anh hai à, anh nghe em nói đi!

Mặc cho Mokuba lải nhải bên tai, anh vẫn giữ nét mặt lạnh băng, tay ký tài liệu làm ra vẻ nghiêm trọng

-Được! Anh không nghe em cũng phải nói. Anh có biết tối nào chị hai cũng khóc không, đôi mắt vì anh mà sưng hết cả lên. Cả tháng nay anh cùng cô A gì gì đó ở ngoài mây mưa, chị hai cũng không nói tiếng nào. Không phải chị ấy không tức giận mà chị ấy vốn không muốn làm anh tức giận. Anh có biết, đến cả buồn bã hay tức giận, chị ấy cũng không nói ra, âm thầm ôm hết vào người không?

Kaiba có dừng lại 1 giây, nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái cũ, miệng phun ra 2 chữ "Thì sao?"

Cái gì mà thì sao chứ? Từ nãy tới giờ cậu nói gì đâu phải là anh không nghe, muốn cậu tức chết sao?

-Anh hai à, chị hai không như anh hai nghĩ đâu

Anh cười

-Cô ta diễn kịch tốt thật, nhưng chỉ lừa được em và Atemu thôi. Anh không dễ bị cô ta lừa đâu!

Từ trước đến giờ, dù cho anh có đối xử thế nào với cậu, cậu cũng một mực yêu thương anh. Chưa bao giờ cậu dám trái lời anh, nhưng lần này anh có phải sai quá rồi không?

-Anh hai-cậu nhẹ giọng-lần này, anh sai thật rồi

Rồi cậu bỏ ra ngoài

Anh nhìn theo bóng lưng cậu, có chút dao động, biết đâu anh trách lầm cô thật? Không thể nào!

Hơn 1 tháng qua, anh luôn xuất hiện sánh đôi cùng Aoki. Trai tài gái sắc sóng đôi với nhau luôn là đề tài nóng khiến dư luận quan tâm, cũng là chủ đề nóng sốt luôn được phóng viên các nơi khai thác.

Thật sự, anh đối với Aoki cũng không phải là yêu thương gì, mọi sự cung nịnh đều chỉ là diễn kịch cho cô xem mà thôi, thế nhưng cô chỉ cười một cách thờ ơ rồi bỏ đi mặc cho anh tức đến thở ra khói.

...

-A, là phu nhân tập đoàn Kaiba đây mà

Cô vội bịt miệng người đàn ông đó lại, kéo ra một góc

-Anh có bị điên không? Tự nhiên lại nói lớn thế

-Có gì không đúng à?

Cô cắn môi

-Tôi...

-A, hay là cô không muốn mọi người biết cô là phu nhân tập đoàn Kaiba?

-Cũng đại khái là vậy. Mà anh là ai? Sao lại biết tôi?

Rum kêu ngao vuốt lấy mái tóc màu đồng, cúi người cho ngang bằng cô nhỏ nhẹ

-Thưa thiêm kim thị trưởng, cô nổi tiếng như vậy, ai lại không biết cô?

Nghỉ một lát, Rum tiếp

-Xin trân trọng giới thiệu với cô: tôi là Rum, đứa con duy nhất của tổng tài tập đoàn vũ khí quân dụng CK-lại cúi đầu nói nhỏ bên tai cô-là đối tác quan trọng với ba cô đây, cô lo nịnh tôi là vừa

Cô đẩy anh ra, mắng bừa một câu

-Biến thái

-Phụ nữ chính là thích tôi biến thái như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cô nhìn Rum. Cách ăn mặc lãng tử phong tình pha chút bụi bặm. Mái tóc nâu đồng dài xõa đến đôi mi đen dài. Đôi đồng tử quyến rũ cuốn hút bất cứ ai nhìn vào đó, làn da trắng như sữa khiến bao cô gái phải mơ ước tuy nhiên nhìn các mũi cơ lộ ra trên cơ thể lại có cảm giác đây là chỗ dựa vô cùng bình yên.

Thấy cô đứng nhìn mình trân trân, Rum cười nhẹ, nụ cười tỏa nắng đốt cháy biết bao con tim thiếu nữ. Rum nâng cằm cô lên, phong tình hỏi:

-Cô ngây ngốc gì vậy? Không lẽ bị tôi mê hoặc rồi sao?

Cô như tỉnh sau cơn mê, có chút hoảng loạn, đôi mắt to tròn chớp chớp

-Anh điên cái gì vậy? Ai bị anh mê hoặc có nước bị tâm thần

-Nói như cô, Nhật Bản này chắc phải xây thêm cả triệu cái viện tâm thần

Rum lại cười. Cô không thể phủ nhận, cô chính là bởi nụ cười này mà bị cuốn hút. Rum cúi đầu nói nhỏ bên tai cô

-Cô có tình nguyện là một bệnh nhân tâm thần trong cái viện đó không?

Cô ngây người vì không hiểu, nhưng sau đó hiểu ra ý nghĩa của câu đó, vội vàng đỏ mặt đắm vào ngực anh

-Sắc lang!

Rum áp sát vào mặt cô. Cô tưởng chừng như 2 chóp mũi đã chạm vào nhau

-Cô có chút gì đó không giống như trong lần đầu chúng ta gặp mặt

Cô vì có tật mà giật mình, vội ưỡn ngực, cứng miệng

-Có gì không giống?

-Lần đó, ngay cả nhìn tôi một cái cô cũng không nhìn, lại còn nở nụ cười khinh bỉ với tôi nữa

-Haha, có phải anh lầm rồi không?

-Không lầm! Tôi hỏi, cô thật sự là Kyoko, thiêm kim thị trưởng?

Cô ừ đại. Trong lòng trăm trách, ngàn mắng cô Kyoko thật sự. Nghĩ làm sao mà cứ đi gây thù chuốc oán. Cơ địa lạnh lùng, độc đoán, mưu kế đầy mình, hiểm độc như vậy khiến ai cũng ghét. Mà cô trông sáng như gương, nét mặt trong sáng ngây thơ vô (số) tội, làm sao hoàn thành xuất sắc vai diễn này chứ. Đi đến đâu cũng bị nghi ngờ, cũng bị hỏi: cô thật sự là Kyoko?.

Rum thấy nét mặt khó xử của cô, bất giác cảm thấy tội tội nên nhẹ nhàng nói

-Tôi sai rồi. Em đừng bận tâm những gì tôi nói

-Em?

Có chút ngạc nhiên với cách xưng hô của Rum, cô chỉ biết ngơ ngác nhìn anh. MÀ Rum chính vì nét mặt ngây ngốc này của cô khiến cho lúng túng. Anh gãi gãi cái cổ

-Tôi luôn gọi những người phụ nữ bên cạnh mình như vậy!

-Tôi không phải là phụ nữ gì gì đó

Nhìn cô xù lông nhím, Rum chỉ biết cười thầm. Từng gặp qua mấy lần, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy cô dễ gần và đáng yêu đến thế.

Rum ngỏ ý

-Chúng ta đi ăn được không?

Cô do dự

-Mới gặp nhau lần đầu, không nên như vậy

Rum kéo cô đi

-Tôi cũng không bán em đi, em sợ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

-Anh hai, chị hai kia!

Nhìn theo hướng chỉ tay của Mokuba, Kaiba nhận thấy cô cùng Rum lúi lúi kéo kéo.

Là người trong thương trường, đương nhiên anh biết rõ Rum. Tuy Rum luôn đối xử hòa nhã với những người phụ nữ xung quanh nhưng không đồng nghĩa là tùy tiện. Phụ nữ bên cạnh Rum đều là những cô gái xinh đẹp tài năng và rất biết điều.

"Ngoại tình mà cũng không biết lựa chỗ kín 1 chút!" Ý nghĩ đó chợt thoáng qua đầu của anh. Kaiba ngạc nhiên vì thấy cả người mình như có 1 ngọn lửa nóng chảy qua, nhưng cụm từ ghen chắc không phải diễn tả tâm trạng của anh lúc này rồi vì anh đã yêu cô bao giờ đâu mà ghen?! Hay bởi chính tính chiếm hữu của đàn ông không cho phép anh để người phụ nữ của mình bên cạnh một ai khác mặc dù bản thân mình vẫn không hề muốn chạm vào cô ấy?

-Anh hai, chúng ta có cần qua đó chào chị hai 1 tiếng không?-Mokuba hỏi

Kaiba nâng ly rượu, uống một ngụm nhỏ rồi mới nói

-Không nên! Đừng phá hoại chuyện tốt của cô ta

Đến nước này, Mokuba cũng không còn lời lẽ nào để khuyên giải ông anh yêu quý của cậu nữa rồi. Cậu thừa biết Kaiba đang nghĩ gì trong đầu, chắc chắn anh đang nghĩ cô là người phụ nữ không đơn giản, đã có chồng mà vẫn cưa đổ cậu chủ tập đoàn CK trong vòng 1 nốt nhạc!

-Phục vụ!

Anh kêu phục vụ, bí mật nói nhỏ vào tai cậu gì đó. Nói xong, đặt lên bàn 1 số tiền bằng tổng tiền bàn anh và bàn của cô đang ăn cùng 1 khoảng boia cho phục vụ rồi mỉm cười đứng dậy

-Mokuba, chúng ta đi thôi!

...

-Anh kêu nhiều thế làm gì? Chúng ta làm sao ăn hết!

Nhìn thấy Rum kêu nhiều thức ăn như vậy, bụng cô bắt đầu kéo biểu tình, nhưng lại lắc đầu ngao ngán, như vậy là lãng phí tiền và thực phẩm nghiêm trọng nha!

Rum nhả nhặn cất miếng bít tết

-Em ăn ngon là được! Cũng không biết em thích gì nên tôi kêu hết ấy mà

Cô bấu môi

-Anh trả tiền là được!

Rum cười, đưa đĩa bít tết vừa cất xong qua cho cô

-Đương nhiên, tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền!

Cô đẩy đẩy đĩa bít tết, miệng nhỏ hời

-Đưa tôi làm gì?

Rum đưa tay chống cằm, ánh mắt lộ vẻ phong tình trả lời

-Tôi có thói quen ga lăng với phụ nữ. Đặc biệt là những cô gái xinh đẹp như em!

Cô đưa tay che ngực

-A, tôi có chồng rồi, anh đừng quyến rũ tôi mà

Rum nói, giọng nói vô cùng nghiêm túc

-Nếu tôi nghiêm túc theo đuổi em, em nhất định sẽ rời anh ta mà theo tôi!

-Ngốc! Tôi chẳng bao giờ rời xa anh ấy!

Cô phòng má, tập trung ăn bít tết

Rum lại hỏi dò

-Em yêu Kaiba đến vậy sao?

Cô thoáng ngạc nhiên vì câu hỏi, nhưng vài giây sau lại nhanh chóng gạt đầu

Rum nói với vẻ xót xa

-Đừng yêu anh ta nữa. Hắn nhất định sẽ tổn thương em!

Cô thẳng người, đối diện với Rum, ánh mắt vô cùng nghiêm túc

-Cứ xem tôi như con thiêu thân, dù biết là chết vẫn cứ thích xông vào!

Rum lảng khéo sang đề tài khác, không khí dần trở nên vui vẻ. Tiếng cười của cô vang lên 1 góc, ngập tràn ánh nhìn vui vẻ, người bên ngoài nhìn vào, nhất định nghĩ họ là 1 cặp

Cho đến khi..

-Phục vụ, tính tiền!

Phục vụ đi đến, cúi người 1 góc 90 độ

-Vừa này, chủ tịch Kaiba đã giúp ngài tính rồi ạ!

Rum cười, ngoắc tay bảo phục vụ đi, thoải mái ngã người trên ghế trêu ghẹo cô

-Xem ra hôm nay tôi đỡ tốn tiền rồi! Nhưng Tokyo lại sắp có thêm 1 ni cô nữa (ý nói cô bị Kaiba cạo đầu vì đi ngoại tình)

Cô cắn môi mắng bừa

-Không thấy tôi đang điên lên hay sao mà còn giỡn?!

Sắc mặt cô càng lúc càng tệ. Có phải lúc này anh thấy cô ở cùng Rum? Có phải lúc này anh hiểu làm giữa cô và Rum có gì đó không? Tại sao bao nhiêu chỗ không đến, lại trùng hợp cùng anh ăn ở 1 nhà hàng vậy chứ? Chết tiệt!

Cô đứng dậy, lấy túi xách khoác vội. Cúi đầu chào

-Cảm ơn vì bữa ăn

Rum nói với theo

-Cảm ơn tôi gì chứ? Tôi chỉ dẫn em đến thôi, tiền là do chồng em trả mà!

Cô lại cắn môi, tim đập ngày một mạnh.

Xuyên vào cơ thể của 1 cô gái hiền độc như Kyoko, cô đã chịu mọi lời mắng nhiếc của mọi người, đến cả anh cũng vì chuyện đó mà khinh cô, không đếm xỉa đến cô. Mấy ngày nay cô tỏ ra ngoan ngoãn, cố gắng để anh thấy, cô không phải là Kyoko. Nhất định cô không thể để hiểu lầm hôm nay khiến tình cảm cô và anh rạn nứt. Lạy trời...

Ráng hóng nha! Mai hơi bận, chắc k đăng chap mới được ạ! ^^ Mon mb đã đề cử nhiều lắm, thấy truyện lên top đề cử mà muốn rơi nước mắt ý!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Không như cô dự đoán anh sẽ đứng trong phòng chờ sẵn đề hỏi tội cô, ngôi nhà im ắng đến lạ thường

-Mokuba, Kaiba đâu?

Mokuba ngồi trên sô pha, vẻ mặt chán nản

-Anh hai đang ở trong thư phòng, chị hai đừng làm phiền anh ấy nha!

Cô nhú mày, hỏi

-Anh ấy sao vậy?

Mokuba kéo cô ngồi xuống, từ từ kể lại

-Vốn dĩ hệ thống bảo mật của tập đoàn Kaiba là bậc nhất trên thế giới. Nhưng lúc trước bị chị hack được, anh hai và chị Jibesca nghĩ là hệ thống nhất định phải có một lỗ hổng nào đó nên đã gắng công tìm kiếm cuối cùng cũng tìm ra nhưng lại không biết làm cách nào để vá lỗ đó lại

-Jibesca? Là cô bé thần đồng?

Mokuba mang ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô

-Chị cũng biết? À, đều là hacker bậc nhất nên biết nhau cũng không lạ gì

Cô cười cười, một mình bỏ lên lầu. Đi ngang qua thư phòng, cánh cửa vẫn mở khiến cô tò mò mà nhìn vào trong

Anh nằm dài trên bàn, dáng vẻ mệt mỏi, xộc xệch. Cà vạt nới lỏng, nút áo cởi quá nửa, nịch lưng vút trên sô pha. Trước mặt cô à dáng vẻ mà chưa bao giờ cô nhìn thấy ở anh. Với tay lấy remote chỉnh điều hòa lên cao 1 chút, lấy chiếc áo khoác đắp lên lưng anh bất giác cô mỉm cười. Không phải những chi tiết sến súa này thường được nam chính làm cho nữ chính sao? Từ khi nào phụ nữ phải làm những việc này thế?

Cúi người nhìn gần anh một chút. Thì ra lúc anh ngủ cũng chỉ là một con người, vẻ lạnh lùng của 1 tổng tài bỏ đi đâu mất, chỉ còn lại sự mệt mỏi hẳn trên gương mặt. Chân mày đến lúc ngủ vẫn còn nhíu lại, cô lấy ngón tay đặt giữa thái dương, nó lập tức dần ra. Có thể, cô mới yên tâm về phòng. Nào ngờ, anh bất ngờ lên tiếng:

-Đừng giả vờ tốt bụng nữa!

Cô theo quán tính quay sang nhìn anh. Anh mệt mỏi mở mắt liếc nhìn cô, vẫn cứ nằm trên bàn như thế

-Tôi còn tưởng cô sẽ qua đêm với hắn nữa

Cô cười gượng gạo

-Anh đang ghen sao?

Anh cười mang theo nét khinh bỉ. Cô nghiêm túc nói

-Em và anh ta là ngày đầu gặp mặt, anh không hiểu lắm chứ?

Anh cười, tay xoa thái dương

-Rum là loại người thế nào, không phải tôi không biết. Chỉ cần anh ta thích, ai cũng thuộc về anh ta cả. Những người bên cạnh anh ta đều không tầm thường, chỉ là tôi không ngờ, 1 người phụ nữ đã có chồng như cô lại có thể khiến anh ta hứng thú

-Em không...

-Ra ngoài đi! Tôi không có thời gian cãi với cô

-Vì chuyện lỗ hổng trong hệ thống an ninh?

Anh có chút kích động. Tên nhóc Mokuba này, nói với cô làm gì chứ? Là ai đã hack dữ liệu của tập đoàn Kaiba? Là ai uy hiếp nếu không cưới cô sẽ bán toàn bộ số dữ liệu mật đó? Là ai?

Thấy anh không muốn nói, cô cũng không muốn ép. Ngày mai chính là 25-10 là sinh nhật của anh cũng như sinh nhật của cô, xem như đêm nay cô thức trắng làm món quà tặng anh đi

Cô bước vội xuống lầu, hốt hải hỏi Mokuba

-Mau lấy cho chị mượn laptop

-Để làm gì chị hai?

Đọc được sự khó xử trong mắt cậu nhóc, cô cứ ồm ồm

-Cho anh hai em một món quà sinh nhật!

Ừ, cậu quên bếng mất mai là sinh nhật anh hai mình vậy mà cô lại nhớ! Thế thì chẳng em trai như cậu tệt thật, đúng là chỉ có phụ nữ là tinh ý nhất

-Nhưng chị hai, em xin chị...

Ngập ngừng một chút, cậu tiếp

-Xin chị đừng lợi dụng lỗ hổng đó, một lần nữa hack dữ liệu

Cô xoa đầu cậu nhóc

-Yên tâm, lỗ hổng đó, tối nay chị sẽ dùng kim vá lại

Đón lấy cái lap từ tay cậu nhóc cô mỉm cười hạnh phúc ôm nó về phòng. Hít một hơi thật sâu, tự đếm thầm 3 tiếng liền bật lap ngồi ngay xuống sàn, đặt nó lên bàn, tay soạn chương trình liên tục như máy.

Đêm nay chắc chắn sẽ vất vả!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

kỹ thuật để bàn về lỗ hổng chương trình.

Thấy cô gục trên bàn, đáng về một mối, anh có chút tò mò mở laptop của cô xem có gì bên trong. Thì ra là 1 đoạn chương trình rất dài. Anh tức giận, cô lại muốn hack dữ liệu của anh! Cách bi ối này, cô đứng là Kyoko, anh cảm thấy mình thật điên khi mấy ngày nay lại nghi ngờ này nọ, cô thì mãi là cô,

nhàm hiểm, thâm độc lắng lơ!

-A, sáng rồi sao?

Cô dụi mắt chưa kịp hiểu mô tê gì thì bị anh nắm lấy đôi vai nhỏ, thô bạo quăng lên giường

-Tôi đã nói gì với cô những gì? Cô lại dám cả gan hack lấy dữ liệu của tập đoàn Kaiba lần nữa?

Cô run rẩy dưới thân anh. Đôi mắt anh như có lửa. Khi bạn không làm gì sai mà đối phương lại tỏ ra khinh thường bạn, một mực nghi oan cho bạn thì bỗng bạn có cảm giác bạn sai thật. Cô lắp bắp không thành lời

-Không như anh nghĩ đâu mà. Nó là

Anh giờ tay lên không trung định tát cô nhưng đúng lúc đó Mokuba đẩy cửa bước vào

-Anh hai! Đừng mà!

Đôi tay đang giờ giữa không trung hạ xuống. Anh thật không muốn đánh phụ nữ cho dù đó là 1 con đàn bà dơ bẩn như cô, một phần anh cũng không muốn em trai mình chứng kiến cảnh này, Mokuba có vẻ rất quý cô. Anh bước xuống giường, vội lấy áo khoác đi ra ngoài

-Nếu để tôi phát hiện cô còn lên lúc làm những việc này nữa, đừng trách vì sau tôi ác với cô

Nhìn cô nằm yên trên giường, nước mắt sớm đã giàn giụa nhưng lại cắn môi cố cho không bật ra tiếng nấc Mokuba cảm thấy tim như thắt lại, đau nhói! Cậu biết, hôm nay là sinh nhật của Kaiba, cô chỉ đang cố viết chương trình và lại lỡ hỏng đó để làm quà sinh nhật tặng anh. Cậu không ngờ anh lại phát hiện và hiểu lầm cô, cũng đúng, bởi quá khứ của cô có tốt đẹp gì.

Mokuba đứng xoay người với anh trai mình, cậu hít 1 hơi thật sâu, cố làm ra vẻ người lớn

-Anh hai, xin anh hãy điều tra rõ, đừng nghi oan cho chị hai

-Mokuba! Anh biết em có thiện cảm với cô ta, nhưng tất cả cô ta chỉ đang diễn cho em xem thôi, em đừng để bị nét ngây thơ bạch thủ của cô ta đánh lừa

-Anh hai, sao anh lại nói như vậy? Từ lúc chị ấy về đây, chị ấy chưa từng làm gì sai cả. Huống hồ, chị ấy chỉ đang muốn tặng cho anh một món quà sinh nhật thôi mà

Nghe đến hai từ sinh nhật, Kaiba thoáng giật mình. Đã bao lâu anh quên mất đi sinh nhật của mình, vậy mà cô lại nhớ sao? Không lẽ ngoại tình chính là món quà mà cô dành cho anh trong ngày sinh nhật sao?

Nhưng mà, nghe Mokuba nói vậy cũng có lý. Biết đâu đây chỉ là chương trình và lỗi thì sao? Lúc này hồ đồ anh cũng quên xem xét, hình như anh đánh giá cô chỉ bởi quá khứ của cô, đúng là từ khi cưới cô, anh chưa hề thấy cô làm việc gì có lỗi với anh. Anh trăm ngàn lần moi móc điểm xấu của cô, bao nhiêu lần đều muốn cô bị bẽ mặt, thậm chí còn mướn phóng viên viết bài báo về anh và Aoki, mục đích chỉ có 1: chính là khiến cô mất mặt trước mọi người, không biết quân chồng chỉ mới cưới chưa đầy tháng chồng đã ngoại tình! Nhưng từ trước đến giờ, anh chỉ nghe người ta nói cô là hacker thiên tài chưa bao giờ nghe nói cô có tài thiết kế chương trình và lỗi và bảo mật cả.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé một mình trên giường, nước mắt chảy dài trên gương mặt yếu đuối, ánh mắt ngập tràn chua xót, lòng anh cũng như đang thắt lại. Bà vai cô bị anh nắm chặt giờ đã bầm tím làm anh cũng động lòng. Anh lắc đầu, cố cho những ý nghĩ tốt đẹp bay ra khỏi đầu mình. Không thể! Cô không thể tốt bụng như vậy được!

Nói cho cùng, anh cũng phải xác nhận đoạn chương trình này rốt cục là gì cái đã!

...

Quăng cho Jibessca cái lap, anh lạnh lùng ra lệnh

-Xác minh đoạn chương trình ngay cho tôi!

Jibessca từ lâu đã quen với thái độ của anh nên chỉ bĩu môi

-Nguồn của ai thế?

-Kyoko

Jibessca nâng chiếc kính bản to lên một chút, mày nhú lại tỏ vẻ nghi ngờ

-Thiên tài trong lĩnh vực đánh cắp dữ liệu-Kyoko Seto-vợ của anh?

Anh thần nhiên gật đầu

Jibessca vui đến mức thiếu điều nhảy cẫng lên

-Nghe danh đã lâu! Không ngờ có một ngày tôi được cầm trong tay đoạn chương trình hack đã làm biết bao công ty điêu đứng

Anh liếc cô. 1 trong số những công ty phải điêu đứng là công ty Jibessca đang làm việc đấy, ănnói kiểu đó à?!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Đoạn chương trình cô viết rất dài và phức tạp nên không thể trong thời gian ngắn mà phân tích xong.

Trong mấy hôm này, không khí giữa cô và anh vốn đã ảm đạm nay lại càng thêm u ám

Rất cục, ngay cả phòng 2 người cũng không ở chung. Anh và cô chia phòng, khoảng cách càng xa diệu vợi

Rum thấy gương mặt cô càng lúc càng xanh xao hốc hác thì giận lắm, liền nói với cô

-Anh đã nói em rồi mà em không nghe, giờ xem em đi người không ra người, mà cũng chẳng ra ma

Cô cười chua xót

-Tệ đến thế sao?

Rum nheo mày tức giận

-Còn hơn nữa kia! Anh ta không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả

Cô cúi gằm mặt, chân vẽ lên đất 1 vòng tròn

-Đối với anh ấy, tôi không phải là hoa, cũng chẳng phải là ngọc làm sao xứng để anh ấy thương tiếc chứ?

Trong lòng Rum lửa giận dâng trào, cậu cũng không biết tại sao mình lại như vậy. Đây đâu phải là chuyện của cậu? Không lẽ cậu thích cô? Bậy. Chắc là chỉ thương xót, bất bình thôi, sao có thể mới gặp vài lần đã yêu, đã thích? Mặc dù vậy nhưng Rum vẫn không phủ nhận, cậu rất muốn khừ Kaiba

...

Anh chỉnh chu trong chiếc áo vest đen lịch lãm chán nản nhìn cô

-Mau đi!

Cô tròn xoe đôi mắt

-Đi đâu cơ?

-Dự với tôi 1 bữa tiệc

-Nhưng em vẫn chưa chuẩn bị gì cả

-Lát nữa tôi dừng xe đâu đó cho cô là được, mau!

Thế là anh đi trước, bỏ cô và Mokuba lèo đèo theo sau. Nhóc Mokuba là cậu nhóc vô cùng tinh ý, lúc lên xe còn nhường cho cô ngồi ghế phụ, tức là ngay cạnh Kaiba.

Đường đi giữa núi và biển, tuy nguy hiểm nhưng khung cảnh đẹp đến mê người. Cô như một đứa trẻ lần đầu nhìn thấy biển, vui mừng ra mặt. Anh liếc cô, diễn sâu như vậy không mệt sao?

Bỗng dưng có chiếc xe có ý vượt mặt, anh giảm ga nhường nhưng chiếc xe ấy lại không vượt và lại còn cố ý húc vào xe anh. Kaiba tức giận, muốn lấy mạng anh, đâu có dễ vậy

-Nếu không muốn cán trúng lưỡi, mau nghiêng chặt răng lại!

Nghe anh, cô và Mokuba nghiêng rằng thật mạnh. Nhưng chiếc xe bên cạnh cứ cố ý ép xe anh vào vách núi, cô vì không chịu được mà kêu lớn "A"

Cuối cùng chiếc xe kia cũng nhường cho anh, chạy trước anh một quãng nhưng bỗng bất ngờ lùi về sau, khiến kính xe anh vỡ vụn bắn vào trong xe. Trong lúc hiểm nguy ấy, cô cõng dây an toàn, trước lúc kính va vào người anh liền dùng thân ảnh nhỏ bé bao lấy anh, bảo vệ cho anh.

Lúc anh thoát khỏi chiếc xe đó và đưa cô đến bệnh viện, cô chảy rất nhiều máu, từng giọt thấm ướt chiếc váy trắng tinh khôi trông vô cùng bi kịch

Bác sĩ được điều động toàn bộ. Ca phẫu thuật gấp những mảnh kính ra khỏi cơ thể cô diễn ra khá nhanh chóng bởi các mảnh kính đâm không sâu nhưng lại khá nhiều.

Kaiba vô cùng tức giận, lật tung cả Tokyo cũng mặc miễn sao tìm ra lũ người đó. Ngoài người trên thương trường ra còn ai hận anh nữa chứ? À, mà lúc ấy cô cứu anh là muốn lấy lòng anh hay thật sự quan tâm anh nhỉ? Ý nghĩ ấy chợt thoáng qua đầu anh nhưng lại biến mất rất nhanh như khi nó đến

...

Lúc cô có lại ý thức, người đầu tiên nhìn thấy chính là Rum. Cô không khỏi tự giấu mình một cái. Cô thật sự, thật sự mong rằng, khi cô mở mắt, người đầu tiên cô nhìn thấy chính là anh, hóa ra cô chỉ mơ ước viễn vông, cho dù cô hy sinh cả tính mạng vì anh thì trong mắt anh cô chỉ là 1 Kyoko mưu mô xảo quyệt, chuyện không có lời nhất định không làm.

Thấy cô như vậy, Rum cảm thấy rất áy náy. Mọi chuyện cũng do Rum gây ra. Bởi bữa tiệc này cậu biết Kaiba sẽ tham dự nghĩ rằng tình cảm 2 người không tốt nhất định anh sẽ không dẫn cô theo không ngờ cô lại có mặt trên chuyến xe đó. Lại không nghĩ đến cô vì tên khốn Kaiba Seto đó mà thay hân đồ lấy mảnh kính khiến cho cơ thể nuốt nà nay lại đây vết xước

Cô yểu ớt hỏi Rum

-Em chưa chết sao?

Rum nói dối

-Chưa chết nhưng dung nhan..

Cô giật nảy người, theo phản xạ đưa tay lên sờ mặt liền bị Rum nắm lại, cậu nói

-Vết thương chưa lành, em làm vậy sẽ bị nhiễm trùng đó

-Nhưng tôi không có cảm giác gì cả

-Bác sĩ đã tiêm thuốc tê rồi, cơ bản em sẽ không thấy đau

Nói đến đây cô khóc bù lu bù loa

-Tôi thật sự bị hủy dung? Lão thiên à sao ngài lại đối xử với con như vậy? Bình thường đã xấu rồi mà giờ lại....Sao tui khổ dữ vậy nè...híc híc

Rum nhin cười không nổi, vừa cười vừa nói

-Tôi sẽ mời bác sĩ thẩm nữ danh tiếng đến phẫu thuật cho em, đảm bảo đẹp hơn xưa

-Ai cần! Tôi chỉ cần gương mặt của tôi thôi, híc híc

Rum lau nước mắt cho cô, cười nhẹ

-Em thật...tôi giỡn thôi mà

-Hức...hức tôi bị hủy dung anh vui đến vậy sao? Anh nói dối làm gì, tôi biết giờ tôi thê thảm lắm

Rum nhìn cô, không biết nên vui hay nên buồn

-Nói thật em chẳng tin, nói dối em lại tin đến vậy

-Tôi không bị hủy dung?

-Ừ, không bị. Vẫn rất xinh đẹp

Rồi đưa cho cô cái gương, nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương cô thẹn quá hóa giận đánh mạnh vào bả vai Rum

-Sao lại đùa kiểu đó?

Rum ôm bà vai (giả vờ) đau đớn

-Muốn em vui thôi. Ai ngờ bị em đánh đau như vậy, chắc chắn em cũng đã khỏe lại nhiều rồi ha

Cô lo lắng, cầm vai anh lắc lắc

-Đau lắm sao? Xin lỗi, tôi quá tay"

Rum buông vai ra, cười ngất nghẻo

-Em dễ bị lừa như vậy

Cô tức giận, đâm liên tục vào ngực cậu, miệng nhỏ không ngừng mắng "trêu tôi là giỏi!"

Kaiba đứng bên ngoài quan sát từng hành động của cô, thì ra ở bên người tình vui đến thế. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy anh chưa từng thấy bao giờ. Vừa định đi về để cô và Rum thoải mái thì nghe giọng cô nhỏ nhẹ

-Kaiba, anh ấy có đến thăm tôi không?

Anh bên ngoài nghe được, tim hẫng đi một nhịp. Đối với cô, việc anh có đến thăm cô quan trọng đến vậy sao? Bên trong phòng bệnh Rum tức đến chỉ muốn tát cô một cái cho tỉnh

-Đến nước nào rồi em còn hỏi tên khốn ấy? Để tôi nói cho em biết, anh ta chưa từng, chỉ có Mokuba thôi. Xem như tôi van em, đừng nghĩ đến anh ta nữa, đừng mong anh ta sẽ quan tâm đến em

Cô hướng đôi mắt ra xa, vu vơ nói

-Anh ấy không bị xây xát gì chứ?

Rum nói như không

-Tôi không biết, anh ta chết tôi cũng không quan tâm

Cô lại nói

-Biết đâu Kaiba bạn thì sao? Hay anh ấy cũng bị thương ở chỗ nào đó nên không tiện đến thăm tôi

Rum nghiêng rằng, nhưng vẫn là không kim được tức giận

-Em tỉnh lại đi có được không? Tôi nói lần nữa: anh ta không yêu em, cuộc hôn nhân giữa em và anh ta chỉ là cuộc hôn nhân kinh tế chứ không có yêu thương gì cả. Trong mắt anh ta căn bản chưa bao giờ xem em là vợ, em chỉ là một con cò của anh ta thôi biết không? Em cứ mù quáng yêu anh ta như vậy, cuối cùng chỉ là tự mình chuốc lấy bi thương.

Hít một hơi thật sâu, Rum kết luận

-Ly hôn với anh ta đi!

Phút ấy, cô đột nhiên im lặng, không gian yên ắng đến đáng sợ. Trong phòng bệnh, ngoài phòng bệnh cả 2 người đàn ông đều chờ đợi câu trả lời của cô. Chỉ cần cô nói đồng ý ly hôn, anh sẽ có thể khẳng định suy nghĩ của mình về cô là đúng, chỉ không ngờ cô lại thờ dài mà nói

-Không bao giờ! Em tin, nhất định sẽ có một ngày em khiến cho anh ấy yêu em

Rum không nén được cơn tức giận, đâm vào tường 1 cái rồi lớn rồi rời khỏi phòng bệnh. Phút chốc, chỉ còn lại một mình cô trên chiếc giường bệnh trắng toát

Kaiba khi nghe cô nói câu ấy, cả người có một cảm giác gì đó rất lạ. Có chút hạnh phúc, cũng có chút khó tin và bất ngờ. Con tim anh mách bảo cô ấy thật sự yêu anh nhưng lý trí anh thì ngược lại, nó bảo "cô chỉ đang diễn mà thôi, chơi trò lạt mềm buộc chặt với Rum đây mà!". Đang nghĩ ngợi, điện thoại chợt reo lên-là Jibessca

-Chuyện gì?-anh lãnh đạm hỏi

-Boss, có kết quả rồi, mau đến công ty!

Anh cúp máy, trước khi đi, không tự chủ mà nhìn cô một lát. Thấy cô gương mặt hốc hác, đôi mắt nhìn vào hư không, trên người toàn vết thương, tim anh nhói lên 1 chút. "Tôi phải làm sao với em đây?"

Chương này đã cố dài hết mức có thể để bù đắp mấy ngày nay trễ này. Cảm ơn mọi người đã hóng truyện cũng như xin lỗi vì năm cuối cấp học hành rất áp lực, bài vở rất nhiều nên ra chương k ổn định. Mong mọi người sẽ không vì sự chậm trễ này mà bỏ truyện, tg sẽ cố gắng ra chap, hứa lun!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Anh phóng xe như bay đến công ty

Kaiba Croup...

Phòng Kỹ Thuật

Anh bước vội vào phòng, nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề đúng kiểu của Boss bự

-Kết quả?

Jibessca làm vẻ mặt nghiêm trọng nói

-Về ôm vợ anh một cái đi rồi hãy quay lại đây

Anh nhú mày

-Tôi không giỡn

Jibessca thu mình trở lại, cung cách của dân văn phòng, nói đủ lớn

-Đây là đoạn chương trình bảo mật vô cùng tối tân, lỗ hổng chương trình không được vá lại như cách chúng ta vẫn thường làm mà nó dẫn đến đường link khác. Đường link đó được bảo vệ bằng bảy bức tường lửa với 7 mật khẩu khác nhau, nếu nhập mật khẩu đúng nó sẽ dẫn đến đường link bảo mật của tập đoàn Kaiba, lúc đó tên hacker đó lại đấu đầu với hệ thống của chúng ta còn nếu mật khẩu sai, lập tức toàn bộ thông tin trong máy tính đối phương sẽ được gửi đến máy chủ của KC và máy tính của hắn sẽ bị virus làm cho màn hình đen không cách nào khắc phục được cả! Thật tuyệt đúng không?

Jibessca dừng lại cười rồi kết luận

-Cô ấy không chỉ là 1 hacker đại tài mà còn là 1 lập trình viên xuất sắc, anh phải trọng dụng nha!

Kaiba không nói gì chỉ lo chăm chú chạy thử đoạn chương trình. Kết quả thành công ngoài dự kiến khiến anh vui mừng ra mặt, có đoạn chương trình này, anh không sợ một tên hacker nào cả kể cả cô. Nhưng cô lại chính là chủ nhân của đoạn chương trình này. Anh phải làm thế nào mới đúng đây?

...

Vốn dĩ là định trở về nhà suy nghĩ cách giải quyết, không hiểu vô tình hay cố ý lại đến bệnh viện thăm cô, đến khi nhận ra mình đang ở đâu thì đã đứng bên cạnh giường bệnh của cô rồi.

Đạo này, anh chẳng hiểu nổi bản thân muốn gì. Gặp cô, nhìn ngắm cô, nhìn thấy nụ cười của cô lòng anh bình yên đến lạ. Cũng chẳng biết đó có phải là yêu không nữa?!

Vén tóc cô qua mang tai, anh lặng người ngắm cô ngủ. Lúc ngủ, cô cuộn tròn như mèo con cứ đá chân liên tục. Anh kéo chăn đắp lại cho cô, cô hắt tung! Đắp lại cho cô lần nữa, cô đá nó thêm lần nữa, mãi đến lần thứ 3 cô mới ngoan ngoãn cuộn mình trong tấm chăn ấm. Thấy cô trong giấc ngủ mỉm cười, anh bất giác mỉm cười theo cô. Anh chỉ mong, giây phút này có thể kéo dài mãi mãi, luôn bình yên như vậy. Nhưng đời người nếu có thể trôi theo ước muốn của chúng ta thì thế gian sao lại luôn có tiếng khóc than?

Nhớ lại năm ấy, mới 10 tuổi đầu, anh dắt Mokuba đến trước mặt Gozamuro-chủ tịch tập đoàn Kaiba tiền nhiệm cũng là quán quân cờ vua cấp thế giới thách đấu ông ta chơi cờ vua. Nếu anh thắng, ông ta phải nhận anh làm con nuôi. Vừa mất đứa con trai duy nhất, mà thấy anh lại giống con trai ông như đúc, Gozamuro nhận lời. Bấy giờ ai cũng nghĩ, một cậu nhóc 10 tuổi đầu làm sao thắng nổi, thế nhưng anh bằng mưu trí thông minh đã thắng ông một cách ngoạn mục. Đường đường chính chính từ một đứa trẻ bị họ hàng bỏ rơi trở thành cậu chủ tập đoàn Kaiba! Sinh nhật anh, ông ta cho anh 1 tỷ Yên bắt anh phải kiếm số tiền gấp 100 lần, những tưởng anh sẽ không bao giờ đạt được, ai ngờ, không những gấp 100 lần, mà còn hơn cả, cuối cùng anh nắm trọn tập đoàn Kaiba trong lòng bàn tay. Phá bỏ toàn bộ nơi sản xuất vũ khí quân dụng, xây dựng hệ thống trò chơi giải trí cho trẻ em trên toàn thế giới, Kaiba Land chẳng mấy chốc phủ hầu hết 5 Châu Lục

Đối với anh, Kaiba Croup và Mokuba còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh. Vì thế khi cô đánh cắp dữ liệu của tập đoàn dùng nó đánh đổi vị trí vợ của anh, anh dù hận cô nhưng cũng chẳng ngăn ngại gặt đầu. Mà cũng vì lẽ ấy, anh mang hận với cô, cũng có thành kiến sâu đậm nên mặc cho cô có làm

gi, trong mắt anh cô còn thua mấy hạng điểm đứng đường~

Anh vốn rất cô đơn. Nhưng ít nhất, sự xa hoa, tiền bạc bấy lâu kiếm được cũng phần nào giúp anh khóa lấp khoảng trống của tâm hồn. Giờ anh nhận ra đó không là tất cả. Anh khao khát một tình yêu thật sự. Anh muốn được cưng chiều một ai đó, muốn cùng họ đi đến hết cuộc đời, muốn mỗi sáng đều cùng người đó thức dậy trên một chiếc giường, cho đến chết vẫn nắm tay nhau. Anh bật cười chua xót. Thì ra, một chủ tịch trẻ tuổi tài ba ước mơ lại tầm thường đến vậy

Anh hôn lên trán cô, luyến tiếc một lát, vẫn là quyết định rời khỏi

"Xin lỗi vì những hành động mà tôi đã làm để tổn thương em. Nếu có thể, tôi thật muốn ôm em vào lòng, sủng em đến tận trời!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hôm nay cô xuất viện

...

-Ấn, tôi tự đi được mà!

Miệng nhỏ cô không ngừng la lối, tay lại liên tục đâm vào ngực Rum. Cô bị mấy mảnh kính làm trầy chút xúu thôi chứ có liệt đâu mà phải bế cô chứ?

Atemu đi bên cạnh, tay cầm cả giỏ hoa quả và một bó hoa tươi, vốn là đến thăm cô, không ngờ lại đứng ngay cô xuất viện. Kết quả là khoa trương như vậy!

Rum thả cô xuống, tay dịu dàng dìu cô đi từng bước

-Sức khỏe em còn yếu, để tôi dìu em

Atemu hường ứng

-Đúng vậy! Nhìn gương mặt cô hốc hác, xanh xao lắm, vẫn chưa khỏe hẳn đâu, vẫn là để anh ta dìu đi

Kaiba vừa đến liền thấy cảnh tượng dở khóc dở cười này, cũng không biết nên tỏ ra thái độ gì mới đúng. Một cô gái xuất viện liền được cậu ấm tài ba của tập đoàn CK danh tiếng dìu đi từng bước lại có đường kim quán quân Vua bài ma thuật Atemu cầm giúp những món linh tinh có phải quá phô trương không? Được, nếu cô muốn nổi, làm sao có thể thiếu "anh xã quốc dân" Kaiba Seto anh chứ?!

"A"

Bằng một chút động tác nhỏ, anh dễ dàng kéo cô về phía mình, lại chẳng tốn chút công sức bế cô lên. Cô nhẹ như một đứa trẻ, đôi mắt tròn xoe nhìn anh kinh ngạc. Bế cô, anh mới biết cô nhỏ bé đến mức nào, cô lại nhẹ quá, nhẹ như một đứa bé con, gò má đỏ ửng phúng phính khiến người ta muốn cắn một cái.

-Anh đừng bế em nữa, em tự đi

Cuối cùng, cô vẫn là da mặt rất mỏng

Kaiba liếc nhìn cô, miệng cười

-Nói một tiếng nữa, tôi lập tức quăng em xuống!

Cô ờ một tiếng, lập tức ngoan ngoãn yên lặng. Không khí giữa 2 người vẫn như vậy, không ai nói với ai lời nào, nhưng tự trong lòng mỗi người đều hiểu hành động của anh ngày hôm nay không bình thường chút nào. Cứ thế, anh bế cô cho đến khi ra xe mới đặt cô yên vị trên chỗ ngồi không quên giúp cô thắt dây an toàn. Cô nhìn anh, rất muốn hỏi anh nhưng khóe môi vừa mở liền khép lại. Cô có cảm giác, nếu như cô hỏi, những hành động dễ thương này sẽ không còn nữa, mối quan hệ của 2 người sẽ trở lại như trước.

...

Lại nói về Rum và Atemu. Sau khi thấy cách mà Kaiba chứng minh tình cảm, liền thấy buồn cười. Thì ra, một người lạnh lùng, lãnh cảm với mọi thứ khi

biết yêu lại trở nên đáng yêu như vậy. Lúc anh giật lấy cô, gương mặt anh cứ như một đứa trẻ bị giật mất đồ chơi yêu thích, nhìn rất tức cười. Rum đứng đó hồi lâu, rồi cục quay sang Atemu buồn bã kết luận

-Cô ấy không thuộc về chúng ta!

Atemu đối với cô chỉ dừng lại là "thích" chứ không hề yêu, bởi vậy nên cậu chưa từng có ý định giành cô từ tay Kaiba. Khi nghe Rum nói những lời này, cảm thấy rất khó chịu nhưng lại không tài nào phủ nhận được nó.

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đạo gậy đây, anh đối với cô vẫn không tốt hơn nhưng ít nhất ánh mắt khi nhìn cô không khinh miệt như trước nữa.

Anh ngồi cạnh bàn trà chăm chú đọc báo kinh tế, Mokuba thì lảng lảng viết bài luận gì đó bằng tiếng anh. Chỉ có cô là nhàn hạ xem TV. Vô tình mở sang kênh quảng cáo, trên TV đang chiếu đoạn quảng cáo sợi dây chuyền chỉ sản xuất 100 chiếc "Phượng Hoàng Triều Nhật". Thấy cô nhìn sợi dây với vẻ mặt thích thú, anh bâng quơ hỏi:

-Thích nó sao?

Cô mỉm cười trả lời, mắt vẫn dán chặt vào TV

-Ừm, ai lại cưỡng được sự quyến rũ của trang sức chứ?

Anh nhếch môi khinh miệt

-Tâm thường!

Cô chu môi tức giận

-Em thích là thích thiết kế tinh tế và thủ công tuyệt mỹ của nó chứ không phải giá trị cao hay thấp

Anh không nói thêm gì. Đảo mắt nhìn qua sợi dây. Phượng Hoàng Triều Nhật là một thiết kế mang hơi hướng cổ đại hóa, tinh tế, sang trọng và trưởng thành. Hình ảnh đôi Phượng ngậm trong miệng cả Mặt Trời được trao chuốt rất tinh xảo tôn lên nét đẹp cao quý của người đeo nó. 5 triệu thôi mà, chỉ cần mở miệng xin anh, nhất định anh sẽ mua cho cô, có cần bày ra bộ mặt tội nghiệp thế không?

...

Truyền thông đưa tin nhanh còn hơn tốc độ ánh sáng!

Chưa đầy nửa ngày, tin tức chủ tịch tập đoàn Kaiba mua về Phượng Hoàng Triều Nhật lan đầy khắp các mặt báo. Sôi nổi nhất là chuyện anh sẽ tặng cho ai. Cô tình nhân-diễn viên nổi tiếng trong và ngoài nước-viên dạ minh châu của J-biz Aoki hay tặng cho Phu nhân của anh-thiên kim thị trường thành phố Tokyo-hoa khôi giới hacker Kyoko?

...

Cốc cốc cốc!

Đang trong thư phòng làm việc lại nghe có tiếng gõ cửa anh sẵn giọng

-Vào đi

Cô e thẹn mở cửa bước vào.

-Nghe nói anh đã mua Phượng Hoàng Triều Nhật?

-Ừ

-Cho em mượn xem được không?

- Trên sô pha

Nghe anh nói vậy cô liền bước đến sô pha lấy xem thử. Sợi dây chuyền đắt như vậy, thế mà anh lại quăng nó bừa bãi thế. Mở hộp, cô cẩn thận nhẹ nhàng sờ vào mặt dây. Nếu không may làm trầy, cái mạng nhỏ này của cô làm sao đào ra nổi 5 triệu để đền đây?

- Mua tặng ai sao?

Nãy giờ anh chìm trong suy nghĩ, mong đợi cô sẽ nhỏ giọng xin anh, vậy mà lúc cô mở miệng anh lại có chút giật mình

-Ừ, mua tặng. Có chuyện gì sao?

Nghe giọng điệu đó, hẳn là sẽ không tặng cho cô. Cô cất nó trở về hộp, thận trọng đặt ngay ngắn rồi rời khỏi phòng. Cô cũng không phải muốn có nó, chỉ là hôm trước cô vừa nói thích hôm sau anh liền mua, trong lòng không khỏi có suy nghĩ anh sẽ tặng cô. Dù biết là hoang đường nhưng mơ cũng đâu tốn tiền, xem như cô tự an ủi bản thân đi. Có điều, biết anh không tặng nó cho cô, cô lại không khỏi có chút mất mát, cảm thấy rất khó chịu.

Anh nhìn vào vi tính, nhưng đầu óc cứ bay loạn xạ rồi thu về một hướng: cô!

Anh giận cô, nói một câu "Anh tặng em có được không?" khó đến vậy sao chứ? Đến cả phòng anh, muốn nhìn thấy nó, ý định của cô là gì cũng đã quá rõ ràng rồi cần gì phải che che giấu giấu.

-Anh mua nó rồi phải không?

Aoki vừa nghe tin liền chạy đến. Anh chán ghét Kyoko đến vậy đương nhiên là không phải tặng cho cô ta rồi, còn đối tác thì đâu cần mua sợi dây chuyền đắt đến vậy đâu? Vậy còn ai để anh tặng? Không phải là Aoki cô sao? Nghĩ thế, Aoki chẳng ngần ngại sấn đến chỗ anh đòi quà. Anh tùy tiện đưa cho Aoki

- Thích thì lấy đi!

Aoki mừng như điên, ào lên hôn vào mặt anh. Lại bị anh chán ghét đẩy ra. Tuy nhiên, Aoki vì bị Phurong Hoàng Triều Nhật làm cho mờ mắt, căn bản không hề để ý đến hành động lạnh lùng đó của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Anh thật không dám ngờ, Aoki lại đeo sợi Phurong Hoàng Triều Nhật đi dự một sự kiện lớn.

...

Trên màn hình, nữ minh tinh Aoki xinh đẹp như một nữ thần. Xinh đẹp, cao quý... những thứ đó đều không phải là tâm điểm, quan trọng nhất chính là thứ ở cổ của nữ minh tinh. Trên mạng, hàng loạt bình luận ác ý đều chĩa vào cô-vợ hợp pháp của anh chứ không phải tiểu tam Aoki trên màn ảnh.

"Tui biết chắc là ông sẽ tặng cho Aoki mà. Vì chị đẹp, chị có quyền!"

"Trai tài, gái sắc thật là xứng đôi. Phải chi mà chủ tịch và chị Ao (tên tắt của Aoki) về chung 1 nhà nhỏ..."

"Haha, chồng mua trang sức đắt như vậy công khai tặng chị Ao, không biết thêm kim thị trường giờ này sao rồi nhỏ, chắc là khóc thút thút rồi aaaaa"

"Người ta như vậy có khác gì đã công khai rồi a, chị Kyoko ơi, ly dị cái đi để còn giữ tự trọng chút"

...

Cô nhìn màn hình, khóe môi không tự chủ vẽ nên một nụ cười đầy chua xót. Kaiba là chồng hợp pháp của cô mà, tại sao nói một hồi nhìn cô lại như tiểu tam đoạt chồng của kẻ khác vậy chứ?

Mokuba giờ tay đóng sập cái lap top. Nhìn chị hai mình như vậy, cậu thật không đành lòng. Lúc trước chị như thế nào không biết nhưng từ khi cậu tiếp xúc với chị cậu biết chị hai cậu hướng nội hết như anh hai nhưng có đều, Kyoko dám yêu dám hận, mỗi lần buồn đau thế nào cũng trốn một góc rồi khóc một mình, trước mặt mọi người luôn nở nụ cười cho dù vừa mới khóc cho trời long đất lở.

Đưa cho cô cái khăn tay, cậu nhẹ nhàng đặt cô vào lòng. Mokuba cậu cũng đã 16 tuổi rồi, có thể bảo vệ cô. Mokuba tự hứa với lòng, nếu anh hai không biết chăm lo cho cô thì cậu sẽ. Cậu tuyệt đối sẽ không để ai bắt nạt cô nữa, kể cả người anh mà cậu yêu nhất.

Cô ở trong lòng của Mokuba khẽ nấc lên, môi cắn chặt lại, tự nhủ mình không được khóc. Mokuba khẽ vuốt tóc cô, nói khẽ:

-Nếu chị muốn chị cứ khóc đi, thật to vào. Chịu đựng chỉ khiến chị đau khổ hơn thôi, để em chia sẻ với chị, được không?

Đến nước này, cô không nhịn được mà òa lên như một đứa trẻ. Cô khóc rất nhiều, nước mắt thấm ướt cái áo đất tiền của cậu. Một lát sau, cô ngủ thiếp đi

...

-Anh đừng tức giận nữa mà!

Aoki nũng nịu, không ngừng chà xát cái ngực trắng nõn lên người anh, quần áo trên người sớm chỉ còn một cái áo ren mỏng manh đầy ám muội.

Anh vẫn uống trà, nhưng đôi mắt vì tức giận mà đỏ lên. Trước đây, anh muốn cô tức đến chết, muốn cô bị người ta mắng không biết giữ chồng, muốn cô bị người ta khinh rẻ, nhưng giờ thì sao? Ước nguyện của anh trở thành hiện thực rồi đây, sao anh lại có chút không nở như thế này...

-Ai cho em tự ý như vậy?

Aoki dán chặt cơ thể mình vào anh, từ sau vòng ra trước, tay ôm cổ anh, trực tiếp ngồi lên đùi anh.

-Ây, anh tặng cho em sợi dây đó rồi mà, em đâu có biết là không được đeo đâu..

Tay Aoki vẽ lên ngực anh một vòng tròn, ánh mắt nhìn anh gọi tình, thân hình nóng bỏng nuốt nà, cặp đùi thon (giả vờ) vô tình cọ vào chỗ đó. Anh cũng đâu có liệt, nơi đó có phản ứng, liền nắm bả vai Aoki đặt cô nằm lên bàn trà, tay xé toạt cái lớp vải ren vướng víu, đầu rúc vào cổ cắn vào vùng vai trần gọi cảm. Nhưng rốt cuộc lại dừng lại. Nhớ lại buổi sáng đầu tiên của cô tại nhà anh, anh từng đặt cô nằm trên người mình. Cô như con mèo nhỏ, không ngừng muốn chạy trốn, gương mặt đỏ ửng thật dễ thương. Mùi hương ngọt ngào, dịu dàng không lẫn vào đâu được. Anh vì nhớ đến hành động của cô lúc trước mà cười ngây ngô, vô tình quên cả việc ngắm nhìn cơ thể ngọc ngà ở dưới thân. Aoki ánh mắt mờ đi vì hám dục, trên người toàn mùi nước hoa nồng nặc khó chịu, thấy anh như vậy, miệng rên rỉ cầu xin

-Sao dừng lại rồi, mau muốn em đi

Kaiba căn bản là không nhìn lấy cơ thể lồ lộ ấy một cái, trực tiếp chinh chu quần áo, ném cho Aoki cái khăn, lãnh đạm bảo

-Lấy lại đi

Aoki tức giận. BẢO lấy lại cái gì chứ? Lấy lại giây phút lồ lộ thể, hay lấy lại lúc nhỏ giọng cầu xin anh muốn. Tất cả đều không thể lấy lại nữa, cời cũng cời rồi, làm sao lấy lại? Aoki không ngại mà lao đến ôm anh

-Kaiba, chúng ta vẫn...

-Hôm khác

Nói xong, anh nhanh chóng gạt tay Aoki đi một nước không thèm nhìn lại.

Trên xe, tâm trạng anh lại có chút háo hức. Đạo này anh rất lạ, mỗi lần đi ngang qua phòng cô đều muốn nhìn vào trong đó, muốn ngắm một thân ảnh nhỏ nào đó, luôn nghĩ đến giờ cô đang làm gì, không tránh khỏi có chút vui mừng khi sắp được thấy cô. Gần đến cửa phòng cô, anh bước đi nhanh hơn, chân muốn nhảy lên như một đứa trẻ.

Phòng cô tối om, cô hình như không có trong phòng. Tự nhiên anh cảm thấy hụt hẫng, cảm thấy mất mát thứ gì đó rất lớn, rất quan trọng...

Bước về phòng, anh nói lòng carvat, quăng áo khoác sang một bên, bứt đứt 3 cái nút áo. Dáng vẻ mệt mỏi, mắt nhắm hờ trên ghế sofa...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Vốn dĩ là đói bụng, định xuống bếp kiếm chút gì đó ăn rồi ngủ, không ngờ vừa rồi đi lại đúng lúc anh về.

Cô giận anh, nhưng vẫn yêu anh, yêu đến điên cuồng, đến không thể dứt ra.

Len lén hé cửa nhìn anh, nào ngờ lại nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh lần nữa. Ánh mắt mệt mỏi nhìn về vô định, quần áo xộc xệch, áo khoác quăng sang một bên, tóc tai rối bời, gác tay lên trán ra chiều suy tư. Dáng vẻ bất cần này của anh, thật mê người mà...nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác

lo lắng. Lần đầu cô thấy anh như vậy cũng là lúc công ty có chuyện, không lẽ lần này công ty lại có sóng gió gì sao à?

Cầm lòng không động, rút cuộc cô cũng gõ cửa

-Anh có đói không hay em nấu gì cho anh ăn nha!

-Không cần

Cô cắn môi. Anh đòi nào lại nhận sự quan tâm của cô chứ? Đúng là ăn không ngồi rồi cứ suy nghĩ lung tung, anh không mắng cô, cô lại cho rằng anh đang nghĩ khác về cô. Anh mua một món đồ mà cô nói thích, cô liền nghĩ anh mua cho mình, cuối cùng đòi lại được gì, anh mang cho người tình, cô ta lại công khai đeo nó trên sóng truyền hình để lăng mạ cô. Toàn tâm toàn ý viết đoạn chương trình bảo mật thông tin dành tặng cho anh một món quà sinh nhật thật đặc biệt, cuối cùng, đòi lấy sự nghỉ ngơi và ánh mắt khó chịu từ anh. Thấy anh bị nguy hiểm, không màng đến bản thân lao ra chắn cho anh, dù vì anh mà cơ thể cô đầy vết thương anh vẫn là không quan tâm đến cô, không hề đến thăm cô chỉ một lần. Cô nắm tay chặt lại, cổ nặn ra một nụ cười, giữ giọng bình tĩnh nói:

-Vậy em ra ngoài trước

Vừa mới xoay người, giọng nói anh nhẹ nhàng truyền đến tai cô

-Có đau không?

Cô lặng người đi. Hỏi cô câu hỏi như vậy, ý nghĩa thật sự là gì. Anh lại muốn trêu cô, muốn chọc tức cô. Cô chơi chán rồi, cô mệt rồi. Cô đau chứ. Tim rất đau, cũng rất mệt.

Anh đột ngột kéo cô đặt dưới thân mình, nắm lấy bả vai nhỏ, gần giọng hỏi

-Tại sao em không trả lời tôi?

-...

-Rõ ràng đối với chuyện tôi nghi oan cho em, em rất hận tôi tại sao lại không biện minh? Rõ ràng đối với chuyện tôi có đến thăm em hay không, em có để tâm trong lòng tại sao em lại không nói cho tôi nghe? Rõ ràng em thích Phụng Hoàng Triều Nhật, tại sao lại không xin tôi mua nó cho em? Thích đến mức, vừa nghe nói tôi mua liền bỏ hết danh dự mượn xem thử. Rõ ràng là thích nhưng sao lại không nói? Em là loại người thích diễn đến như vậy sao? Quan tâm thì nói là quan tâm, thích thì nói thích, tại sao em luôn im lặng như vậy? Chết tiệt, em muốn tôi điên lên em mới cam lòng sao?

Hốc mắt cô đỏ lên, bả vai rất đau, nhưng làm sao đau bằng tim cô lúc này kia chứ

-Nói ra? Nói ra anh sẽ tin em không làm? Nói ra, anh sẽ đến thăm em? Nói ra, anh sẽ mua cho em sao? Nói ra, anh sẽ tặng cho em à? Nói ra...có tác dụng sao?

-Em...

Anh tức giận. Anh giận sự thờ ơ của cô, giận cả nét mặt cam chịu này của cô. Lúc nào cũng như vậy. Anh nói gì, cô cũng không cãi lại. Vu oan cho cô, cô cũng im lặng chịu đựng. Nét mặt như anh đã đổ hết mọi tội lỗi trên thế gian này lên người cô vậy. Ai bảo cô luôn im lặng như vậy, cô cứ nói ra, biết đâu...mà có thật cô nói ra anh sẽ nghe. Hay anh sẽ gạt nó đi, làm theo những gì anh cho là đúng?

Anh xoay người lại, ôm cô vào lòng, đặt cô trên người anh cũng giống như ngày đầu tiên cô về nhà anh vậy. Cô vẫn như trước, mặt đỏ lên, không ngừng động đậy, muốn trốn.

-Yên một chút có được không?

Cô nghe lời, liền ngoan ngoãn nằm im như một con mèo lười biếng. Anh càng siết chặt cô hơn, không bao giờ anh để cho cô thoát. Chỉ tới nay thôi, để cho anh hưởng thụ cái cảm giác yên bình này thêm chút nữa...Anh rúc đầu vào cổ cô, hít lấy hương thơm ngọt ngào thuần khiết, cảm nhận làn da mịn màng trơn láng. Anh nhắm hờ mắt. Cảm giác thật khó tả. Bỗng dưng lại muốn đóng băng thời gian, để cho anh mãi mãi được gần cô, mãi được ôm cô trong lòng, tăng tiu, chịu đựng cô.

...

Tokyo về đêm, nét đẹp lung linh không thể lẫn vào đâu được.

Vẫn có những người xem cảnh đêm xa hoa này là bạn, cho đến khi người đó tìm thấy được một người có thể khóa lấp con tim đầy cảm xúc của mình.

Anh đã tìm thấy

Là cô...người con gái của đời anh

...

Sakura anata ni deaete yokatta...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Tỉnh giấc, cô thấy mình yên vị trên chiếc giường ấm áp trong phòng từ lúc nào. Chỗ bên cạnh lạnh toát, có thể là anh đã rời đi từ lâu, cũng có thể đêm qua, anh và cô vẫn không cùng ngủ chung một giường.

Chưa xuống bếp, cô đã nghe một mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi. Kaiba đang ở trong bếp, tay bụng thức ăn nhìn có vẻ rất ngon, lại còn vận tạp dề, ôi nam thần mà còn biết nấu ăn. Muốn đồn tin mọi người sao?

-Ngậy ngốc gì vậy, còn không mau đến ăn!

Anh bung món cuối cùng ra, tháo tạp dề ngồi xuống cùng ăn với cô.

-Mokuba đâu?

-Ra ngoài với bạn rồi

-Ồ

Cô lẳng lặng nhìn món ăn bày trên bàn, vẫn không động đũa

-Sợ tôi hạ độc em à?

-Không có

-Vậy sao còn không ăn?

Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ biết lý nhí

-Dạo này anh khác quá, tối qua cũng...

Thấy anh không muốn nhắc đến nó, cô xua tay lảng sang chủ đề khác

-Ăn thôi. Cùng lắm bị đau bụng nhập viện một bữa chứ có chết đâu mà lo

Cô cười, lại không ngừng gấp thức ăn cho mình. Mấy lần động đũa, rất muốn gấp cho anh, nhưng lại không dám.

Anh đưa tay lên khoe miệng cô, lau vệt nước sốt đọng trên đó. Mấy lần cố ý chạm vào môi cô, cảm nhận sự mềm mại trên đôi môi căng mọng. Cô không đánh son mà môi vẫn đỏ ửng như quả táo căng mọng làm anh mấy lần muốn cắn nát nó (Nam chính à, anh bớt bạo lực chút đi a~~~~) Cô tròn xoe đôi mắt nhìn hành động khác lạ này của anh. Nó có được gọi là quan tâm không nhỉ?

Anh rút tay ra khỏi môi cô, chống ché

-Y như con nít vậy

Cô theo quán tính sờ lên môi, cũng đâu có dính gì nhiều, ăn uống dính một ít nước sốt cũng là chuyện bình thường mà, sao lại nói cô con nít được

Anh chống cằm nhìn cô, mọi hành động nhỏ của cô đều được anh thu vào tầm mắt. Cảnh vợ chồng hạnh phúc này, có thể kéo dài không? Anh và cô vốn dĩ không hề giống nhau ở một điểm nào cả. 2 tính cách đối lập nhau, làm sao có thể yên bình mà sống chứ?

-Em thích ăn gì, chiều mai tan ca tôi nấu cho em

Anh không phải kiểu người hay nói, cũng không biết nói thế nào để truyền đạt tình cảm 1 cách hiệu quả nhất, vậy chỉ bằng dùng hành động đi.

-Thịt bò cuộn

Cô mỉm cười nhìn anh. Đó chính là món anh thích nhất, và đương nhiên, cô đã cố tập cho mình có sở thích giống anh

Anh nhú mày, hỏi dò

-Em thật sự thích nó?

Cô cười, gật đầu

-Những gì anh thích, em đều thích cả

Anh cũng chẳng biết nên nói gì, cúi người ăn. Cô ngắm anh, lúc ăn mà cũng thanh tao như vậy, mỗi lần đều gấp từng miếng nhỏ rất từ tốn nhưng tốc độ lại rất nhanh nên chỉ một thoáng là xong.

-Hôm nay anh không đi làm à?

-Tôi là ông chủ, nghỉ một hôm cũng không sao cả

-Vô tâm!

Anh liếc cô, từ tốn lau miệng.

Bữa ăn trôi qua rất yên bình, rất hạnh phúc không như lần trước, ảm đạm như vậy.

-Tôi nay có muốn cùng tôi dự tiệc không?

-Lại dự tiệc?

Nhớ lại quá khứ không hề tốt đẹp, lần này nghe đến hai từ "dự tiệc" cô rụt cổ sợ hãi. Lần trước nếu không nhờ anh có kỹ thuật lái xe tốt, thì cô sớm đã về chầu ông bà rồi. Lần này lại là gì nữa, cô thật không dám tưởng tượng đến đâu a...

-Đừng lo, khách sạn đó gần đây thôi

-Nhưng em không hợp với những bữa tiệc xa hoa đâu

-Chỉ là một bữa tiệc từ thiện thôi

-Anh cũng biết làm từ thiện sao?

-Tôi không xấu như em nghĩ đâu!

...

Cô vận trên người bộ cánh mà anh chuẩn bị sẵn. Đúng màu tím mà cô yêu thích!

Cô để cho làn tóc đen mượt xõa tùy ý trên đôi vai nhỏ. Chiếc váy bó sát tôn lên 3 vòng quyến rũ. Màu tím huyền bí kết hợp với đôi mắt sâu thẳm khó đoán, thật tương xứng. Cô tô ít son, màu hồng baby nữ tính. Gương mặt không hề có lớp phấn nào, vẫn xinh đẹp không chút tỳ vết.

Cô bên anh, anh vận bộ vest đen lịch lãm

...

Bước vào hội trường, anh đưa tay lên ra dấu bảo cô khoác tay anh. Cứ thế, 2 người ngọt ngào cùng nhau bước vào lễ đường khiến biết bao ánh mắt ghen tỵ cùng ngưỡng mộ đổ dồn về phía họ. Cô hạnh phúc mỉm cười, cả thân người dường như tựa vào anh. Thật sự rất hạnh phúc nha!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ở đây không phải nhân vật có thể lực thì là những nhân vật lấm của dư tiền. Các cô gái không là cô chiêu thì cũng là người tình hoặc phụ nữ bên cạnh đại gia. Ai cũng đeo cho mình một lớp mặt nạ mà sống, gương mặt ai cũng cười thật tươi nhưng trong lòng thật sự đang nghĩ gì, chỉ có họ mới rõ.

Anh vừa đến liền đi gặp một khách hàng quan trọng. Cô lùi về sau, tìm cho mình một chỗ ổn định để ngồi. Ở đây cô hết thấy đều không quen biết một ai cả, mà cũng chẳng có ai bắt chuyện với cô, cô chỉ biết chán nản tìm một góc để tự kỉ mà thôi.

-Kaiba phu nhân!

Cô giật mình, theo quán tính ngược lên tìm người vừa phát ra câu đó: là Rum

-Anh cũng ở đây sao?

Rum với tay lấy ly rượu vang, khẽ cười

-Nhìn tôi không giống người tốt thích làm từ thiện sao? Đây, tôi là chủ tịch của hội từ thiện này đó

Cô chỉ cười, không nói gì cả.

Ánh đèn sân khấu dần tối lại. MC trên cái bục thủy tinh pha giọng hóm hỉnh nói

-Vẫn như mọi năm, đêm nay chúng ta sẽ chọn ngẫu nhiên 5 vị tiểu thư, phu nhân để đấu giá. Ai thắng sẽ được nhảy với người đó trong suốt đêm nay. Số tiền đấu giá sẽ được đem quyên góp cho những trẻ em nghèo để chúng được đến trường, được vui chơi. Có được không ạ?

Tất cả mọi người ai ai cũng đều thích tiết mục này cho nên, tràng vỗ tay phải nói là kéo dài không dứt!

Nói là chọn ngẫu nhiên, thực chất là có sắp xếp trước. Đương nhiên, chủ tiệc đêm nay là Rum, cô cũng không thể thoát khỏi số phận.

Cả hội trường phút chốc tối đen. Chợt 5 vị trí lóe sáng. 5 luồng sáng chiếu lên 5 gương mặt yêu kiều xinh đẹp. Cô có chút sợ, không biết anh có bỏ tiền ra để giữ cô bên cạnh đêm nay không hay cô sẽ phải cùng một người đàn ông xa lạ nào đó khiêu vũ. Mà cô thật sự không biết nhảy!

Rồi cũng đến lượt cô bị đem ra đấu giá. Trong phút chốc, cô có cảm giác như mình chỉ là một món đồ chơi nằm trong tay những kẻ có quyền, chỉ cần họ thích, cô vẫn có thể bị xem là hàng hóa mà đem ra mua bán

-2 triệu!

Rum kêu ngao giờ tám bảng, mái tóc màu đồng chợt sáng lên trong nền đèn rực rỡ

-5 triệu!

Anh nói đủ lớn, lời nói sắc như băng làm cho biết bao con tim tan chảy

-7 triệu

-8 triệu

-10 triệu

-15 triệu!

Cô hoa mắt nhìn Rum và anh đấu đá lẫn nhau. Cô đâu phải là vũ công nổi tiếng gì, bỏ ra số tiền nhiều như vậy để đổi lấy màn song diễn thảm họa cùng cô sao? Cô nhẩm tính, 15 triệu, người thường phải trúng độc đắc 5 tờ vé số mới đủ đó

Mà anh thừa biết Rum nhất định sẽ bỏ tiền ra mua cô nên cố ý nâng giá lên cao. Con số 20 triệu từ miệng Rum vang lên, cả hội trường như đóng băng lại nhìn anh, anh miệng lộ ý cười nhìn Rum rồi lại nhìn cô.

-Nhưng cho anh vậy, Rum!

Rum nhếch môi. Bỏ ra 20 triệu chỉ để nhảy với cô đêm nay rốt cuộc có đáng không?

Cô đỏ mặt hơi lạnh. Co người lại như con mèo nhỏ. Cô thăm rồi, roi vào tay Rum. Cùng Rum nhảy múa trước mặt anh...cô chết là chắc!

Rum cúi người, đưa tay ra giữa không trung

-Nào, chúng ta cùng nhảy một điệu mờ mịt

Cô run rẩy, miệng lý nhí

-Nhưng...tôi không biết nhảy

-Đây, tôi bỏ ra 20 triệu để mời em nhảy đó nha. Nếu không biết tôi chỉ cho, dễ lắm

-A, này

Cô giờ như một con rối trong tay Rum. Anh diu sang trái, cô bước sang trái. Anh ném cô sang phải, ngay lập tức cô như trái bóng bị ném sang phải. Đáng nói nhất, Rum bắt ngờ kéo mạnh tay cô, cô vì quán tính va vào người Rum, cả lồng ngực bao lấy thân người nhỏ bé

Trong khi cô căng thẳng đến đỏ mặt, Rum lại vui vẻ đến lạ. Được công khai ôm cô trước mặt biết bao nhiêu người và cả chồng cô nữa, anh không vui sao được. Kết thúc màn nhảy, Rum để mặc cho cô va vào ngực anh thật lực. Cô chưa kịp hoàn hồn đã bị anh ôm eo hạ lưng cô xuống. Bàn tay anh cố định trên đùi thon cô, tư thế ám muội vô cùng!

Cô thẹn đến đỏ mặt. Lúc Rum ôm cô trở lại vào lòng, cô kè sát tai anh mắng khê

-Sắc lang! Có phải anh cố ý không?

-Em tự mình đa tình rồi

-Tự mình đa tình? Anh...anh cố ý mà

Rum nâng cằm cô, thích thú nhìn biểu cảm ngượng ngùng

-Nói xem lúc nãy tôi đã làm gì em, hay bây giờ tôi thử lại em xem có đúng không?

Cô đắm vào ngực anh, không hiểu đang mắng hay đang cầu xin

-Háo sắc! Đừng có làm vậy nữa mà

-Em sợ anh ta ghen sao?

Rum nhướn mày chỉ phía Kaiba thư thả uống rượu

-Biết rồi còn hỏi?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cô bước ra ngoài, hít lấy một hơi thật sâu. Không khí ở đây thật trong lành, có cảm giác rất yên bình.

-Không nhảy nữa sao?

Anh từ phía sau bước đến cởi áo khoác ngoài choàng cho cô, tay cầm ly Gin trong suốt.

-Em cũng biết mệt mà!

Anh cười, đưa ly rượu về phía cô ý bảo cô uống. Cô lắc đầu. Từ nhỏ đến lớn cô đều không động vào bia rượu, chỉ người thôi cũng đã thấy chóng mặt rồi.

Anh lắc đầu, khề hời

-Em muốn uống rượu phạt sao?

Cô ngây ngốc hỏi

-Rượu phạt?

-Tức là tôi uống, sau đó mớm cho em

Cô gượng chín cả mặt. Anh chống tay vào tường, áp sát vào gương mặt nhỏ nhắn của cô

-Em có yêu tôi không?

Cô giật mình, e thẹn gật đầu một cái

Anh cười, nửa nói đùa lại nửa như ra lệnh

-Hôn tôi!

-Dạ?

-Không phải em nói yêu tôi sao? Chứng minh đi chứ!

-Chứng minh gì chứ?

Cô rụt người, hốt hoảng như nai nhỏ, giọng nói trở nên yếu ớt. Cô cúi đầu, lời như vậy sao có thể thốt ra từ miệng của anh kia chứ? Cô vươn cánh tay thon dài đặt lên trán anh, tay còn lại đặt lên trán mình

-Cũng đâu có bị sốt!

-Không lẽ em không muốn hôn tôi sao?

-Không phải, đương nhiên em..

Lời đang nói ra lập tức rút lại. Cô thật muốn cắn đứt cái lưỡi này của mình, nên đập đầu vào tường một phát cho tỉnh. Anh là loại người gì vậy? Cứ như là một cây thuốc phiện, đã vương vào rồi thì không thể dứt ra. Độc đến chết người.

Bây giờ thế nào? Hôn? Không hôn?

2 ý nghĩ đối lập trong đầu đánh nhau này nữa

Nếu hôn, có phải quá chủ động không. Nếu lời này chỉ là anh uống say nói ra, sáng mai liền quên hết tất cả thì sao? Có phải anh sẽ nói rằng cô đòi khát đến mức cưỡng hôn anh để được thỏa mãn không? Dựa vào tính cách của anh, chắc sẽ không tiếc gì mà ném cho cô một cái nhìn khinh bỉ nhỉ? Nhưng mà...anh thật sự rất hấp dẫn, rất mê người nha! Cô thật sự không thể cưỡng lại được đâu a

Anh không muốn dây dưa, trực tiếp dùng hành động. Cái hôn này, anh muốn từ lâu rồi. Anh nghiêng người, tay nâng cằm cô lên hôn thẳng xuống

Rất nhanh, rất nguy hiểm!

2 bờ môi phút chốc hòa vào nhau.

Môi anh, lạnh băng

Môi cô, nóng bỏng

Đây...nụ hôn đầu tiên của cô...

Nụ hôn đầu tiên của cô...

Nhanh quá. Nhanh đến mức cô chưa kịp hiểu gì, làn môi đã nhanh chóng bị anh chiếm đoạt.

Cô mở to mắt nhìn anh, anh ở rất gần, ngay trước mắt cô. Thế giới trước mắt cô bỗng chốc thu bé lại, mọi thứ đều tan biến chỉ còn lại gương mặt điển trai đầy sức hút này của anh.

Nhưng cô hoàn toàn không để ý, khi nụ hôn ấy chấm dứt, anh không nhìn cô mà nhìn về hướng khác. Nụ cười thỏa mãn của anh xuất hiện rất nhanh rồi cũng mau chóng biến mất

-Còn đứng đó ngây ngốc làm gì? Hay chê nụ hôn quá ngắn. Không sao, tôi có thể thực hiện thêm lần nữa

Cô che đôi môi đỏ ửng, thẹn đến mức không dám trả lời anh. Theo đúng nghĩa, cô vừa bị cưỡng hôn nhưng trong lòng lại không khỏi có chút hạnh phúc.

Anh kéo cô vào trong, trước khi khuất sau cánh cửa còn liếc nhìn chàng trai kia một cái, mỉm cười đầy thách thức rồi mới bước hẳn vào trong. "Cô ấy là người phụ nữ của tôi. Dù cho là cậu cũng không thể cướp được, cô ấy yêu tôi, không phải cậu. Đồ ngây thơ"

Chàng trai đó, cụ thể chính là Rum

Vừa tiếp xong vị khách, quay người là thấy cô trốn mất. Nghĩ là cô lại chạy đi tìm Kaiba nên kiểm thử không ngờ lại đúng thật như vậy.

Cô ngây thơ như vậy, trong sáng như vậy sao lại có thể ở bên Kaiba Seto kia chứ? Hẳn thực chất chỉ xem cô như một con tốt trên bàn cờ của hắn mà thôi, nếu hết giá trị lợi dụng, lập tức vứt cô đi. Mà cô lại cứ như con thiêu thân, biết là hắn sẽ tổn thương cô vẫn cứ một mực muốn ở bên cạnh hắn, bảo vệ cho hắn. Được hắn chủ động hôn một cái, hôn vĩa cô đã bay lên tận 9 tầng mây, làm gì còn biết phân biệt mục đích của hắn là gì. Rum thừa hiểu, hắn đang diễn cho mình xem. Cố ý như vậy trước mặt Rum để chọc tức Rum thôi chứ có phải yêu thương gì cô đâu mà cô tỏ cái vẻ mặt hạnh phúc như vậy

Trong tình yêu, đôi khi phụ nữ còn mù quáng hơn cả đàn ông. Họ là người có lý trí, nhưng khi đã yêu quá sâu đậm thì sẽ lặn sâu vào tình yêu đó, không có cách nào tách ra được. Cô chính là một ví dụ.

Hậu quả của cái hôn ngọt ngào đó khiến cô mất ngủ cả một đêm.

Cô đến giờ vẫn ngây ngây dại dại. Tay sờ lên môi, vẫn còn chút tê, vẫn còn cảm giác lạnh lẽo từ môi anh mang lại. Hình ảnh đó, khoảng khắc đó, từng chút, từng chút cứ lặp đi lặp lại trong óc cô một lần rồi lại thêm lần nữa.

Đúng là anh chủ động nhưng lúc đó cô không hề đẩy anh ra cũng không hề có phản kháng rất có thể anh nghĩ cô đã quá đói khát rồi.

Cũng may sáng sớm thức giấc, anh đã đi làm sớm chỉ còn Mokuba ngồi trên bàn ăn soạn thảo gì đó trên lap top

-Chị hai, tối qua ngủ không ngon sao?

-Đâu có!

-Mắt chị thâm hết rồi kìa

Cô cười cười, cũng không thể phủ nhận bộ dạng này của cô thật sự rất thảm. Hôn anh một cái thôi mà, sao hậu quả của nó lại nghiêm trọng đến như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Buổi tối vừa về đến nhà, anh lại vô thức đến trước phòng cô như thường lệ. Càng gần cánh cửa, lòng anh nôn nao đến lạ, đôi chân vui mừng muốn nhảy nhót hết như một đứa trẻ.

Cô đau đầu cắn bút. Tập hồ sơ xin việc đặt trước mặt, chẳng biết phải làm sao. Cô là dân IT mà, ông trời có quá bất công không, để cô xuyên vào một người chuyên về Kinh tế-Quản trị kinh doanh thì cô xin việc thế nào đây. IT cũng dở mà kinh tế cũng không xong. Đang vò đầu bứt tóc, bỗng anh gõ cửa

Gõ cho có lệ thôi. Cô còn chưa kịp nhìn rõ là ai anh đã bá đạo đi thẳng vào phòng, từ phía sau cô cúi người cầm lấy hồ sơ mà cô đặt phía trước. Cô nhú mày trách móc:

-Bất lịch sự quá đấy!

Anh không quan tâm đến vấn đề cô nói. Đây là nhà anh, anh muốn làm gì thì làm, muốn ở đâu thì ở can gì đến cô.

-Ngốc, học kinh tế lại xin làm IT

Cô cũng không biết phải nói thêm gì, không lẽ lại kể cho anh nghe câu chuyện xuyên không hoang đường này sao? Nhưng lại không ngờ, anh mở miệng trước

-Đến tập đoàn Kaiba làm đi, tôi sẽ không bạc đãi em đâu

Cô giật mình liền quay đầu nhìn anh, đúng lúc 2 chóp mũi chạm vào nhau. Mắt cô mở thật to, hỏi dò anh

-Anh nói thật sao?

Anh ôn nhu nựng cằm cô

-Ai đời đường đường là một chủ tịch tập đoàn danh tiếng mà lại để vợ mình thất nghiệp được chứ?

Cô lặp lại câu hỏi ấy một lần nữa

-Anh nói thật sao?

Anh nhú mày nhìn cô không hài lòng. Kaiba Seto anh nói một là một, hai là hai. Trong mắt cô nhìn anh giống kẻ tùy tiện nói đùa lắm sao?

-Em hỏi một lần nữa, tôi lập tức đổi ý

Cô mỉm cười, choàng tay qua cổ anh, hạnh phúc ôm lấy anh

-Kaiba, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh!

Anh không đẩy cô ra, đôi bàn tay mấy lần đưa lên giữa không trung muốn ôm cô nhưng cuối cùng lại không dám. Anh không muốn tình cảm này lộ ra,

nếu không khéo anh nhất định sẽ khiến cô bị tổn thương. Cô không hề biết, ở thế giới này, anh đã có cho mình một người để yêu, để khắc sâu trong tim.

Cô ôm anh một lát, nhận thấy hành động của mình có hơi quá khích liền buông anh ra. Ngại đến mức không dám nhìn thẳng vào anh. Cuối cùng liền lấy hai tay che mặt chạy một mạch vào nhà tắm, một mình tự kỉ.

Anh mỉm cười nhìn con mèo nhỏ. Đến cả ngại ngùng cũng đáng yêu đến như vậy, anh lắc đầu cảm thán rồi ngã người lên chiếc giường quen thuộc.

Cô đứng trước gương tập luyện bài phỏng vấn, tập mỉm cười thật thân thiện. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, cô lại là người mới nên phải cố gắng để cho các vị tiền bối có cái nhìn thiện cảm với cô mới mong được sống yên.

Tập luyện xong cô thoải mái tắm rửa. Miệng nhỏ không ngừng ngân nga giai điệu của bài every time yêu thích

"Oh every time I see you

Geudae nuneul bol ttaemyeon jakku

Gaseumi tto seolleyeowa

Nae unmyeongjiyo sesang kkeutirado

Jikyeojugo sipeun dan han saram"

Mãi đến khi thay quần áo cô mới nhận ra lúc này ngại quá chạy thẳng vào đây để trốn vốn dĩ không có lấy quần áo. Đắn đo suy nghĩ một hồi, cô quyết định với lấy cái khăn tắm quấn tạm. Anh chắc cũng rồi đi lâu rồi, ai lại rồi hơi ngối một mình cả tiếng đồng hồ trong phòng người khác. Nghĩ thế nên cô hùng dũng từ phòng tắm xông ra. Ai ngờ ông trời cứ thích trêu người con người. Anh ngã người trên giường, đôi mắt khép hờ, tay gác lên trán dỏng về bất cẩn. Cô rón rén bước từng bước nhẹ nhàng đến mở cửa tủ đồ, đôi bàn tay thon dài đưa ra chưa kịp lấy được cái áo từ phía sau bất ngờ bị anh ôm lấy.

Cô cố gắng thoát khỏi vòng ôm của anh nhưng vô dụng. Anh bế cô lên, cô lại càng hoảng, rất muốn thoát khỏi anh. Anh khẽ nhếch môi

-Yên, nếu không tôi quăng em xuống!

Cô liền ngoan ngoãn nằm yên trong tay anh. Ngực anh rất lớn, đôi khi cô rất muốn dựa vào nó, đôi lúc lại thấy nó lớn quá, nhưng một bức tường dày cực kỳ lạnh lẽo

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đặt cô dưới thân anh.

Ngón tay anh cực kỳ không an phận, luồn qua mái tóc ướt của cô mà đùa nghịch. Lát sao lại tí mẫn lướt nhẹ trên từng góc cạnh của khuôn mặt nhỏ. Ngón tay dừng lại trên đôi môi căng mọng đỏ ửng như quả táo chín mà vuốt ve. Bất ngờ, môi cô cảm nhận một cảm giác mềm mại nhưng lạnh lẽo phủ lấy môi mình.

Anh lại hôn cô...

Cô có nên phản kháng không?

Cô có nên đáp lại không?

Anh đang tự chủ hôn cô sao? Anh không say. Đúng vậy, anh không hề say, anh tỉnh táo và anh đang hôn cô.

2 lần môi cứ thế chạm vào nhau, một nóng một lạnh, 2 từ cực chạm vào nhau khiến cho cô có cảm giác đất trời run chuyển. Có một nhà văn nào đó từng nói "Người bạn yêu nhất có thể khiến bạn bủn rủn tay chân, tê liệt hoàn toàn chỉ bằng một nụ hôn phớt qua" cô hình như cảm nhận được nó rồi.

Khi môi anh dứt ra, cô bỗng có cảm giác luyến tiếc một chút, chỉ một chút thôi bởi vì...mỗi lần anh hôn cô đều chỉ chạm hai cánh môi vào nhau, không hề mãnh liệt như trong phim. A! Cái đầu nhỏ cô đang nghĩ gì thế này! Lỡ anh biết, nhất định sẽ khinh cô.

Nhưng anh đâu có thời gian mà đoán suy nghĩ của cô. Anh đang bận đánh giá ba vòng của cô mất rồi. Thấy anh như vậy, cô không khỏi xấu hổ, liền lấy tay che ngực

-Anh nhìn gì vậy? Không đứng đấy!

Anh cười, ngón tay trở về lên xương quai xanh của cô một vòng tròn.

-Ba vòng của em nhỏ quá, nhưng không sao, rất vừa tay!

Cô thẹn đến cả mặt đỏ hết lên

-Anh...sắc lang!

-Này, tôi là chồng em đó!

Dừng lại một chút, anh nâng cằm cô lên, cắn vào vành tai cô một cái rồi mới nói tiếp

-Em là của tôi!

Rồi vô cùng nguy hiểm hôn lên cổ cô, lại không ngại ngần gì mà cắn lên bả vai trần của cô. Nụ hôn của anh vô cùng bá đạo, là một nụ hôn đánh dấu chủ quyền!

Anh nhìn mấy dấu đỏ trên người cô khẽ mỉm cười

-Tôi đánh dấu chủ quyền rồi đó! Hãy nhớ kỹ đêm hôm nay và nhớ rõ: Em là của tôi, tôi chính là người duy nhất được sở hữu em!

Nói xong câu này, anh liền rời khỏi phòng để cô một mình ngơ ngẩn ngẩn ngẩn. Anh nói mấy lời này có phải hơi mang tính chiếm đoạt quá không. Vô thức sờ lên những dấu đỏ mà anh để lại trên người cô, cô bất giác mỉm cười. "Đúng, em là của anh, còn anh cũng chỉ của riêng mình em mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Buổi sáng cô dậy thật sớm, thật sớm

Mokuba và Kaiba đều đã đến công ty trước, sắp xếp công việc cho cô.

Nhìn cổ và ngực vết đỏ đêm qua vẫn còn nguyên, cô cắn môi liên dùng kem che khuyết điểm che nó đi. Khuôn mặt trắng nõn bị cô chấm tàn nhang đầy hết cả. Mái tóc đen óng mượt xoa dài, cố ý để nó che đi nửa gương mặt yêu kiều. Không biết cô moi đâu ra cái kính đeo lên nhìn rất ngố nhưng đáng yêu vô cùng.

Bước đến công ty, đứng giữa biết bao cô gái xinh đẹp và tài năng cô cảm thấy mình nhỏ bé đến lạ, kể cả lúc không hóa trang cô cũng chẳng thể sánh bằng.

Cô vận sơ mi trắng kết hợp với váy công sở tôn lên 3 vòng đầy đặn. Nhẹ nhàng cầm hồ sơ bước đến bên bàn lễ tân, cô lịch sự hỏi

-Xin làm phiền ạ! Em muốn phỏng vấn thì phải đến đâu ạ?

Cô lễ tân nhìn cô, thái độ khinh bỉ ra mặt

-Phỏng vấn sao? Tên gì?

-Kyoko Seto

Một cô lễ tân khác huyếch vai cô lúc này thì thầm

-Kyoko Seto được chủ tịch tuyển cho chức phó phòng kỹ thuật-lập trình đó

-Không thể! Cô ta sao? Có nhầm không vậy?

Sau đó, Jibessca từ xa đi đến

-Cô là...?

Cô cúi đầu chào

-Tôi là Kyoko, tôi đến để phỏng vấn

Jibessca nhìn cô hồi lâu, ra hiệu bảo cô đi theo.

Trong thang máy chuyên dụng dành cho sếp lớn ở công ty, Jibessca nhìn cô rất lâu, vẫn là nhin không được câu hỏi

-Nếu tôi không lầm cô là vợ của Kaiba? Tôi nhớ cô xinh đẹp lắm mà

Bị nhận ra, cô cũng không còn cách nào ngoài cúi đầu thú nhận

-Jibessca, đứng tôi là vợ anh ấy. Nhưng tôi không muốn lấy thân phận gì đó để vào công ty, xin cô đừng nói với ai có được không?

Jibessca chỉ gật đầu.

Đối với một công ty chuyên về trò chơi thì bộ phận Kỹ thuật-lập trình được xem là bộ phận quan trọng nhất. Bởi vì không chỉ lập trình game, bộ phận này còn đảm nhiệm vai trò an ninh, bảo mật. Có vậy mới nói, cô chỉ là người mới mà nhảy một bước lên chức phó phòng là một chuyện hiếm, được khắp nơi xôn xao đem ra làm chủ đề chính cho các buổi bát quái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Quay lại vấn đề của nữ chính chúng ta.

Jibessca sau khi chỉ cho cô phòng làm việc của Kaiba bảo cô vào trong đó, anh sẽ trực tiếp phỏng vấn cô liền bỏ đi một nước mà không giải thích gì thêm. Cô hiện giờ hóa trang khiến khuôn mặt thảm họa như vậy sao dám vào đó nhìn mặt anh chứ? Đứng bên ngoài rất lâu, rất lâu cuối cùng cũng quyết định bước vào. Cô hít một hơi thật sâu, co ngón tay gõ lên cánh cửa gỗ hương quý hiếm 3 tiếng "Cốc! Cốc! Cốc!" liền thấy cánh cửa như lập tức mở ra giống như là chờ sẵn chỉ cần cô gõ cửa liền mở ngay lập tức.

Cô ngây ngốc bước vào phòng. Anh đứng xoay lưng về phía cô, đứng ngược sáng khiến cô cảm thấy bao nhiêu ánh nắng cũng đều muốn chiếu lên gương mặt hoàn hảo từng mi li mét đó.

-Chủ tịch, em đến rồi!

Anh vẫn không trả lời, căn bản là dường như chưa bao giờ để ý đến sự tồn tại của cô. Cô cắn môi tức giận, rớt cuộc vẫn phải lên tiếng một lần nữa, nhắc nhở anh về sự hiện diện của cô.

-Chủ tịch, em..

-Tai tôi không điếc!

Cô bấu môi, thái độ không đồng tình ra mặt nhưng lại phải đè nén cơn giận xuống

-Hào! Vậy bây giờ đã có thể phỏng vấn được rồi chứ?

Anh quay người lại, vừa lướt tầm mắt ngang qua gương mặt cô, mi tâm liền nheo lại.

-Em làm chuyện gì vậy hả?

Cô ngược đầu lên cho đối diện với anh (cái này là vì nam chính theo nguyên gốc cao đến 1m86 lận, ít có nữ nhân nào cao cỡ 1m8 vậy nên tg mới viết là "cô phải ngược lên" mới đối diện với anh được à), ánh mắt nghiêm túc hiếm thấy

-Kaiba, em không muốn mọi người biết em là vợ của anh vì...

Chưa để cô nói hết câu, máu ghen trong anh nổi dậy. Là đàn ông thì không biết ghen sao? Sao cô cứ hết lần này đến lần khác thử thách thú tính của anh vậy chứ?

Một khi kích động, chẳng ai ý thức được mình đang làm gì.

Anh vô cùng thô bạo nắm lấy cổ tay cô, đặt cô lên sofa trong tình trạng nam trên nữ dưới để chất vấn cô. Ánh mắt anh dường như đỏ lên, hai bàn tay nổi toàn gân xanh. Vốn là định hỏi cho ra lẽ, cuối cùng từng câu từng chữ thốt ra đều như rít qua từng kẽ răng

-Em không muốn làm vợ của tôi sao? Đến mức phải hóa trang thành bộ dạng thế này chứ không muốn người khác biết quan hệ của chúng ta?

Cổ tay cô bị nắm đến đỏ ửng, rất đau, rất đau.

-Kaiba à, em..

-Em yêu Rurum rồi, có phải không?

Cô tròn xoe đôi mắt nhìn anh, trong lòng có chút nhói và kích động. Anh đang nghi ngờ cô sao? Cô làm biết bao nhiêu chuyện vì anh, anh vẫn không hề

tin cô sao. Tim cô đau lắm, nó cũng được làm bằng thịt và máu mà, nó cũng biết đau, cũng đang rỉ máu. Từ khóe mắt cô, một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy ra, lăn dọc theo đường nét yếu kiều trên gương mặt.

Thấy cô khóc, tim anh như thắt lại. Anh không cố ý làm tổn thương cô, nhưng khi nghe cô nói không muốn người khác biết cô là vợ anh thật sự anh có cảm giác rất lạ, rất muốn lập tức muốn cô để đánh dấu chủ quyền, muốn để cả thế giới này biết anh yêu cô, muốn mọi người biết quan hệ giữa hai người. Lòng anh cứ nhói nhói như hàng ngàn con kiến đang nháo loạn trong đây, nóng đến bức người. Mà mỗi lần như vậy, anh đều không thể kìm chế cơn xúc động của mình mà nói hết những gì trong lòng anh nghĩ, cũng vô tình đâm vào tim cô một nhát dao, đau nhói.

Khó khăn lắm cô mới có thể kìm được tiếng nấc mà hỏi anh

-Từ trước đến giờ, anh có bao giờ tin em một lần nào không?

Anh nói lỏng hai tay. Cả người rời khỏi. Anh đứng quay người lại, cố ý không để cô nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh. Anh nắm chặt tay lại, cũng không biết phải nói gì mới đúng. Quả là từ trước đến giờ anh chưa từng tin cô. Nhưng nếu nói ra sự thật này, cô và cả anh nữa đều cảm thấy không vui.

Đúng lúc anh rời nhất, hỗn loạn nhất giọng cô lại một lần nữa vang lên. Có cảm giác, cô như đang nói trong tiếng nấc

-Chưa từng sao? Một lần cũng chưa từng sao?

Chết tiệt! Cô cứ như vậy, dùng những lời như thế khiến tim anh vỡ vụn từ lúc nào mà anh không để ý. Đến lúc nhận ra, tim anh đã nứt một mảng rất lớn rồi.

Anh bước đến, trực tiếp ôm cô vào lòng

-Xin lỗi, anh xin lỗi!

-Kaiba...

-Từ trước đến giờ bất luận thế nào anh vẫn chưa từng tin em, luôn nghĩ em diễn kịch luôn nghĩ em dối trá. Là anh sai, là anh ngu ngốc luôn không tin em thật lòng. Hào, từ nay em nói gì anh cũng đều tin, có được không? Miễn là em đừng rời xa anh, luôn luôn bên cạnh anh. Anh yêu em!

Cảm xúc của cô vì anh mà náo loạn hết cả. Mới nãy anh còn khiến cô lòng đau như cắt, chỉ vài giây sau liền khiến cô hạnh phúc ngập trời. Anh nói anh yêu cô. Thật sự cô không nằm mơ, chính miệng anh nói anh yêu cô.

-Em...em cũng yêu anh!

Anh mỉm cười. Một nụ cười nhẹ nhõm, hạnh phúc và thỏa mãn.

Anh áp bàn tay to ấm áp của mình vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, vừa khít. Lau đi những giọt nước mắt làm nhòe đi lớp hóa trang của cô. Anh cúi đầu, hôn lên môi cô thật lực, một nụ hôn mang đầy tính chiếm đoạt.

Lại hôn nữa rồi...

Trái tim nhỏ bé của cô làm sao chịu nổi đây?

Lần này khác.

Cô không tròn mắt nhìn anh nữa mà trực tiếp đáp lại anh, chứng minh cho anh thấy, cô thật sự yêu anh.

2 cánh môi va chạm vào nhau, từng nhịp điệu trở nên đồng bộ.

Anh khẽ nhếch môi. Cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tim anh mất rồi. Lỗ hổng trong tim anh cũng đã được cô vá lại.

-Kỹ thuật kém như vậy, chỉ bằng anh chỉ em vài chiêu!

Lập tức, bờ môi lạnh lẽo anh phủ lấy môi cô. Rất nhanh, rất nhanh khiến toàn thân cô trở nên tê liệt, nghe theo sự sai khiến của anh. Môi cô mở ra, để cho 2 đầu lưỡi gặp nhau. Rất ngọt ngào nha! Lần này anh không còn mạnh bạo như lúc nãy mà rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng.

Bỗng dưng, cô không muốn anh dừng lại. Cảm giác này, ngọt đến sâu răng!

Anh vẫn tiếp tục mút đầu lưỡi cô. Nó không ngoan ngoãn rụt sâu vào trong vì thế lại kích thích anh một cách vô tình. Trước lúc hoàn toàn rời khỏi, anh lại liếm nhẹ môi dưới của cô, liên tục cắn nhẹ vào nó. Nhìn cô thở hổn hển, gương mặt đỏ như quả cà chua anh chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô, cả xương cũng không chừa!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Anh rót cho cô một ly cà phê giúp cô bình ổn lại tâm trạng. Nhận thấy mắt cô không còn đỏ nữa, tiếng nấc đã dứt hẳn anh mới hỏi cô

-Giờ em có thể nói cho tôi nghe lý do vì sao lại cái trang như thế chứ?

Cô căng thẳng, tay nắm chặt ly cà phê

-Kaiba, em không muốn vừa vào làm đã làm một chức vụ cao như vậy. Và lại dù gì trên danh nghĩa, em học kinh tế, không phải IT, khó trách người ta nói em vào công ty nhờ vào quan hệ

Anh cười ôm cô vào lòng

-Ngốc, làm sao anh có thể để em làm nhân viên bị mọi người sai khiến chứ?

-Không sao đâu mà.

-Đến khi nào em mới chịu nghĩ cho mình hả?

Cô ngượng ngùng đẩy anh ra, vội lảng sang đề tài khác

-Này, hôm nay em đến phỏng vấn đấy!

Anh xoa đầu cô, khẽ thì thầm

-Thì anh đang phỏng vấn em đây

Cô đỏ mặt, tay đánh mạnh vào ngực anh

-Phỏng vấn kiểu như anh á!

Anh vui vẻ nghịch với cô. Bàn tay hư hỏng di chuyển từ hông lên ngực. Sau cùng, bàn tay anh đặt sau gáy cô, khuôn mặt nhẹ nhàng áp sát, rất gần, rất gần. 2 chóp mũi chạm vào nhau tạo ra một khung cảnh đầy phong tình lãng mạn. Đúng lúc hai cánh môi sắp chạm vào nhau thì bên tai vang lên tiếng đàng hăng rất to của Jibessca. Cô đỏ mặt liền đẩy anh ra một bên

Anh nhú mày nhìn Jibessca, giọng nói tỏ vẻ không hài lòng

-Sao lại không gõ cửa?

-Từ trước đến giờ, tôi đã gõ cửa bao giờ

Anh hừ lạnh một tiếng, ngồi vào bàn làm việc

-Có chuyện gì?

Jibessca liếc nhìn cô đỏ mặt đứng một bên, lớp trang điểm nhòa đi càng khó coi hơn lúc hóa trang

-Anh phỏng vấn cô ấy từ sáng đến giờ nghỉ trưa, không lẽ anh không cho cô ấy đi tham quan, làm quen chỗ làm và đồng nghiệp mới à?

Anh nhìn cô một cái, khẽ gật đầu

-Kyoko, hay em đi tham quan chỗ làm trước.

Rồi nói với Jibessca

-Tôi giao cô ấy cho cô canh chừng. Tôi mà thấy anh nào gần cô ấy, tôi xử đẹp cô!

Jibessca bật cười, quay sang nói với cô

-Dựa vào lớp hóa trang lúc này, chẳng có anh nào dám đến gần đâu

Thấy cô cúi đầu xấu hổ, Jibessca lại cười, vỗ vai bảo

-Thôi, cô đi hóa trang lại đi. Lúc này khóc hay sao mà nhòe hết rồi

Cô giặt mình vội vào nhà vệ sinh chỉnh sửa lại

...

Chỉ còn Jibessca và anh trong phòng

-Này, lúc này anh làm gì cô ấy?

-Sao?

-Lúc này Kyoko khóc nhiều lắm đúng không?

-...

-Anh chẳng biết đối xử tốt với cô ấy gì cả!

-Không liên quan đến cô!

-Xì, chỉ là tôi cảm thấy, cô ấy có tâm sự. Việc tính cách cô ấy thay đổi, cũng như từ một hacker đại tài trở thành một lập trình an ninh giỏi chắc chắn có ẩn tình

-...

-Nhớ đối xử tốt với cô ấy. Tôi đi trước

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Mấy ngày nay làm việc ở công ty cũng khá thoải mái. Đồng nghiệp ban đầu cũng khá ngạc nhiên, thậm chí còn đổ kỵ và ghen ghét khi một cô gái chỉ mới 20 tuổi học ngành Kinh tế lại xấu xí đến cùng cực thế nhưng cư nhiên nhảy một bước liền chễm chệ ngồi trên cái ghế Phó Phòng Kỹ Thuật-Lập Trình. Qua vài ngày làm việc chung, ai cũng dần thay đổi cách nhìn. Cô gái quyết công việc nhanh đến kinh người. Chương trình dài hàng ngàn cây số lại rồi như tờ vò, cô chỉ cần một buổi sáng đã hoàn thành xong tất cả. Ngay đến cô nàng khó tính như Jibessca cũng phải miễn cưỡng khen ngợi dù trong lòng vẫn cố gắng muốn "vạch lá tìm sâu"

Hôm nay cũng như thường ngày, cô vui vẻ ngồi vào bàn làm việc. Cơ mà chưa đầy năm phút, thư ký của anh đã chạy xuống tìm cô

-Kyoko, lên phòng chủ tịch, Boss tìm cô

-Ừm, tôi đi ngay

Cô hơi nghi ngờ, nhưng vẫn quay sang nhờ đồng nghiệp nói giùm với Trưởng phòng (Jibessca) một tiếng.

Phòng chủ tịch

Hít một hơi thật sâu, cô co ngón tay thon dài gõ ba tiếng lên cánh cửa phòng anh.

Cánh cửa mở ra chào đón. Cô bước vào, khẽ cúi chào anh.

-Chủ tịch, có chuyện gì ạ?

Anh ngược nhìn cô. Cũng là đồng phục như biết bao nhân viên nữ khác, thậm chí váy cũng dài hơn, áo cũng gài nhiều cúc hơn nhưng sao anh lại thấy cô có chút khiêu gợi như mấy cô thư ký quyến rũ trong phim 18+ Nhật Bản quá vậy? (TG: anh từng coi rồi sao? >_>)

-Bộ đồng phục đó, về may lại đi

-Hờ?

-Ngắn quá

-Sao lại vậy được?

Cô nhú mảy ngạc nhiên. Cô đâu phải loại người thích ăn mặc hở hang nên váy may dài sắp chạm đến gối, áo cũng chỉ không gài nút cổ, lại đâu có bó sát người đâu?

-Ngấn chỗ nào chứ?-cô ngây ngốc hỏi lại anh

Mà anh cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào. Cuối cùng lại im lặng

-Không phải Chủ tịch kêu tôi lên đây chỉ để nói chuyện này chứ?

Lần này đến lượt anh nhú mảy

-Loại xung hô gì đây?

-Đây là ở công ty mà?

Anh hừ lạnh một tiếng, kéo ghế bước ra sô pha ngồi. Khi đi lướt qua cô, không rõ vô tình hay cố ý lại chạm khê khủy tay lên đỉnh ngực cô. Cô thuộc loại khá nhạy cảm nên liền giật bắn người, đỏ mặt đứng nép sang một bên

-Em nhạy cảm như vậy?

Cô lý nhí

-Như thế có tính là "quấy rối tình dục" không?

Anh cười, kéo tay cô quăng lên sô pha, trực tiếp đè lên người cô

-Lỡ mang tiếng rồi, nên chơi cho đã nhỉ?

Cô chống tay lên ngực anh, chu môi phản đối toàn phần.

-Không...không nên nha!

Anh cung nựng nâng cầm cô lên, cần nhẹ môi cô

-Sao lại không?

-Đây...là công ty mà?!

-Công ty thì sao chứ?

-Người ngoài thấy sẽ hiểu lầm đó, ở đây không ai biết em là vợ của anh đâu

-Em còn dám nói? Anh đã nói em coi bỏ lớp hóa trang ngu ngốc này bao nhiêu lần rồi mà em không nghe. Vợ yêu à, anh muốn cùng em đi làm mà

Hình như mới có sét, nó đánh một phát ngang qua tai cô "RẦM" một tiếng rất lớn

Vợ...vợ yêu? Có trẻ con quá không? Lời lẽ này lại được thốt ra từ miệng của anh. Sáng sớm anh đã ăn nhầm cái gì hay là đã đập đầu vào đâu đó không? Cô khê sờ vào trán anh, đâu có nóng.

-Kaiba, anh nói thật đi, từ sáng đến giờ anh có đụng đầu vào đâu không vậy? Hay em đưa anh đi bệnh viện nha

Anh nhú mảy

-Em nói điên gì vậy?

-Lúc này anh gọi ai là "vợ yêu" cơ?

-Em nghĩ là ai?

Cô chỉ ngón trỏ về phía mình, miệng nhỏ lấp bấp nói không rõ lời

-Gọi em á

-Vâng, thưa bà xã đại nhân

Ôi, lại còn bà xã đại nhân cơ đấy. Không biết có ai không chứ tui bây giờ đau tim lắm rồi. Có ai cảm nhận được bầu không khí ngọt ngào hạnh phúc đến mức sâu răng này chưa chứ tui là tui chuẩn bị phát giấm chua miễn phí luôn rồi đó men!

Anh vuốt nhẹ gương mặt cô, thì thào

-Em muốn anh làm gì cũng được, chỉ là, vợ yêu à, em đồng ý thú nhận thân phận đi

Cô này giờ đã sớm bị cái vẻ LOLITA đáng yêu này của anh thu phục mất rồi. Giờ nghe anh nói lời này, ý thức cô mới từ trên mây bay xuống. Cô cương nghị đáp

-Không là không!

-Này, đừng lạnh lùng như thế chứ?

-Cũng đâu bằng anh! Thôi, buông ra em còn đi làm

Anh sầm mặt lại, khó chịu rời khỏi người cô

-Không muốn ở bên cạnh anh đến vậy sao?

-Chỉ là...

-Vậy em ra ngoài đi

-Kaiba, anh đừng trẻ con như vậy chứ?

-Giờ em có chịu công khai không?

-Không!

Nói rồi cô bỏ đi một nước. Anh tức giận nắm tay chặt thành quyền nói với theo

-Đề rồi xem, anh sẽ khiến em muốn chết không xong!

Cô lạnh lùng khép cánh cửa trước mặt anh, để anh lại một mình trong khoảng không lạnh ngắt.

Kaiba Seto anh từ trước đến giờ chưa từng có việc gì anh muốn mà không có được cả. Ngày hôm nay, anh hạ mình gần như là cầu xin cô công khai thân phận thế nhưng cô lại lạnh lùng phán "Không!". Chết tiệt! Anh cầu xin cô lại không muốn, lại muốn anh dùng thủ đoạn để bắt ép cô?! Hào, cô muốn đâm đầu vào chỗ chết, anh đây làm sao cản cô được, tốt nhất là nên ủng hộ cô, xây bức tường dày dầy một chút. KKK

Khỏe môi anh ngày càng cong lên ánh một nụ cười gian xảo khiến cho ai thấy đều phải rùng mình. Còn cô, vừa về phòng làm việc liền hất xi liên tục. Mất bỗng dừng giặt liên tục dự báo một ngày xui xẻo sắp đến

Vừa trở lại thì bỗng ra cái chương này, không gay cán gì cả phải không? Sắp tới toàn sủng thôi, ai muốn ngược chắc đợi thêm chục chap nữa vậy. Còn sắc thì đành ba chấm. Chắc lâu lắm mới có sắc cho mn ha

Ta đi đây!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Giờ ăn trưa

Cô vui vẻ bung phần cơm ra bàn ăn một cách ngon lành. Cô thích nhất là giờ ăn trưa, sau một buổi sáng làm việc mệt mỏi như vậy, được ăn chính là hạnh phúc. Cô thỏa mãn với suy nghĩ của mình, vừa đi vừa ngân nga hát một bài tiếng Nhật rất yêu thích

"Kini noko tou mu hondo

Kono namida kobu re ru no"

~~~LOVE IS A BEAUTIFUL PAIN~~~V.A~~~

Vừa ngồi xuống ghế, đĩa cũng chưa kịp động cô nghe nghe loáng thoáng tiếng bàn tán. Nigi-một đồng nghiệp nín áo cô. Cô quay sang khẽ gắt

-Này, tôi đang ăn!

Nigi không quan tâm đến vẻ gắt gỏng của cô, đôi bàn tay mũm mĩm chỉ về hướng cửa

-Này, chủ tịch kia!

Cô nhìn theo hướng Nigi chỉ tay. "Chết thật, anh ấy lại muốn giờ trò gì đây?" Theo quán tính, cô liền cúi đầu thật sát xuống bàn.

Anh cho một tay vào túi quần, tay kia cầm áo khoác vắt ngang qua vai. Vừa đi vừa chú ý quan sát xem cô đang ở đâu, trong lúc ấy lại đúng lúc nhìn thấy một người có hành động bất thường, nhìn kỹ lại thì chính là cô. Khóe môi anh khẽ cong lên một nụ cười giảo hoạt. Thông thả ngồi xuống bàn, anh ngoắt tay ra hiệu bảo phục vụ khỏi cần mang phần ăn ra.

-Ôi, chủ tịch Kaiba đẹp trai mất phần người khác rồi!-nữ nhân viên 1

-Nghe đồn từ trước đến nay chủ tịch cũng đâu có xuống nhà ăn của nhân viên bao giờ đâu?!-nữ NV 2

-Boss có nhà ăn riêng, còn mời cả đầu bếp người Pháp nữa mà-nữ NV 3

Đang căng thẳng, cô bỗng bị Nigi kéo tay

-Này, cô nghĩ sao chủ tịch lại đến nhà ăn nhân viên nhỉ? Hay là đi khảo sát?

Cô cắn môi nhìn anh, ra hiệu bảo anh mau đi. Nhưng anh lại vờ như không nhìn thấy, còn nhả nha ngồi uống trà miệng thì khẽ cười một nụ cười rất rất rất âm áp khiến biết bao thiếu nữ ở trong nhà ăn này "Trời không nắng nhưng em lại say!"

Cô cảm muốn, không thể vì anh mà khiến cho cái bụng đói được. Thế mà vừa thấy cô định ăn, anh liền lạnh lùng cất lên 2 tiếng giết người:

-Seto!

(Ở bên Nhật nếu gọi những người chúng ta quen không thân hoặc khách sáo thì người ta thường hay gọi họ. Còn cô ban đầu họ Orita nhưng bên Nhật nếu lấy chồng phải theo họ chồng nên hiện tại họ của cô là Seto)

Cô càng cúi sát người hơn, lòng trăm trách ngàn oán tại sao anh lại trẻ con như vậy. Đã thế, mấy người bên cạnh còn không ngừng tự trách tại sao mình họ Yamamoto, Kuroda,...mà không phải họ Seto. Nigi lại lay người cô

-Nè, Seto, có khi nào Boss gọi cô không?

Cô không nói gì cả, mà căn bản cũng không biết nói gì. Mọi người của các phòng kế bên nghe Nigi nói vậy liền nhìn qua, rồi lại lắc đầu liên tục, tổng tài cư nhiên lại kêu một người xấu xí dị hợm như vậy đến hầu chuyện.

Nào ngờ, anh lại đưa ly trà lên môi, tăng ngữ điệu thêm lên một chút

-Phó phòng lập trình-kỹ thuật KYOKO SETO!

Bị gọi đúng tên họ cũng như chức vị, cô không tài nào tránh né được nên không bằng lòng đẩy ghế thật mạnh bước đi một cách hậm hực

-Boss, có chuyện gì?

-Lấy phần ăn cho tôi!

Cô quay lưng bước đi thật nặng nề. Lấy xong phần ăn, liền đưa cho nhân viên phục vụ còn mình liền quay lại bàn. Anh cũng không cho cô thoát, lại cố ý làm khó cô

-Không phải cô! Tôi muốn cô ta!

Anh chỉ ngón tay về phía cô đầy uy lực. Cô chẳng còn cách nào bèn đứng dậy bước đến bên cạnh giật lấy khay thức ăn trong tay cô phục vụ đặt mạnh xuống bàn gây ra tiếng Rầm rất lớn khiến cả phòng ăn ai ai cũng phải ngoáy nhìn.

-Phần ăn của cô đâu?

-Ồ bàn!-cô trả lời trống không

-Qua lấy, ăn cùng tôi

-Không!

Mọi người nhanh chóng bắt quái trên Group. Một số người không đi ăn trưa cũng phải chạy xuống nhà ăn nhìn cho rõ sự việc đang hot trên biết bao nhiêu Group và diễn đàn. Vậy là không bao lâu, nhà ăn nhanh chóng trở nên đông nghẹt.

Anh cong môi, vỗ tay vào cái ghế bên cạnh

-Mau qua đây, ngồi cạnh tôi

Không muốn gây sự chú ý, cô liền làm theo lời anh. Vừa qua đến, anh liền gạt chân cô khiến cho khay thức ăn vừa vận văng hết lên cả người anh, bắn cả cái áo VEST sang trọng đất tiền.

-Thật xin lỗi!

Cô lấy khăn tay ra lau áo cho anh, anh lại nhân lúc cô che người anh kéo nhẹ áo cô một cái, cô liền theo quán tính rơi vào ngực anh. Anh lại nhếch môi, "cố ý" áp tay lên mặt cô

-Đừng lợi dụng chứ?!

Giờ đây? Giờ là ai lợi dụng ai? Cô chưa tính sổ anh đã may lắm rồi. Nhịn! Cô nhất định phải nhịn!

Cô muốn ngồi dậy, nhưng lưng áo lại bị anh gì chặt. Đúng là kêu trời cũng không thấu mà! Bình thường thì lạnh lùng như băng, kiêu hãnh như viên Sapphir ai ngờ khi giận dỗi lại làm chuyện ngốc nghếch như vậy chứ?!

-Anh đang làm gì vậy? Buông em ra!-cô nói nhỏ vừa đủ anh nghe

Anh cúi đầu thật gần cô, lúc đã khuất sau tấm khăn trải bàn mới nhẹ nhàng hôn cô thật sâu. Lúc buông ra, anh nói nhỏ bên tai cô

-Tôi vẫn chơi em chưa xong mà! Đó là cái giá em phải trả cho việc dám chọc giận tôi

-Anh điên sao?

-Ừ, tôi điên rồi. Yêu em đến phát điên!

Anh buông cô ra, trở lại với dáng vẻ cao cao tại thượng của một tổng tài tài ba trẻ tuổi

-Tôi không ăn nữa

-Lấy phần ăn của tôi mà ăn

-Anh..

Anh nhướn mày, nhìn cô dù tức giận nhưng vẫn phải thuần phục ngồi xuống thì ra chiều đắc ý lắm. Được nước thì lại càng lấn tới. Cô vừa ngồi xuống, anh liền chồm chế gác cả 2 chân lên đùi cô. Máy chục con người trong nhà ăn này bộ không có mắt à? Họ chứng kiến hết toàn bộ. Máy chục cái não không biết suy nghĩ à? Họ biết chắc giữa 2 người có chuyện mờ ám gì gì đó!

Con giun xéo lắm cũng oằn. Cô quăng cả khay thức ăn xuống đất trước biết bao cặp mắt kinh ngạc của mọi người. Anh hạ chân xuống, nhẹ giọng hỏi

-Sao vậy? Thức ăn không ngon à?

Cô đập bàn, rít từng tiếng qua kẽ răng

-Hôm nay tôi không được khỏe, tôi về!

Anh thần nhiên

-Nhưng tôi đã chấp thuận cho cô nghỉ sao?

Cô không nói gì, xoay người bỏ đi một mạch

-Này..

-Anh hai!

Mokuba vừa lên diễn đàn của công ty liền nghe thấy chuyện bắt quái của nhân viên nên đến nhà ăn kiểm chứng, không ngờ cục diện lại trở nên tồi tệ như thế này. Là vì cô quay lưng nên anh không thấy mặt cô đang đỏ, hay bởi vì anh không hề đau lòng khi thấy cô sắp khóc? Mokuba không biết. Bản năng cậu chỉ biết, cậu nhất định phải bảo vệ cô gái này, cô quá yếu đuối khi đối diện với Kaiba.

Nhìn theo bóng lưng cô độc cô nhỏ dần rồi khuất bóng, anh chực đứng dậy muốn đuổi theo cô, nhưng nhận lại là cái lắc đầu đầy hàm ý của Mokuba.

-Chết tiệt mà!

Anh tức giận đập bàn như thể cho thỏa nỗi giận dữ. Chơi chưa đã cô vội trốn mất lại bị em trai chứng kiến cách anh xử sự trẻ con đến thế, thật là ba chấm mà!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sau một buổi chiều suy nghĩ, cô đi đến quyết định xin lỗi anh. Dù gì cũng là cô sai. Tự đứng lại không chịu công khai mối quan hệ của 2 người cứ như thể cô là tình nhân bên ngoài của anh chứ không phải vợ.

Anh về.

Cô cố tình nấu một bữa cơm rất ngon lại còn vì anh mà pha sẵn nước nóng. Tâm trạng nôn nao, rạo rực chờ đợi nụ cười ảm áp của anh như mọi khi. Đợi lại chỉ là sự lạnh lùng mà anh ném cho cô. Anh bước ngang qua cô, lơ đãng như thể cô chưa từng tồn tại.

-Kaiba!

Anh dừng bước, môi mỏng mở ra, cất lên vài tiếng:

-Chuyện gì?

Cô cố gắng nói bằng chất giọng ngọt ngào nhất có thể

-Em pha nước ấm cho anh sẵn rồi, anh tắm xong rồi xuống ăn cơm nha. Em nấu nhiều món ngon lắm, còn có thịt bò cuộn mà anh thích nhất nữa

Anh khẽ nhếch môi, không trực tiếp trả lời cô mà thư thái bước đi. Ngoài mặt tỏ vẻ bình thường nhưng trong lòng anh vui đến muốn nhảy cẫng cả lên. "Mèo cưng à, cuối cùng cũng thuận phục được em rồi!" Anh nghĩ thầm như vậy rồi nhanh chóng trở về phòng, căng não ra nghĩ kế sách mới.

oOo

Lấy khăn tắm cho anh. Cô vui vẻ nhảy chân sáo lên phòng. Cửa phòng tắm mở, tiếng nước chảy lại rất lớn. Tò mò trong cô nổi dậy nên liền ngó vào trong xem thử.

Trên người anh vẫn còn nguyên vẹn áo sơ mi và quần âu chứng tỏ anh chưa tắm. Vậy còn tiếng nước ở đâu nhỉ? Tiến vào gần hơn nữa, thì ra là anh đang xả toàn bộ nước ấm cô đã tốn không ít tâm tư dành cho anh. Cái khăn tắm to sụ trên tay cô rơi xuống đất. Cô nhìn nổi tức giận mà nhẹ giọng nói với anh:

-Kaiba, nếu anh vẫn chưa tắm thì chúng ta ăn tối trước vậy. Thứ ăn sắp nguội hết cả rồi.

Anh khoanh tay trước ngực, lãnh đạm phun ra ba chữ

-Tôi không ăn

-Tại sao?

-Không thích

Rồi anh bước ra ngoài hút thuốc một mình. Cô cắn răng kìm giọt nước mắt.

Cô biết là cô sai trước vì thế nên mới cố tình làm nhiều chuyện như vậy mà. Cái cảm giác hụt hẫng này, chỉ có ai đã từng trải qua mới biết, nó đau đến rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Buổi tối đi ngủ, cô lại giận ngược lại anh. Rõ ràng biết cô muốn chuộc lỗi mà lại cố ý làm khó nên cô ôm mền gối xuống sô pha ngủ.

-Em xuống sô pha ngủ

Anh im lặng, bật điều hòa rồi đắp chăn ngủ ngon lành

-EM NGỦ DƯỚI SÔ PHA ĐÂY NHÉ!

Anh vẫn im lặng không một lời đáp trả

Nói vậy chứ anh đoán được tâm ý của cô, giả bộ giận dỗi thôi chứ không chịu nổi qua đêm đâu. Cuối cùng, cô cũng leo lên giường nằm. Anh xoay người ra ngoài, cô liền bấu môi, nín lấy áo anh

-Em xin lỗi mà, đừng giận em nha!

Cô làm nũng, cái biểu cảm đáng yêu chết người khiến anh mềm nũ đã xiêu lòng.

Thấy anh vẫn không có phản ứng, cô liền trườn qua người anh, để cho mình đối diện với anh. Anh nhắm đôi mi cong, giả vờ ngủ, nhưng cô thừa biết anh chỉ giả vờ thôi.

Lúc chiều, cô có gọi điện hỏi Mokuba xem làm cách nào để Kaiba không giận cô nữa. Mokuba đã chỉ cô một chiêu mà cô thấy thật là tâm đắc, đó chính là "CHỦ ĐỘNG HÔN MÁ"

Nghe thì dễ, chứ làm thì khó lắm. Tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài vậy. Không khéo anh sẽ nghe được nhịp tim cô mất. Cô nhắm mắt, nhích người đến sát khuôn mặt đẹp đến từng mi li mét của anh. Nhắm cái gò má thẳng tiến.

Cơ mà sao gò má anh lạnh vậy, lại mềm mềm. Cô khẽ cắn một chút, hình như có gì đó sai sai. Cô từ mở mắt, chưa kịp nhận biết vạn vật liền cảm thấy đầu môi có cái gì đó chạm vào, từ từ tách miệng cô ra chui vào trong.

Lúc cô hôn anh, không cần thận lộn từ má sang môi anh. "Bạo thật! Nhưng kỹ thuật non quá!" Anh nghĩ thầm như thế liền vòng tay cố định gáy cô, đưa lưỡi vào trong mà dây dưa.

Cô biết mình có lỗi, nên ngoan ngoãn phối hợp với anh, chứ không để anh một mình chủ động như trước.

Nhưng kiểu phối hợp non kém này của cô, càng làm càng kích thích anh. Khiến môi lưỡi dây dưa, một hồi sau vẫn không rút ra được.

Môi cô nóng lắm, khoang miệng rất ẩm, đầu lưỡi mềm mại, rất thơm. Anh mút mãi, cái hương vị đó, cứ chạm vào là không nỡ dứt ra. Cho đến khi cô không còn thở nổi, tưởng chừng một nụ hôn đã có thể giết người, anh mới luyến tiếc mà buông cô ra, khoe môi nhếch lên hiện rõ ý cười.

Cô đặt tay lên ngực, thở dốc đến thương tâm nhưng vẫn cố gắng hỏi anh.

-Anh đã hết giận em rồi chứ?

-Chưa!

Cô tức giận chu môi

-Lúc này cho anh hôn miễn phí mà anh còn...Anh! Tức chết em mà!

Anh nhào người sang, vòng tay siết chặt tấm lưng nuột nà.

-Vậy lúc này ai cưỡng hôn tôi?

-Cái...cái gì mà cưỡng hôn chứ? Em chỉ...chỉ...

-Chỉ cái gì?

-Chỉ muốn xin lỗi thôi mà

Cô xụ mặt, đáng vẻ ra chiều ân hận lắm. Anh cưng chiều nựng má cô, đáng yêu như vậy làm cho người ta không nỡ giận (tg: vậy chứ ai giận lấy mà ngược nử chính của ta từ sáng tới giờ?)

-Biết lỗi chưa?

Cô gật cái đầu nhỏ, chủ động áp đầu vào ngực anh. Thật ấm!

Anh mỉm cười, xoa đầu cô, hôn lên mái tóc mây thơm ngát

-Ngốc, ai chỉ cho em cách dụ người này vậy?

-Mokuba đó, thằng nhóc chỉ em

Anh bật cười thành tiếng, ôm chặt cô vào người

-Cư nhiên lại bị em trai và vợ thông đồng dụ dỗ!

Nhưng cô đã ngủ từ bao giờ. Hai bờ mi cong khép lại, cánh môi anh đào mở hờ, bàn tay không an phận mà đặt lên ngực anh, lâu lâu lại còn mỉm cười nữa.

Anh đắp chăn cho cô, lòng tự vấn "Trong giấc mơ, em có mơ thấy anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Sáng sớm thức dậy, cô theo thói quen xoay người qua ôm anh. Lạnh toát.

"Kaiba đi làm rồi sao?" Cô nghĩ băng quơ như thế rồi vào nhà tắm rửa, thay quần áo. Xong xuôi, cô mở cửa bước xuống nhà.

"Thơm quá!"

Cô cảm thán. Đúng là có mùi thức ăn rất thơm nha. Lăn theo mùi hương ấy, cô bước dần về phía nhà bếp.

Anh đeo tạp dề, mặc áo thun trắng và quần thể thao ở nhà. Mái tóc màu nâu thoải mái xõa dài trên trán rất phong tình. Đôi mắt nhìn về một phía đầy tập trung. Ở góc nghiêng, anh sắc sảo không có chỗ nào để chê!

Mà đôi tay chuyên nghiệp múa xẻng, lật chảo một cách đầy tự tin. Anh thuần thục tắt bếp, cho thức ăn ra đĩa.

-Muốn ngắm thì đến gần một chút!

Cô giật mình, anh đâu có nhìn qua, sao lại biết cô đang ngắm trộm anh nhỉ? Biểu cảm trở nên ngưng đọng. Đôi gò má ửng hồng, khẽ cắn đôi môi đỏ ửng. Mỗi lần cô thẹn, nhìn đáng yêu vô cùng!

Cô lảng sang chủ đề khác, với tay bóc một miếng thịt cho vào miệng

-Hôm nay anh không đi làm à?

Anh khẽ đánh vào mu bàn tay của cô, ra hiệu bảo cô phải nên rửa tay trước. Khi cô bước đến bồn, anh mới thừ thả xếp tiếp món ăn khác ra đĩa rồi trả lời cô

-Hôm nay là Chủ nhật.

-À. Nhưng sao anh không bảo em nấu cho, anh dù gì cũng là đàn ông

-Luật pháp Nhật Bản không có cấm đàn ông nấu ăn. Với lại đợi con heo lười nhà em ngủ dậy, anh đói chết mất

-Anh...

Cô bủi môi, không thèm nói với anh mà trực tiếp cầm đĩa. Đói quá, bụng sắp dán vào lưng rồi đây

Anh nhìn cô, khẽ lắc đầu. Cô trẻ con quá, ít gì cũng phải đợi anh ngồi xuống rồi mới bắt đầu ăn chứ?!

-Mokuba đâu?

-Thằng nhóc nói muốn đi cho chúng ta không gian riêng nên ra ngoài rồi

Cô mở to đôi đồng tử, chớp chớp mắt

-Không gian riêng gì chứ?

Anh kéo ghế đến ngồi sát bên cô, thuận thể đặt cô ngồi lên đùi anh, rồi hôn lên môi cô một nụ hôn thật nhẹ mà cũng thật ngọt ngào

-Không gian riêng, chính là như vậy đó!

Cô cúi hờn, đắm vào ngực anh một cái. Lại xoay người qua tập trung chuyên môn (tập trung ăn sáng đó mà ^^). Anh vòng tay qua eo cô, áp đầu vào tấm lưng cô, hít lấy mùi hương dịu dàng từ trên người cô tỏa ra. Một lát sau, anh lại rúc đầu vào vùng lõm cổ, cắn lấy bả vai khiêu gợi.

"Um"

Cô khẽ rên lên một tiếng vì nghĩ anh chỉ đùa nên cũng không để ý lắm.

Thấy cô không kháng cự, anh tưởng cô cũng đồng tình nên đưa tay nhẹ nhàng cởi nút áo ngoài của cô, đôi bàn tay lạnh lẽo chạm vào từng thớ thịt nóng bỏng. Anh nâng cái áo ngực lên một chút, tìm chỗ cởi nó ra.

Bỗng dưng cảm thấy ngra ngứa, cô đưa tay thì bỗng chạm vào bàn tay anh. Thì ra anh đang...hèn gì mà nãy giờ cô cứ cảm thấy man mát.

-Kai...Um

Anh xoay người đè cô xuống hôn thật mạnh lên cánh môi mọng nước. Ngọt, khoang miệng cô rất thơm cũng rất ngọt khiến người ta tuyệt không thể dứt ra một khi đã lỡ chạm vào

Anh buông cô ra, nhìn cô thở hắt hắt thì khẽ mỉm cười lòng tự khen nội công của mình càng thâm hậu. Anh bế bổng cô đặt xuống ghế sofa gần đó, vừa hôn lên cổ và ngực cô, tay vừa mân mê khắp các đường cong trên cơ thể người con gái.

-Um.Kai...kaiba buông...e...m

-Hửm?

Anh hôn lên môi cô, tay lần xuống cởi chiếc quần kaki bạc màu mà cô đang mặc. Cô cố gắng quơ tay chân loạn xạ để cản anh nhưng không được. Anh thấy vậy, hứng khởi càng tuôn trào, lại càng chiếm đoạt cô mạnh mẽ hơn.

Mà anh như vậy khiến cho những vết ký ức đen tối đó hiện về.

Ngày đó, anh ta cũng cưỡng bức cô, cũng mạnh mẽ như thế này

Ngày đó, cô cũng chống cự anh ta như vậy

Ngày đó, cô cảm thấy mọi thứ như sụp đổ

Cô không yêu anh ta, nhưng 2 năm thanh xuân của cô cũng đã có anh ta. Một chút nữa, cô đã ngã mình vào vòng tay anh ta mất rồi. Tuy không sâu đậm, nhưng cũng không phải là chưa từng có tình cảm.

Khoảng khắc đó, từng chút từng chút hiện về. Quá khứ ấy, cô không hề muốn nhớ đến.

Nước mắt lăn dài trên đôi gò má. Giọt nước mắt trong suốt mà nóng hổi chạm vào môi anh, mang theo vị mặn chát hòa lẫn trong mùi hương ái muội.

Dục vọng trong người anh dần dần biết mất. Cô gái của anh đang khóc, khóc rất thảm thương, khóc mà không dám phát ra tiếng nấc. Anh ôm cô vào lòng, đôi mắt nhắm lại, bên tai dần vang lên tiếng nấc mỗi ngày một lớn của cô rồi vỡ òa.

-Kyoko, anh xin lỗi. Em sao vậy? Bình tĩnh nào, ngoan

-Không muốn! Tôi không muốn! Cứu tôi, có ai không cứu tôi!

Cô hét lên trong cơn điên loạn. Anh lại càng ghì chặt cô vào lòng, sợ nương tay một chút, cô sẽ biến mất mãi mãi.

-Ng Sloan, kể anh nghe, có chuyện gì đã xảy ra?-Anh hỏi sau khi thấy cô đã bình ổn

-Lúc trước...hức...em yêu anh...hức nhưng em biết em không thể nào với tới...hức. Vì thế nên em cần một người thay thế anh, anh ta đã đến và kiên trì theo đuổi em...hức...2 năm 2 năm ở bên anh ta, em cũng dần có tình cảm với anh ta...hức...tuy không lụy nhưng vẫn từng muốn ở cạnh anh ta. Nhưng anh ta...anh ta lại cưỡng bức em! Em chống cự...hức...anh ta lại đi rêu rao, nói xấu em khắp nơi...anh ta...hức nói...chỉ muốn có lần đầu của em, muốn có thể xác của em...anh ta không yêu em...Kaiba...em xin anh...xin anh đừng giống anh ta...xin anh, cầu xin anh

Tâm trạng vốn đã bình ổn nay lại gợn sóng, nhắc đến lần ấy, cô lại rất kích động. Tâm lý cô rất yếu, chỉ một chút đã kích cô cũng không chịu được.

Anh chỉnh lại quần áo xộc xệch trên người cô. Hôn lên trán cô một nụ hôn phớt để cô thêm yên tâm

-Anh rót cho em ly nước nhé!

Cô gật đầu.

Vừa khuất bóng, anh vội điện thoại cho trợ lý Isono.

-Alo, chủ tịch cần gì?-bên kia vang lên một giọng trầm đầy cung kính

-Điều tra các mối quan hệ thời học sinh của Kyoko Seto

-Vợ ngài?

-Ừ

-Vâng

Anh vừa vận cúp máy. Quay đầu nhìn cô vẫn còn thần thờ ở phòng khách, đôi bàn tay thon dài quạt vội mấy giọt nước mắt. Cô là thiêm kim thị trường từ cao trung đã nổi danh với những chiêu trò ăn chơi. Quan hệ với hắc bạch đạo rộng như sông biển ai lại dám cường bức cô? Nhưng gương mặt ấy, nhìn không có vẻ là đang nói dối!

"Kaiba Seto. Mày tốt nhất đừng nghi ngờ cô ấy, khó khăn lắm mày và cô ấy mới có thể hạnh phúc bên nhau. Đừng bao giờ mắc phải sai lầm đó nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Hôm nay là một buổi sáng thứ 2. Trời đã chuyển sang đông, dù gì cũng đã tháng 12 rồi.

Nhanh nhỉ? Mới đây mà đã hơn 3 tháng kể từ ngày cô lấy anh.

Ở Nhật Bản, đã không lạnh thì thôi, một khi đã lạnh thì chỉ có chết cứng!

Kaiba Croup

Phòng chủ tịch

"Cốc Cốc Cốc!"

Kaiba xoay ghế lại, lãnh đạm nhả ra 2 chữ:

- Vào đi!

Isono chuyên nghiệp bước vào trên tay cầm một tập hồ sơ bao bì cẩn thận

-Đây là thứ ngài cần

-Ra ngoài đi!

Đội Isono bước ra, anh mới đảo mắt qua các tập tài liệu. Không biết bằng cách nào, nhưng tin tức của Isono chưa bao giờ sai

Lướt qua một chút, nhưng mi tâm anh không ngừng nhăn lại. Cô lừa anh!

Cô thôi đi học chưa từng có bạn trai, cũng chẳng thân mật với bất cứ người con trai nào. Và đương nhiên, chuyện cường bức cũng chưa từng xảy ra. Nhưng gương mặt đáng thương hôm qua không thể nào là diễn, mà nếu có là diễn đi chăng nữa, thì không phải cô diễn quá tốt rồi sao? Hôm qua anh cố tình nấp nhìn xem cô có xả vai hay không thì hoàn toàn không thấy. Vậy tại sao cô nói dối? Hay cô vốn dĩ đã không còn...chết tiệt!

Anh quăng tập hồ sơ, phóng xe ra ngoài giải khuây. Xe chạy với vận tốc thật nhanh, cái lạnh -1°C phả trực tiếp vào người anh nhưng vẫn không thể nào ngăn được cơn nóng giận mà anh tỏa ra lúc này.

Anh lái xe đi mãi, cho đến khi đã sang địa bàn của tỉnh Chiba mới quay đầu xe lại chạy về nhà. Mà lúc này 8h tối, cũng đúng lúc cô đã tan ca.

Chương 35: H (18+)

Bước vội vào phòng. Cô vừa tắm xong, đang khoác cái áo choàng tắm màu trắng tinh khôi, tóc vẫn còn rũ vài giọt nước nóng hổi. Anh thô bạo đập cửa, khóa thật chặt.

Cô nghe tiếng động, đoán là anh. Vừa xoay người lại mỉm cười, nhưng chỉ kịp nhìn thấy gương mặt lạnh tanh không rõ biểu cảm của anh rồi trời đất tối lại, môi cô bị tách ra một cách bạo lực.

Chưa bao giờ cô thấy anh như thế này. Cách anh hôn môi cô lần này, rất bá đạo mang theo chút gì đó chiếm hữu và tức giận. Cô cố gắng hòa nhịp cùng anh nhưng không được. Anh quá nhanh, quá mạnh. Đầu lưỡi bị anh mút đến bông rớt, môi bị anh cắn xé đến đỏ ửng, hô hấp bị anh làm cho ngưng trệ.

- Ừm...

Vừa rời khỏi cánh môi mềm mại, anh liền quăng cô lên giường. Lực mạnh làm lưng cô đau nhói dù giường có nệm.

Anh đè lên người cô gần như ngay lập tức. Hai tay cô bị anh khóa trụ trên đỉnh đầu, chân bị anh giữ chặt, hông bị đè rất khó chịu.

Vừa hôn lấy cái cổ trắng ngần, một tay anh lần xuống dây buộc cổ định áo choàng. Cô có thói quen khi đi ngủ thường không vạt đồ lót nên chỉ cần một động tác nhỏ liền đem toàn bộ da thịt mịn màng cùng bộ ngực căng tròn dốt mắt bao cánh đàn ông phơi bày trước mắt anh.

Anh cúi người, ngậm lấy nhũ hoa hồng hào sau khi cổ cô đầy vết bầm tím. Anh từ từ cời đồ mình xuống, sau khi người anh trần trụi thì cũng chính là lúc ngực cô bị anh dày vò xong xuôi.

- Kaiba...ân...anh sao vậy?

Đáp lại cô chỉ là tiếng thở dốc, tiếng gầm gừ của người đàn ông khi phải chịu đựng quá lâu.

Da thịt chạm vào nhau vốn dĩ là mang theo khoái cảm tột trào nhưng cứ sau lại khiến đôi bên đều phải đau lòng thương tâm đến vậy?

Anh biết rõ, điều anh làm sẽ khiến cô nhớ lại quá khứ đau thương của mình, nhưng cứ sau anh lại mất đi tự chủ mà làm khổ 2 bên đến như vậy? Ép buộc cô, anh sẽ có hạnh phúc sao?

Nước mắt cô rơi rất nhiều, nhưng lần này anh lại không bận tâm đến. Khi mà con người ta tức giận, bất cứ điều gì diễn ra xung quanh đều chỉ là hư ảo.

Chân cô đau đớn bị tách ra. Cảm giác tuyệt vọng gieo rắc vào trái tim cô.

Không có mở màn, trực tiếp cắm vào trong cô một thứ gì đó khiến không rõ cô nên hạnh phúc hay phải đau lòng!

Anh rất đáng sợ!

- Aaa....

Lúc vào, anh đã lơ mơ cảm nhận có lớp màng nhỏ bé nào đó cản đường anh, nhưng anh mặc, lại càng đâm vào thật sâu, khuấy thật mạnh. Tần suất ra vào mỗi lúc một nhanh, cứ thế triền miên không dứt

Dưới thân cô, dịch mật đã chảy ra nhiều hơn, và có cả máu. Chứng minh cho lần đầu của một đời con gái đã biến mất.

Nam hoan nhưng nữ không ái. Mùi hương ái muội lan đầy khắp căn phòng.

Tiếng gầm gừ của đàn ông, tiếng kêu la của phụ nữ...người ngoài nhìn vào đều không khỏi đỏ mặt tía tai.

Chỉ những ai nhìn kỹ, để ý kỹ mới nhận ra, tiếng la đó, không phải vì lên đỉnh mà la, tiếng gầm đó, cũng không phải vì đạt được mục đích nên mới gầm. Một người tức giận mà hành hạ, một người ngây ngốc chịu đau đớn. Ôi, còn gì mà thâm thương hơn thế.

Đêm trôi đi, ngày mai trời lại sáng.

Nhưng...mối quan hệ của họ, vì hành động nông nổi này của anh mà dần rẽ sang một bước khác.

"Nếu em và tôi không cùng đi chung một con đường, tôi sẵn sàng thay đổi lộ trình vì em!"

Chương 36

Cứu! Kaiba! Đứng! Cứu...aaaaaaaaa!

Con ác mộng làm cô tỉnh giấc. Toàn thân đau nhức ê ẩm, nước mắt vẫn còn đọng lại trên làn mi.

Nhìn xuống, ga giường trắng làm nổi bật lên vết máu đỏ tươi, rất nhiều máu!

Cô chống tay ngồi dậy. Vết cào cào, vết hôn hấy còn bầm tím làm cô cử động rất khó khăn. Mối mong về nên một đường cong tuyệt mỹ. Một nụ cười mà nhìn vào ai cũng phải xót xa.

Cô từng ước, lần đầu của mình, cô sẽ trao cho người mà cô yêu nhất. Giờ ước nguyện đã thành sự thật nhưng cõi lòng cô lại đau đến tận cùng, như bị ai xé ra thành trăm mảnh.

Ở Nhật Bản, phải nói đúng hơn là ở thế giới này, cô thấy ai cũng đều lạ lẫm. Cả anh nữa, người mà cô cho rằng không ai trên thế giới này hiểu rõ người ấy bằng cô, dần dần, 2 người càng trở nên xa cách.

Cô với tay lấy chiếc điện thoại đặt ở đầu giường. Ngón tay lướt qua màn hình cảm ứng, bàn phím đã mở lên nhưng chẳng biết gọi cho ai. Ở đây, số người cô quen chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thân dưới bỗng truyền đến một đợt đau nhức, cảm giác mạnh mẽ giống như tối qua anh thô bạo thực hiện trên người cô. Vội bước xuống giường, vì mất thăng bằng cũng như không có sức lực mà cô ngã, vết thương mới chồng lên vết thương cũ. Đau lại càng đau!

Khó khăn lắm cô mới bước được xuống nhà trong bộ trang phục xê xòa, tóc tai thì rối bù, khuôn mặt nhor nhác và trắng bệch. Cô gọi điện cho Kaiba nhưng anh đã chặn cuộc gọi từ cô. Vậy cô còn biết gọi cho ai? Mokuba? Để thằng nhóc biết được anh chị hai nó hoàn toàn không hạnh phúc? Còn Kaiba, tại sao anh lại tàn nhẫn với cô như vậy? Mới hôm nào anh còn sủng cô lên tận trời, lẽ nào anh đã chán ghét cô rồi nên trở nên lạnh nhạt.

Trong lúc cô hoang mang nhất, gần như ngã quỵ thì màn hình chợt lóe sáng. Cô đã hi vọng anh gọi cho cô biết nhường nào nhưng cuối cùng lại hiển thị một dãy số lạ. Hay anh đổi số? Cô tự nhủ rồi bắt máy nhưng đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói của một người mà cô từng thù ghét-RUM!

-Vật nhỏ! Giáng sinh này có muốn đi chơi với anh không? Anh có quà tặng em này!

Đáp lại Rum chỉ là một khoảng không im lặng. Không phải cô không có thái độ chỉ là cô đang cố kìm nén những dòng cảm xúc đang chạy loạn xạ trong tim.

Nhưng tiếng nấc ngày một lớn dần, đủ để Rum nghe thấy. Rum lo lắng

-Này, em đang khóc à? Sao vậy? Nói anh nghe!

Đáp lại anh vẫn là những tiếng nấc nghẹn ngào mà cô đã cố kìm lại.

-Em đang ở đâu? Nói anh nghe, anh sẽ đến! Em sao vậy? Này, trả lời anh đi-Rum không giữ được bình tĩnh mà hét lên vào điện thoại

Vừa nghe giọng, cô đã biết Rum lo lắng đến nhường nào. Phải chi, người ở đầu dây bên kia không phải là Rum mà là anh thì hay biết mấy!

-Rum...Rum à...

Cô khóc rất lớn, mỗi tiếng "Rum" phát ra đều rất khó khăn

-Kyoko! Em bình tĩnh, nói anh nghe em đang ở đâu!

-Rum....ở nhà...em đang ở nhà...Rum...

-Được, em chờ anh, anh sẽ đến. Chờ anh, chờ anh!

Rum đập máy lập tức phóng xe đến nhà cô.

"Có thể đối với hắn, em không là gì. Nhưng đối với tôi, em là cả thế giới!"

Chương 37

Rum lao đến, vừa mở cửa đã thấy cô ngã quỵ vào vòng tay. Tóc cô rối bù, quần áo xộc xệch thân thái không còn như bình thường.

-Này, vật nhỏ! Là ai đã khiến em ra nông nổi này?

Anh lướt mắt qua. Những dấu hôn hoan lạc vẫn còn đỏ chói, Rum không kìm được tức giận mà hét lên

-Buông ra! Anh đi kiểm tên chết tiệt ấy hỏi tội!

Cô níu tay anh khẽ lắc đầu. Hơi thở ngày một yếu dần, cơn đau ở thân dưới làm cho cô không đủ sức đứng vững. Rum ôm cô vào lòng, hốc mắt không hiểu vì tức giận hay vì xót xa mà đỏ lên, nước mắt cứ chực trào ra. Không muốn để cô thấy anh rơi nước mắt, Rum chỉ biết siết chặt cô vào lòng. Bên tai Rum vang lên từng tiếng yếu ớt mà cô phát ra

-Rum...em đau...đau quá

Rum buông ra, nhưng cô đã ngất đi. Lúc ấy, tim Rum nhói lên rất mạnh, cảm giác thế giới như sụp đổ. Rum lay người cô, cố gắng khơi dậy chút sinh lực còn sót lại trong người cô, nhưng không được. Rum rất sợ, sợ cô sẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng, mãi mãi sẽ không bao giờ anh được nhìn thấy nụ cười tinh nghịch hay nghe được cô mắng Rum biến thái. Phải mất hơn 10 phút, tinh thần Rum mới hồi phục. Phải! Giờ không phải là lúc làm những chuyện ngốc nghếch. Bệnh viện, phải đưa cô đến bệnh viện.

Rum bế cô lên đặt vào xe sau đó lái đi nhanh nhất có thể. Dọc đường gặp cảnh sát phạt tốc độ. Rum không đủ bình tĩnh mà hét vào mặt mấy ông cảnh sát

-Chết tiệt! Tránh ra cho tôi! Cô ấy mà có chuyện gì các người liệu mà lấy mạng của cả dòng họ ra mà đền cho bọn thiếu!

Cảnh sát nghe vậy nóng mặt. Vừa định lao vào ép Rum mở cửa liền thấy cô mặt trắng bệch tựa đầu vào cửa kính, quần áo không chỉnh tề để lộ ra vết cào và vết bầm rất ư là dã man ở cổ và vai. Máu lại theo chân cô nhỏ xuống nền xe, đỏ tươi! Thấy vậy, họ không khỏi giật mình lùi ra sau một bước. Rum liền nhấn ga phóng thật nhanh đến bệnh viện Nhân Ái.

...

-Cô ấy sao rồi!

Cô bác sĩ xinh đẹp khẽ lắc đầu rồi lại mỉm cười nhìn Rum

-Rum thiếu gia của tôi ơi! Tôi biết cô ấy rất xinh đẹp nhưng đây là lần đầu của cô ấy mà, anh có cần mạnh bạo vậy không. Nhìn vết thương trên cơ thể cô ấy, tôi có thể nhìn ra, tôi qua anh đã tốn bao nhiêu công sức a

Rum bước đến ngồi bên cạnh cô, đôi mắt lo lắng hiện rõ

-Nói vào vấn đề chính!

Nữ bác sĩ lại cười, cho tay vào túi quần

-Vì lần đầu lại bị lấy đi quá mạnh nên cô ấy bị xuất huyết thôi. Chăm sóc cô ấy thật tốt thì cô ấy sẽ khỏe lại. Nhưng tôi e rằng tâm lý cô ấy sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Anh phải quan tâm cô ấy có biết không? Chịu trách nhiệm cho tốt vào! À mà mấy vết cào trên người cô ấy không quá sâu nên không để lại sẹo đâu anh đừng lo. Cô ấy thật xinh đẹp! Rum à, anh phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ?! Tôi ra ngoài lấy thuốc, nhớ cho cô ấy uống thuốc đúng giờ nha!

Bác sĩ bước ra ngoài, phòng bệnh nhanh chóng trở nên yên tĩnh. Rum cầm tay cô như cho cô thêm mạnh mẽ. Mồ hôi trên trán cô túa ra nhiều quá, Rum liền đưa tay lau nó. Tình hình cô ngày càng xấu. Liên tục đổ mồ hôi, lại nhúm mày tỏ ra vẻ sợ hãi.

-Không! Kaiba...không! Cứu! Cứu! A!

Cô bừng tỉnh. Đêm qua, thật kinh khủng. Cô hy vọng nó là mơ biết bao nhiêu nhưng cảm giác đó cứ nhiên nhiên không phải. Nhìn xung quanh toàn là màu trắng mùi ete xộc vào mũi đến khó chịu. cô nhúm mày khi thấy Rum đang cầm tay cô

-Rum, đây là...

-Là bệnh viện. Kyoko, em đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi. Anh lấy thuốc cho em.

Nhìn theo bóng lưng của Rum, mái tóc đỏ rực xơ xác, đôi mắt vô hồn một môi hẳn là đã rất lo lắng

-Rum, xin lỗi

Rum đặt nước trên bàn, đỡ cô dậy. Giọng nói không thể nào ôn nhu hơn

-Ngốc quá! Là anh tình nguyện mà

Rum xoa đầu cô. Đặt thuốc vào lòng bàn tay cô, tự tay bóp nước trông như mẹ chăm sóc con á.

-Vật nhỏ, em đang nghĩ gì trong đầu vậy?

-Chỉ là động tác thuần thực. Hẳn là anh đã từng chăm sóc phụ nữ thế này nhiều lần

-Chỉ cần đối phương là em, anh tự khắc biết bản thân cần phải làm gì

Cô bật cười. Trước mắt cô là Rum nhưng lòng cô lại hướng về nơi khác. "Kaiba, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?"

Nước mắt không tự chủ mà rơi ra. Rum đưa tay lau nó cho cô, lòng dâng lên một nỗi xót xa. Ở bên Rum nhưng lòng cô lại chỉ nghĩ đến anh, đến một người đã từng tổn thương cô biết bao nhiêu lần

-Nhớ anh ta sao?

Cô gật đầu

-Sao anh ta mạnh tay vậy?

-Em không biết! Rõ ràng đạo này quan hệ giữa hai người vẫn rất tốt nhưng tự nhiên...

Cô không kim được mà khóc òa. Rum ôm cô vào lòng vỗ về

-Yên tâm, anh sẽ giúp em giết hắn

Cô lắc đầu

-Đừng. Em biết Kaiba nhất định có lý do

-Đến lúc nào rồi mà em còn bệnh vực hắn? Em còn muốn chết đi sống lại bao nhiêu lần em mới hiểu ra đây?

-Rum! Em...Anh để em một mình được không? Em muốn khóc một lát, cũng muốn được yên tĩnh một lát. Có được không?

Rum hôn lên trán một nụ hôn nhẹ để trấn an tinh thần cô. Rum nhẹ nhàng bước ra. Chưa kịp đóng cửa đã nhìn thấy cô ôm mặt khóc tức tưởi.

"Em buồn anh không thể chia sẻ, em khóc anh không thể sẻ chia. Anh cảm thấy mình thất bại quá, để người phụ nữ mình yêu khóc thật chẳng hay chút nào!"

Hay hem? Hay dở? Cmt ik! Chúc ta thi tốt nữa (ơ mà mai bão nên nghỉ thi)

Mn k góp ý, ta chẳng biết viết sao cho hay hơn. Cmt thẳng thừng vô, chê nhiều vô, vạch lá tìm sâu đề ta mới biết ta thiếu chỗ nào chứ (nói vậy chứ chê quá ta đau lòng)

Giáng sinh an lành ha! Thi tốt nữa! Moah! yêu mn!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38: Cuộc chiến giữa hai người đàn ông!

10h khuya

-Ừa, sao cửa không có khóa? Có trộm à?

Thấy cửa không mở Mokuba liền cảm thấy lạ thường, đèn cũng không bật, căn biệt thự chìm hẳn vào màn đêm lạnh buốt của những ngày cuối tháng 12.

Sau một hồi tìm kiếm, Mokuba ngồi trên sàn thờ dốc. Ngõ ngách trong ngoài đều đã tìm rồi vẫn không thấy cô đâu cả.

Cậu lên thư phòng, thấy anh hai đang chú ý gì đó trên màn hình laptop thì giật mình

-Này, chị hai mất tích mà anh không đi tìm à?

Nhưng anh vẫn im lặng. Tò mò nên Mokuba bước lại gần, ghé mắt vào xem thử. Trên màn hình đang vẽ thảm thương của cô hiện ra, những vết thương lộ ra chỉ nhìn thôi cũng đủ biết cô đã phải chịu đựng những gì. Sau một màn té lên té xuống vì đứng không vững, cô rốt cục cũng lết ra được tới cửa nhà. Mặt anh bỗng chốc trắng lại. Trên màn hình, hình ảnh Rum với mái tóc đỏ rực hiện ra. Cô liền nhanh chóng nhào vào lòng Rum, ngất đi. Rum lay người cô mà trong mắt anh lại là cổ tinh động chạm. Vất vả một hồi cuối cùng cũng đưa cô lên xe chở đến đâu đó.

-Anh hai!

Vừa thấy anh cầm áo khoác và chìa khóa xe liền biết anh muốn ra ngoài tìm Rum, Mokuba liền chạy theo ngõ ý được giúp anh, nhưng anh lại lạnh lùng ngăn cản. Chuyện này là chuyện của ba người: anh Rum và cô! Mokuba là một đứa trẻ ngây thơ, có một số chuyện, tốt hơn không nên nói với nó.

...

-Nói, cô ấy ở đâu?

Vừa vào tới phòng khách, Rum chưa kịp mở miệng đã bị anh xách cổ áo. Rum cười cười đưa ly rượu lên nhấp một ngụm. Mái tóc đỏ rực tùy ý xỏa lòa xòa đáng vẻ đầy bất cần cùng ung bướng

-Đã chơi quá nhiều gái rồi anh nói tên họ tôi cũng chưa chắc nhớ huống chi lại cung cấp thông tin mập mờ như vậy?

-Kyoko ở đâu? Mày đưa cô ấy đi đâu?

Đáy mắt Rum rõ ràng ánh lên ý hận rất đậm nhưng khóe miệng lại cố ý mỉm cười

-Kyoko? Cái tên phổ thông như vậy, tôi cũng từng chơi qua nhiều cô

Mắt anh hiện lên đường máu đỏ, tay nổi đầy gân xanh. Đã mang người của anh rồi đi mà còn tỏ ra vênh vào

-Còn chó? Camera đã ghi lại mày đưa cô ấy đi!

Rum nhếch môi đẩy anh ra, chỉnh lại cái cổ áo rồi lại ngồi ưu nhã uống rượu

-Không biết thương hoa tiếc ngọc thì để bọn thiếu!

Anh khoanh tay trước ngực, dáng vẻ đầy uy lực, môi mòng nhếch lên đầy thách thức

-Người mà tôi chơi chán, cậu cũng muốn?

-Ha! Mới lấy lần đầu của cô ấy đã vội chán rồi. Đổi lại là bọn thiếu nhất định sẽ còn đặt cô ấy dưới chân mấy lần nữa

-Thì ra thiếu gia đây chính là thích mang giày cũ của người khác

Không khí dần trở nên căng thẳng. Dù ngồi nhưng khí thế hiện ngang vẫn không kém anh một tẹo nào. Bốn mắt nhìn nhau, mỗi người đều đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình. Nhưng họ có một điểm chung: đều muốn thắng đối phương, đem cô đường đường chính chính về bên cạnh mình.

-Chỉ cần đôi giày đó mang vừa chân, tôi không ngại cũ.

Mắt anh, tức giận dâng trào. Mắt Rum, thách thức phũ phàng. Trong cuộc chiến này không thể nói ai thắng. Tuy Rum hiện tại đang giữ cô bên mình cũng như đúng lúc cô tổn thương nhất xuất hiện giúp đỡ cô nhưng tâm ý của cô, luôn luôn đặt ở anh. Cô quá yêu anh, yêu đến mức đập đầu vào tường!

Anh là người dời tầm mắt của mình đi trước. Xoay người, lưng thẳng, ngẩng cao đầu mà bước về phía trước như một ông hoàng. Sau lưng đột nhiên có tiếng Rum vang lên

-Tôi yêu cô ấy, nhưng cũng tôn trọng quyết định của cô ấy. Cô ấy muốn ở bên cạnh anh, tôi đã thành toàn một lần. Nhưng lần này, anh đã quá dã man! Tôi không thể để cô ấy về bên một con sói máu lạnh như anh. Tôi sẽ giành lấy cô ấy, dù cho phải dùng thủ đoạn đen tối nhất.

Anh khẽ cười, lời nói ấy quả thật rất buồn cười

-Cô ấy là vợ của tôi, lại yêu tôi điên cuồng, cậu dựa vào cái gì mà quyết định cô ấy có về bên tôi hay không? Rum, là cậu ngốc nghếch hay cậu quá tự tin

về mình?

Nhìn bóng lưng anh rời đi, cao ngạo, uy quyền. Rum thừa nhận anh nói đúng. Rum không thể nào giữ được trái tim cô. Nếu đã không có được trái tim, vậy có gì lại giam cầm thể xác? Nhưng dù thế nào cậu cũng sẽ hết mực ngăn cản, không thể để cô về lại với ác ma kia lần nữa!

"Cảm giác của anh bây giờ phải chỉ em cũng hiểu được thì hay biết mấy. Lúc ấy, anh tin chắc em sẽ có cái nhìn khác về anh và mở lòng với anh! Anh đối với em, thật sự nghiêm túc!"

"Em luôn khiến anh không biết phải làm thế nào. Đôi lúc, anh không phân biệt được em có phải đang nói dối hay không. Rốt cuộc, em là người như thế nào? Em đang nghĩ gì trong đầu vậy?"

Có lẽ một số bạn sẽ thấy thích Rum hơn. tğ cũng rất mâu thuẫn trong việc xác định tính cách của Rum. Nhưng tğ lỡ yêu Kaiba mất rồi nên không làm gì khác hơn được, bởi vậy nên có đôi lúc tğ sẽ thiên vị Kaiba hơn, miêu tả kaiba tốt hơn nên fan nam phụ đừng ném đá nha!

Cơ mà dạo này có thắc mắc vì sao lại có mấy câu sến sến ở đoạn kết không? tự nhiên tğ cảm thấy như vậy sẽ giúp kết hay hơn. Mìn thấy sao? Thích nhất câu nào???? Và có câu nào sến không? CMT cho tğ ỉk, nếu được, tğ đem vô truyện lun nà.

Yêu mn!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Cô ấy sao rồi?

-Không có gì đáng ngại, có thể xuất viện rồi.

Rum tiến bác sĩ ra cửa liền xoay người qua mỉm cười với cô

-Vật nhỏ, được về rồi. Nằm im, để anh thu dọn đồ đạc rồi chúng ta về nhà

Cách xưng hô anh em này vẫn còn lạ lẫm quá, nhưng gọi lâu cũng dần ra thuận miệng.

-Nhà?

Động tác thu dọn bỗng dừng lại. Rum bước đến vuốt tóc cô, mái tóc đỏ rượu cao ngạo.

-Nhà của anh. Vật nhỏ, về với anh!

Cô không nhìn thẳng vào mắt Rum, lại trả lời một câu chẳng ăn nhập

-Em không phải Kyoko Seto, tin không?

Rum cười, nụ cười vô cùng ôn nhu

-Anh tin, em nói gì anh cũng tin

Ngờ là cô chỉ dối nên anh trả lời cho có lệ, nhưng Rum không ngờ rằng, lời cô nói đều là thật.

...

Không muốn cùng Rum ở chung một nhà, cô nhờ anh giúp mình tìm một chỗ ổn định trước rồi tự mình bắt Taxi về "nhà" Kaiba-chồng của cô.

-Chị hai, chị đã đi đâu vậy? Mấy ngày nay em cùng anh hai lo lắng cho chị lắm

Mokuba tíu tít như đứa bé. Anh lắc đầu, ra hiệu cho cậu ra ngoài. Mokuba hiểu ý, liền rời khỏi.

-Mấy hôm nay ở bên Rum, có vui không?

Kaiba khoanh tay trước ngực, dáng vẻ bình thản, nhưng giọng nói lại chứa đầy sức sát thương

Cô cười nhạt, mắt nhìn thẳng vào anh, tim có chút nhói đau

-Có, rất vui.

Vừa nghe thấy lời đó, anh liền tức giận, lao đến bóp chặt lấy cổ cô

-Kyoko, em lại thích nói những lời tôi không muốn nghe?

Cô lặp lại câu hỏi vừa hỏi Rum ở bệnh viện

-Em không phải là Kyoko Seto, anh tin em không?

Đáp lại cô chỉ có một chữ

-Không!

Bờ mi cong khép lại một đường, nước mắt nóng hổi liền trào ra. Cùng một câu hỏi nhưng thái độ lẫn câu trả lời đều khác hẳn. Cô chọn anh, có phải đã sai?

-Kaiba, chúng ta ly hôn

Gân xanh nổi đầy trên tay, mắt anh toàn là tơ máu

-Ly hôn? Để em và hân quang minh chính đại ở bên nhau?

-Nếu đúng thì sao?

Hôm nay, cô đặc biệt thích hành hạ anh.

Anh đem môi mình phủ lấy môi mỏng của cô. 2 cánh môi ép chặt vào nhau, lại không hòa vào nhau. Nụ hôn này không hề có chút ấm áp hay ngọt ngào nào, cô chỉ cảm nhận được vị đắng, từ sâu trong cổ họng. Lưỡi anh lạnh lẽo mang hương vị thuốc lá nhàn nhạt truyền sang khoang miệng cô. Cô gất gao cắn một cái, mùi máu tanh lan đầy trong miệng.

-Em dám cắn tôi?

Không gian lạnh lẽo hẳn đi. Cô bày bộ mặt thần nhiên, anh lại dùng ánh mắt tức giận. Cho đến cuối cùng, cô vẫn là người lên tiếng trước.

-Anh có phải là Kaiba của em không?

Anh cũng không có trả lời. Một hồi im lặng, cô lại nói

-Người mà em yêu, có lẽ là một Kaiba khác, một Kaiba trong trí tưởng tượng của em. Em chưa từng gặp anh, lại đơn phương nghĩ anh là một người ngoài cứng trong mềm, tuy luôn tỏ ra lạnh lùng và ăn nói cộc lốc nhưng bên trong lại rất ấm áp, rất biết quan tâm người khác chỉ là không thể hiện ra bên ngoài. Nhưng từ khi ở bên anh, em không cảm nhận được cái gì gọi là an toàn, ấm áp. Anh luôn hành động theo cảm tính, chỉ cần nghi ngờ chút gì đó liền không hỏi qua em mà trực tiếp gián tội em. Anh có bao giờ nghĩ cho cảm xúc của em không? Trái tim em cũng được làm bằng máu và thịt như anh, anh biết tức giận, biết đau đớn thì em không sao? Trái tim em nó đâu có làm bằng sắt???

Cô không kim được khúc ỏ. Anh lặng người đi, cũng không biết là mình đã làm đúng hay sai

-Em nói tôi em từng bị cưỡng bức nhưng thật ra không có. Em là con thị trường, ai dám động vào em. Cho là thế lực đối đầu hãm hại, em quen biết hắc bạch đạo, đến gần em cũng khó. Em nói dối tôi, không cho tôi chạm vào em, em giải thích đi, vì lẽ gì

-Vì em KHÔNG PHẢI LÀ KYOKO!!!!

Anh sững sờ nhìn cô, nắm chặt lấy bả vai đang run lên từng đợt. Cô nắc một hồi, nhỏ giọng nói

-Và anh cũng không phải là Kaiba Seto trong trí tưởng tượng của em

Rồi cô bỏ lên phòng thu dọn đồ đạc.

Tủ đồ cô có rất nhiều đồ hiệu anh mua tặng, cô không đem theo cái nào cả. Lựa tùy ý vài ba bộ quần áo, cô liền khóa vali kéo xuống.

-Muốn theo Rum nhanh đến vậy sao?

Cô dùng động tác, miệng nhỏ hỏi anh

-Khi em nói em không phải Kyoko em hỏi Rum có tin không, anh ta đã trả lời thế nào anh biết không?

Anh liếc mắt. Cô cũng nghĩ anh không có câu trả lời nên nhẹ giọng nói tiếp, giọng nói sớm đã dâng trào chua xót và tuyệt vọng

-Rum nói rằng anh ấy tin, em nói gì anh ấy cũng tin! Kaiba, em ở bên cạnh anh, chúng ta cùng nhau trải qua bao hiểu lầm nhưng anh rốt cuộc vẫn là không tin em? Anh có biết em bây giờ cảm thấy thế nào không? Em rất thất vọng về anh, và về tình yêu của chúng ta, à mà, hình như chỉ là tình yêu đơn phương mà em dành cho một Kaiba nào đó trong trí tưởng tượng của em thôi

Anh lặng người, cũng không biết phải làm gì, nhìn cô từng bước ra ngoài, bóng lưng nhỏ dần rồi biến mất. Cô quay lưng bước thẳng ra chiếc Taxi mà Rum đã gọi cho, căn bản không dám nhìn lại ngôi nhà này lần nào nữa. Ngôi nhà đã chứa biết bao kỉ niệm của cô và anh, cô sợ nếu nhìn nó thêm một lần nữa, sẽ lưu luyến không nổi buông tay. Người cô yêu, Kaiba mà hằng đêm cô mong nhớ là những mảng màu trên TV, youtube chứ không phải anh-con người bằng xương bằng thịt.

Màn đêm buông xuống. Thành phố Tokyo tràn ngập ánh đèn hoa lệ, nhưng cũng chỉ là phù phiếm. Ở nơi đây, đầy sự giả dối, không có cảm giác an toàn tồn tại. Tháp Tokyo cao chọc trời, ánh đèn neon sáng lẫn cả ánh sáng nhân nhật của mặt trăng. Con người bấy lâu cứ mãi đuổi theo danh vọng, tiền tài và những thứ mà chúng ta không có được. Chúng như ánh đèn neon, rất sáng, như chỉ có khi điện năng tồn tại. Còn ánh trăng, có thể nó không có vào đêm ba mươi, cũng có thể nó sẽ bị khuất sau áng mây đen nhưng ánh sáng của nó không bao giờ tắt, ngay cả khi không có điện. Nó luôn thủy chung, dù cho bị con người quên lãng. Cô khẽ chống tay lên cửa kính, không để ý gương mặt mình sớm đã đắm nước mắt tự bao giờ.

"Tạm biệt anh, người mà em từng rất yêu. Tạm biệt Mokuba, cậu nhóc đã từng là người nhà của chị. Tạm biệt mi, ngôi nhà mà ta đã từng nghĩ rằng rất ấm áp. Tạm biệt!"

Hơi nhạt. Nhưng cũng được mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sau khi cô đi, anh chỉ biết vui đầu vào công việc. Không lẽ, tình cảm mới vừa chớm nở của hai người chỉ vì một phút tức giận của anh mà tan biến. Cô có xa lánh anh không? Cô có quên anh mà sống vui vẻ bên Rum không?

Nụ cười của cô, giọt nước mắt của cô...anh nhớ, nhớ hết. Nhớ anh đã từng ngược cô thế nào, nhưng cô vẫn im lặng chịu đựng.

Anh nhớ đêm hôm ấy. Anh cường bạo muốn cô, mạnh mẽ cướp đi lần đầu của cô rồi bỏ cô một mình trong gian phòng lạnh lẽo, đến cả chăn anh cũng không giúp cô đắp.

Anh vẫn nhớ lúc đó, cô hoảng loạn vô cùng trong vòng tay anh. Đôi mắt cô sợ hãi, miệng nhỏ kêu gào thảm thiết, tay chân quơ loạn trong không trung. Anh vẫn nhớ âm thanh cô phát ra hôm ấy. Một chút tà nị cũng không có. Chỉ có nỗi đau đớn trong tuyệt vọng. Cô khóc rất nhiều, hạ giọng cầu xin anh. Mà càng cầu xin, anh lại càng mạnh mẽ.

Đêm ấy, ngay cả hạ thân cô cũng muốn bài xích anh. Cô không muốn cho, anh càng phải chiếm được.

Mùi thơm trên người cô nhàn nhạt. Tiếng rên về sau nhỏ như tiếng mèo. Gương mặt ướt át, đôi mắt nhòe đi. Môi bị cắn xé đỏ ửng. Ngực đầy vết hôn, bả vai đầy dấu răng, lưng toàn là vết bấu.

Khi mới vào, anh lờ mờ cảm nhận được tấm màng trinh mỏng manh, nhưng lại không để ý mà vào thật sâu. Đêm ấy, anh khẳng định cô chắc chắn rất đau. Đau đến xé lòng. Vì anh muốn cô rất nhiều lần, cho đến tận 3 giờ sáng mới thôi. Mà cô khoảng nửa giờ là đã không chịu nổi, gần 12 giờ khuya đã ngất đi rồi.

Lúc thấy vết máu đỏ tươi, anh cũng khá hoảng. Biết phụ nữ lần đầu sẽ có máu, nhưng cô ra nhiều quá, nhiều hơn người khác. Ban đầu rất muốn gọi bác sĩ cho cô, nhưng nhớ đến cô lừa gạt anh, không muốn cho anh đụng chạm thì anh lại giận. Bởi thế anh bỏ mặc cô, xem đó như là dạy cho cô một bài học.

Nhưng anh không ngờ, kết quả ngoài ý muốn. Cứ tưởng như mấy lần trước, cô sẽ nhẫn nhịn, nào ngờ hôm nay lại phản ứng dữ dội, nhất quyết rời xa anh.

Căn nhà thiếu đi cô, cảm thấy trống trải lạ thường.

Cô bây giờ, chắc hẳn ở bên Rum rất hạnh phúc.

Anh trở về sau một ngày làm việc. Nơi đầu tiên anh muốn ghé qua là phòng của cô. Nơi đây vẫn còn lưu lại hương thơm riêng biệt trên người cô. Anh mở

tủ. Quần áo, trang sức, giày, túi xách...toàn là đồ hiệu anh mua tặng cô, cô cứ nhiên vứt bỏ lại toàn bộ.

Thế này thì anh đã hiểu, cô thật sự dứt khoát, không muốn nợ lại anh thứ gì.

Liệu anh có thể mang cô về bên mình không? Hai người có thể bắt đầu lại không?

Mokuba đang xem TV, trên màn hình chiếu một bộ phim tình cảm.

Nam chính nói "Đứa con này chính là sợi dây liên kết giữa anh và em, có nó rồi, hai chúng ta sẽ mãi bên nhau!"

Khiến cho anh lóe lên suy nghĩ: nếu hai người thực sự có con, hẳn là cô sẽ không để cho con của mình không có ba? Còn Rum, cũng hẳn là sẽ không nuôi con cho người khác?

Thế là anh vạch ra cả một dự án trong đầu.

"Kyoko, một khi em đã ở dưới thân anh rồi thì em chính là của anh. Trừ phi em lóc da đổi cốt, nếu không, cơ thể này của em, trái tim này của em mãi mãi thuộc về anh!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Nghỉ ngơi mấy ngày, đơn ly hôn lần từ chức đều đã gửi. Cô nghĩ, nếu đã không tin tưởng nhau, tình cảm đương nhiên sẽ không bền vững. Đau dài chỉ bằng đau ngắn, sớm chấm dứt cuộc tình này, biết đâu sẽ tốt cho cả hai?

...

Cổ phiếu của CK(tập đoàn nhà Rum) liên tục bị rớt giá. Kẻ có IQ thấp nhất cũng biết, nhất định là anh đã nhúng tay vào.

Cả Nhật Bản, à không, cả Châu Á này ai mà không biết, anh chính là từ cổ phiếu mà đi lên. Sàn chứng khoán đấu tranh khốc liệt, anh chỉ xem như đang diễn tuồng, ngoắc tay một cái, muốn lên thì cao tận trời, muốn nó tụt thì thảm thương không cần nói!

Rum hay qua nhà hỏi thăm xem cô có cần giúp gì không. Trên môi Rum, nụ cười hăng hái chưa bao giờ tắt, nhưng cô đọc được trong mắt Rum vẻ thống khổ vô cùng.

Tháo tạp dề, cô bụng thức ăn ra bàn. Ánh mắt ngập tràn quan tâm hỏi:

-Này, có cần em giúp gì không?

Rum đan hai tay lại với nhau, chống lên bàn

-Vật nhỏ, em giúp được sao?

Cô không nói, chỉ lẳng lặng ngồi xuống. Căn nguyên ngọn nguồn đau sao cũng vì cô, không lẽ lại bắt CK chịu đựng? Lúc đó, không những Rum, mà cả gia đình anh và nhân viên trong công ty cũng sẽ liên lụy. Chỉ vì sự tự do của cô, như vậy có đáng không?

Thấy cô cụp mắt có vẻ ái náy, Rum bèn lên tiếng pha trò

-Này vật nhỏ, nếu có người ngoài không biết nhìn vào, có lẽ còn nghĩ chúng ta là vợ chồng son nhỉ?

-Rum, đừng nói bậy!

-Vợ à, thức ăn em nấu thật là ngon!

Tính Rum nói giỡn như vậy, cô cũng đã quen.

...

Ăn xong, Rum ngó ý giúp cô dọn dẹp, nhưng cô lắc đầu vì lúc này Rum nên tập trung lo cho CK chứ không phải là cô.

Thẻ tín dụng của Kyoko, trước mắt cô tạm rút một trăm ngàn yên mua laptop và một số thứ cần thiết.

Cả buổi tối, cô thức trắng bên cái laptop còn mới tinh.

Màn hình, một trận các con số tăng giảm nhìn chóng cả mặt. Về chứng khoán, cô cũng gọi là tạm hiểu đôi chút. Tự thấy có lỗi, cô đơn thân độc mã chống lại anh-ông hoàng cổ phiếu!

Các con số của CK đã tăng lên đôi chút, không còn rớt xuống tận đáy nữa.

Mất cô một mối, quần thâm cũng ngày một rõ hơn. Con số vẫn lơ lửng, không thể nào tăng thêm dù chỉ một chút chứ đừng nói tới hồi phục lại nguyên trạng.

Gia đình Rum đều biết nguyên nhân, họ ép Rum phải xin lỗi Kaiba, trả cô lại cho anh. Rum cự nhiên không chịu. Khó khăn biết bao nhiêu cậu mới đem cô giữ bên mình.

Mở buổi họp báo, Rum nhân nhả bảo cậu sẽ rời khỏi chiếc ghế tổng giám đốc của CK. Nhưng kết quả cũng không khá hơn là bao. Thậm chí, anh còn thừa cơ ép xuống, khiến CK đứng trước nguy cơ phá sản. Mà đối lập lại với CK, Kaiba Group-KC cổ phiếu tăng nhanh chóng mặt. Nhanh hơn bất cứ những lần trước đây, chỉ mới 3 ngày đã tăng hơn 50%.

Cô đành bỏ cuộc. Cô đã làm mọi cách, bỏ không biết bao nhiêu công sức, đổi lại, chỉ khiến số % nhích chậm còn hơn ốc sên bò trên tường bôi mỡ.

Anh thì đặc ý. Chỉ cần nói vài câu, gõ vài phím, lập tức khiến một công ty nhất nhì Tokyo đứng trước thềm đổ vỡ.

Đến nước này, ngoài hạ mình cầu xin anh, chẳng còn cách nào hữu dụng.

Ý nghĩ ấy vừa để Rum biết liền bị cậu gạt bỏ. Có bản lĩnh đem cô về, không lẽ lại không có khả năng giữ lại cô quá một tuần?

Nhưng không thể phủ nhận, đây là cách duy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trở lại

Đang miên man trong dòng suy nghĩ, màn hình điện thoại chợt lóe sáng lên, giai điệu bài hát Love is a beautiful pain (bài tiếng Nhật vô cùng hay luôn) quen thuộc vang vọng giữa 4 bức tường lạnh lẽo.

Không hiện dãy số, chỉ có một hình trái tim đây là cách cô lưu số người ấy trong điện thoại. Khi yêu, chỉ đơn giản nhìn cách lưu số của nhau trong điện thoại, cũng đủ biết tâm tình của đối phương dành cho mình rồi. Cô không sến, không lưu kiểu chồng ư, ông xã,... chỉ một hình tim, một cái gì đó thật đặc biệt dành cho người ấy người mà cô đã từng cho là mình yêu rất sâu đậm người đàn ông mà cô đã nghĩ mình dùng cả sinh mạng để yêu anh ta. Là anh, Kaiba Seto!

Cô nhấn phím "nghe", nhàn nhạt trả lời:

-Moshi moshi? (cách nghe điện thoại của Nhật kiểu như alo ý)

-Sao? Nhìn anh ta chật vật như vậy, em không hối hận sao?

Bỗng tim cô nhói lên một cái, dù đã biết trước mọi chuyện nhưng chính tai nghe anh thừa nhận, cô vẫn có chút mất mát. Vì sao anh so với Kaiba trong trí tưởng tượng của cô lại khác xa như vậy, thậm chí còn trái ngược. Đã từng hy vọng rất nhiều, nhưng hiện tại tất cả đều chỉ còn lại thất vọng ê chề.

-Rời xa anh là quyết định của tôi, không phải do Rum ép buộc. Anh hại Rum như vậy để làm gì?

Người đàn ông trong bóng tối, khóe môi cong lên một chút, tay cầm ly thủy tinh chứa thứ chất lỏng màu đỏ sẫm. Ánh đèn màu da cam yếu ớt chiếu vào, khiến cho gương mặt góc cạnh vốn đã lạnh lùng nay càng thêm phần u tối.

-Nếu không làm như vậy, em sẽ trở về bên tôi sao?

Cô ban đầu mỉm cười, sau đó bắt đầu cười thành tiếng. Rõ ràng là cười rất lớn, nhưng sao lại có cảm giác tê lương?

-Kaiba Seto quả là Kaiba Seto! Rất thông minh, có vẻ là tôi đã xem thường anh rồi.

Đúng, cô đã xem thường anh. Kaiba của cô cũng là một người rất thông minh, nhưng không biết sử dụng thủ đoạn dơ bẩn để đối phó với người vô tội.

-Quá khen! Vậy để xem, em có đồng ý ngoan ngoãn ở bên một kẻ thông minh như anh hay không.

Cô ngắn gọn, cũng không muốn dài dòng dây dưa

- Bao giờ thì về được?

Suy nghĩ một lát, anh liền nói, giọng nói cố giấu đi vẻ vui mừng và háo hức

- Ngày mai đi. Tối nay em ngủ sớm, mai anh sẽ cho người qua dọn đồ giúp em. Phải về sớm, anh thật sự rất nhớ... cơ thể của em

"Anh rất nhớ em" một câu đơn giản như vậy lại không dám nói, chữ đã ra đến khoang miệng lại nuốt xuống nói lại là nhớ cơ thể cô. Mà trong ánh mắt cô liền hiện lên ánh nhìn khinh bỉ. Cũng không phân biệt được là đang khinh thường anh không biết xấu hổ hay khinh mình ngu ngốc hy vọng anh yêu nên mới nhớ mình. Nhớ cơ thể? Vậy chẳng qua cô có khác gì một con búp bê tình dục. Nhớ cô, không phải nhớ câu nói, mùi hương, tiếng cười, hay ánh mắt cô mà là cơ thể. Vậy thứ anh muốn có được, là thể xác cô chứ không phải là trái tim là tình cảm của cô. Hình như, cô quá bị thăm rồi.

Lãnh đạm trả lời, giọng nói so với ban đầu đã nhòa đi được vài phần

- Được, vậy ngày mai.

Cô cúp máy, lấy hành lý ra.

Căn nhà vừa dọn đến, chưa đầy một tuần đã phải dọn đi. Ngôi biệt uyển rồi đi chưa đầy một tuần đã phải quay trở lại.

Cô vốn không muốn khóc, nhưng vô tình chạm vào mặt mới biết nó đã phủ đầy nước mắt, mà càng lau, nước mắt lại tuôn càng nhiều.

Cô giận anh, giận đời, rồi lại giận chính bản thân.

Chẳng biết vì chuyện gì, nhưng rất muốn khóc, cả đêm thu mình một góc, đến khi ngủ quên dưới đất vẫn kiên trì rơi lệ.

-----

lâu rồi không ra chap, mn quên ta hết rồi phải hôn????

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: H (18+)

Bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa, cô có chút bức bối đứng dậy.

- Đợi một chút.

Không gian liền trở nên yên lặng. Cô vào phòng tắm, thẫn thờ trước gương một hồi lâu. Hốc mắt sưng đỏ hết cả lên, bọng mắt bự mà còn thâm, gương mặt trắng bệch, gầy nhom xanh mét. Tự nhìn mình, cũng không khỏi cảm thấy chính bản thân chán ghét.

Kaiba cho người đến dọn thật. Hành lý cũng không nhiều, nên rất nhanh thu dọn xong.

Cả xe anh cũng cho đến. Cô từ chối, bảo là tự về.

Lang thang rất lâu trong công viên. Mắt cô nhắm hờ, trên tai đeo headphone (tai nghe) đáng vẻ có chút mệt mỏi. Cũng không hiểu vì sao, nhưng tự dưng xuyên đến thế giới này, tiếng Nhật vang bên tai lại dễ hiểu như tiếng Việt. Cả một quá trình cứ như đang mơ.

Lúc trở lại biệt uyển, cũng đã hơn 7 giờ tối.

- Chủ tịch muốn chị mặc cái này.

Vừa bước vào cửa, liền có một cô hầu gái đưa cho cô một cái đầm ngủ màu đen tuyền. Cô nhếch môi cảm nó lên ướm thử. Chỗ cần che cũng không thể che, vải ren mỏng xuyên thấu, ngắn cũng cỡn.

- Ngài ấy dặn chị mau lên, ngài ấy không muốn đợi.

Cô không nói gì, trực tiếp bước vào phòng tắm của tầng một thay đồ tắm rửa.

Bước ra, một thân da thịt trắng nõn nổi bật với bộ váy màu đen. Tóc vẫn còn ướt át, nhỏ từng giọt nước lên vai, chạy dọc theo rãnh ngực, ướt đẫm một

măng áo.

Cô hầu gái tự thấy mình so với người trước mặt một trời một vực liền không khỏi xấu hổ cuối đầu.

-Ngài ấy chờ chị trên phòng, chị theo em.

Cô mỉm cười thân thiện, nhưng đáy mắt sớm đã không còn cảm xúc nào. Động chạm da thịt, đêm nay chắc không thể tránh được.

Đứng trước cửa phòng, dây thần kinh bắt đầu tê liệt, hạ thân cũng co rút liên hồi.

Cô hầu gái giúp cô gõ cửa, bên trong tiếng nam trầm vang vọng

-Vào đi

Sau khi giúp cô mở cửa, cô gái kia liền biết điều rời đi.

Anh ngồi ở ghế sofa, nhàn nhạt uống rượu. Hình như mới tắm, tóc vẫn còn chưa khô, vài giọt nước rũ xuống vàng trán thông minh. Trong bóng đêm, ánh sáng như có như không chiếu lên gương mặt góc cạnh. Vòm ngực rắn chắc để lộ hằn, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

-Tôi có bảo em về sớm, kết quả bây giờ đã 8 giờ rồi.

Cô rất lâu vẫn không nói gì, trực tiếp nằm vào giường.

-Tôi biết anh muốn gì, cũng biết rõ không trốn được anh. Tôi có quá nhiều điều ràng buộc, quá nhiều điều uly hiếp.

Anh đặt ly rượu xuống. Tiếng thủy tinh va chạm vọng lên rất rõ.

Nhanh chóng đề lên người cô, mút lấy vành tai nhạy cảm

-Tôi chính là thích em thông minh như vậy

Có chút xấu hổ, gương mặt cô đỏ lên như tôm luộc. Cô cơ bản đối với hành động này của anh không thể phản kháng, nhưng bài xích thì rất nhiều.

Thân thể 2 người liền rất nhanh không có một mảnh vải che thân. Nam trên nữ dưới, khiến người nhìn ai cũng phải đỏ mặt.

Đặt đầu vào bả vai cô, anh hít lấy một hơi. Hương thơm trên người cô rất dịu, tóc ướt át, lại mang theo chút hương hoa hấp dẫn.

Nâng cằm cô lên, anh không kiêng dè hôn xuống. Cô nghiêng đầu né tránh, anh liền nhủu mảy.

-Em bây giờ là hành động gì đây?

Chán ghét hiện lên trong đáy mắt. Đối với cô bây giờ, người đàn ông ở trên vốn không còn điểm gì đặc biệt. Nhìn hấn, hết như những kẻ ăn chơi trụy lạc trong các Bar, tìm đàn bà để phát tiết. Mà những kẻ như vậy, hiển nhiên tầm thường.

Anh nghiêng người bật đèn ngủ. Ánh đèn màu da cam sáng lên, chiếu lên 2 cơ thể trần trụi đang trong trạng thái vô cùng khiêu gợi. Với tay qua đầu cô, từ trong cái tủ nhỏ lấy ra một hộp thuốc. Ban đầu chỉ để phòng hờ cô không hợp tác, không ngờ lại phải sử dụng nhanh đến như vậy.

Anh bóp thật chặt 2 bên má, khiến cô phải nhăn mặt vì đau. Thuốc cho vào miệng cô, lại không chịu nuốt xuống. Tay cô quơ loạn xạ, chân bị anh đè lên cũng phản kháng kịch liệt

-Anh...um

Chưa kịp nói, môi cô liền bị anh chặn lại. Không có ngọt ngào, chỉ cảm thấy vị đắng từ thuốc lan khắp khoang miệng. Đã cố gắng, nhưng thuốc bị lưỡi anh đẩy vào cuốn họng, sau đó lưỡi cô liền bị anh khống chế, không thể mang thuốc đẩy ra ngoài, cuối cùng đành phải nuốt xuống toàn bộ.

-Kaiba Seto, anh đã cho tôi uống thứ chết tiệt gì thế hả?

Cô không ngần ngại gọi cả tên họ của anh. Tay đưa vào miệng, cốt để mọi thứ đó trở ra.

Anh cầm lấy tay cô, cho từng ngón tay vào miệng mà mút.

-Là xuân dược.

Cô nhủu mảy, sau đó liền quát

-Anh điên sao? Sao lại cho tôi uống thứ đó? Anh...sắc lang! Anh ham muốn đến điên rồi.Anh...tôi...UM...

Thuốc phát huy hiệu lực. Toàn thân cô nóng rực, khuôn miệng nhỏ phát ra tiếng kêu dâm mỷ.

Anh đặt điện thoại ở cái bàn bên cạnh, sớm đã mở camera.

Hôn lấy càn cổ trắng ngần, trượt dài xuống bả vai.

Ý thức cô mạnh mẽ, liền chống cự lại thuốc.

Tình cảnh này của cô, cơ thể thì hòa theo nhịp điệu của anh mà ý thức lại bài xích mạnh mẽ đúng là bi thảm vô cùng.

Hai mắt cô mờ đục, tình huống này, anh hoàn toàn trên người cô làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: H (18+)

Lúc này, ý chí kháng cự của cô hoàn toàn mất đi.

Thuốc này là loại mạnh, chỉ cần uống một viên liền có thể say sưa đến sáng. Hướng chỉ, anh cho cô uống rất nhiều viên, cụ thể là bao nhiêu, cô cũng không đếm được.

Đầu lưỡi anh không xương linh hoạt tiến vào khoang miệng cô. Kiểu hôn nhẹ nhàng câu dẫn này, khiến cô rơi vào mê, cơ thể bắt đầu phản chủ.

Khoang miệng cô, lan tỏa mùi rượu vang mà anh vừa uống.

Hơi thở nóng ran từng chút từng chút nhả ra những cái hôn thân mật.

Theo động tác di chuyển, dương vật anh cọ xát vào thân dưới khiến cô khó chịu.

Suy nghĩ không cô đường như hỗn loạn. Là do thuốc sao? Rõ ràng không thích nhưng cơ thể cô vẫn cong lên nghênh đón, thậm chí còn đáp trả lại anh. Miệng nhỏ kêu ưm a dâm mỹ. Nhưng rốt cục, thích hay không thích, muốn hay không muốn, lúc này đối với cô đã quá xa xôi.

Bàn tay ma quái tình anh trượt nhẹ xuống bụng, rồi từ từ di chuyển vào nơi tư mật. Ngón tay nhẹ nhàng tách 2 cánh hoa lớn bên ngoài. Đầu ngón trỏ tiến vào, se lấy nhụy hoa nhỏ hồng bên trong khiến cả người cô mân lên khiêu gợi.

Thế này, đã quá kích tình rồi nga~~~

- Ân...xin anh

Anh gặm môi dưới cô, rồi cắn lấy vành tai khiến nó đỏ ửng.

- Ừm...anh...đồ.....ân....là chó!

Anh liếm tai cô, giọng khàn khàn

- Gâu!

Cô vốn rất nhạy cảm, lại có thuốc. Chỉ vừa mới chạm vào chỗ đó, dịch mật sóng sánh liên trào ra

- Xin...anh...ừm

Cầu xin lúc này, không khác gì dụ dỗ. Càng làm cho đàn ông có thêm cảm hứng mà thôi

- Tiểu khoái lạc, em muốn xin tôi muốn em thật nhanh sao?

Giọng anh khàn đi rất nhiều. Nhưng anh không muốn vào, cứ dằn vò cô một lát. Bù đắp một tuần qua cô khiến anh mất rất nhiều công sức lẫn tâm tư (tâm cơ thì đúng hơn)

Ngón trỏ ma sát, vận tốc không tăng lên là bao, đôi khi lại ấn xuống khiến người cô toàn bộ run lên. Cứ thế này, cô nhất định không trụ được. Chưa được 5 phút, cô đã không còn ý chí kháng cự lại anh nữa.

- Ân...

Cô mím chặt môi, có khi còn lấy tay bịt miệng lại nhưng đều không thể ngăn tiếng rên la vụng dại này.

Gương mặt cô phỉếm hồng, ngũ quan cân xứng. Cả người không có một tí mỡ thừa nào. Nhỏ xíu khiến người ta rất muốn ôm cô vào lòng mà bảo vệ. Mỗi một nơi trên cơ thể cô, đều vừa vặn với anh. Ngực cô, chỉ cần một bàn tay anh liền có thể nắm trọn, động nhỏ, chỉ vừa đủ cho một cây côn thịt chui vào làm loạn. Múi cô, vừa đủ nhỏ để anh phủ trọn. Tiếng kêu ưm a, vừa đủ để khơi nguồn khoái cảm

Bàn tay đang đặt trên thắt lưng không an phận mà rơi trên khuôn ngực nhẹ nhàng xoa nắn. Múi anh găm lấy bả vai cùng xương quai xanh gợi tình. Rất nhanh liền ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực. Đầu lưỡi liếm mút hạt trân châu nhỏ, cô cong người lên, tiếp đón mọi sự "chăm sóc" từ anh. Nhìn bộ dạng cô khấn trương, anh nhếch môi, lại muốn trêu đùa một chút.

-Nói, em muốn tôi phục vụ em có phải không?

Cô thở dốc, tiếng ô ô phát ra thật dễ thương, có pha chút gì đó ngây ngô.

Anh tìm một tư thế thích hợp, tách hai chân cô ra.

Nơi quan trọng phơi bày, cho dù không phải lần đầu, nhưng đủ làm cô xấu hổ đến đỏ mặt.

Ngón tay lại một lần nữa tìm đến. Anh xoa nhẹ chỗ mẫn cảm đang không ngừng chảy ra chất dịch trắng đục.

-Nói!Em có muốn không?

-Không...a....

Anh đưa ngón trỏ vào bên trong, rất ảm áp. Vách tường bên trong gắt gao siết chặt khiến Tiểu Nhân (tên tiếng Trung của anh là Hải Mã Lại Nhân ạ) đã cương cứng lắm rồi. Anh kìm nén đợi chờ, chính là muốn tự cô nói muốn.

Anh bên trong cô làm càn, khiến cô như rách ra làm đôi. Nhưng không thể phủ nhận, có chút gì đó rất thích thú, cũng cảm thấy rất trống trải.

-Đừng...ân....

Rõ ràng là đã không chịu được, vậy mà vẫn còn ngoan cố. Không sao, Kaiba Seto anh không có gì ngoại trừ tiền và thời gian. Anh từ từ chơi với cô cũng được.

-Đau...ân..đừng..

Bây giờ, 2 ngón tay anh đã nằm trong động nhỏ, kích thích con mê tình.

-Có muốn không?

Cô mím môi. Anh lại đưa ngón thứ 3 vào, mạnh mẽ làm liều

-A....đừng...xin anh..

Anh rút ra, từng ngón, từng ngón. Bỗng dừng thấy trống, con thêm khát được lấp đầy lại dâng lên.

Một tầng mồ hôi trên trán thi nhau rơi ra. Mỗi lần mi mắt nhắm lại, nước mắt đều bị éo chảy ra. Cả người ướt át, lại càng thêm khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: H (18+)

Ừm...đừng a...

Anh mỉm cười, môi kề môi liếm láp

-Hửm? Nói em yêu anh, anh lập tức thỏa mãn em!

Cô gắt gao cắn môi đến bật máu, tay nắm chặt drap giường.

Cô gái này, cần tự trọng mà bỏ rơi cơ thể!

Anh vẫn là không buông tha. Mặt vùi vào nơi đầy đà, môi không ngừng hôn rồi cắn. Tay lần xuống xoa xoa nhụy hoa hồng phấn ướt đầm dịch mật.

Thấy cô không suy chuyển, anh đành lùi về một chút. Trực tiếp dùng cái lưỡi mạnh mẽ này "giúp đỡ" cô.

Ngay cả nơi đó, cũng rất thơm a.

Đầu lưỡi anh mềm mại, linh động di chuyển. Châm chậm rồi bất ngờ tăng tốc, đôi khi lại gầy nhẹ khiến cô run lên từng đợt.

-Nói, em có yêu tôi không?

-Ừm...có....em yêu anh...ân

Anh thích thú nhếch môi.

Hai bờ mi cong mệt mỏi muốn khép lại. Chỉ mới là màn dạo đầu, cô đã muốn bỏ cuộc sớm vậy sao. Anh cứ không cho. Cuộc chơi, đến bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Côn thịt bên dưới nóng hổi lại to lớn. Anh đặt trước cửa động ướt thư. Quả là "của cô" quá nhỏ rồi.

-A.....lớn.....

Cô không nhận được phải la lên. Anh bên dưới cô khuấy đảo, mà cô đối với cái to lớn này vốn dĩ không thể thích nghi. Nhưng một hồi bị anh thuần thục câu dẫn, cô dần vụng về hòa theo nhịp điệu của anh. Chân cô gác lên vai anh thuận tiện cho việc di chuyển.

Được một lúc, anh bỗng nhiên dừng lại. Cảm giác trống trải khiến cô khó chịu.

-Ấn...

Anh gian tà khẽ liếc màn hình. Cái đèn nhỏ sáng lên một tia mỏng manh báo hiệu vẫn còn đang ghi hình.

-Muốn tôi không?

-Ừm...muốn...rất muốn...

Anh đẩy thật mạnh. Trong phút chốc không kịp xử lý, côn thịt dón vào nơi tận cùng trong động nhỏ. Bên trong ẩm áp, vách tường co bóp bao quanh côn thịt. Anh nhẹ nhàng rút ra đẩy vào. Dày vò cô, thật vui a.

-Ừm...a...nhẹ một chút

-Em nói gì, tôi nghe không rõ.

-Ừm...nhẹ...tôi chịu không nổi....nhẹ...ân....

-Hửm? Tôi vẫn không nghe rõ.

Đến nước này, miệng cô liền không còn nghe theo lý trí nữa. Khoang miệng phát ra lời cầu xin vụng dại. Tôn nghiêm cùng tự trọng, đã theo những viên thuốc kia tan biến. Hiện tại trên giường, nam hoan nữ ái. Một đêm triền miên không dứt.

-Ừm...xin anh....cầu xin anh...nhẹ....

Anh đẩy mạnh thật mạnh, không hề báo trước làm cho động nhỏ mạnh mẽ co rút, khuôn ngực cong lên thật cao khiêu gợi.

-Như thế này?

-Ấn....nhẹ quá....um

Anh lại mạnh hơn, mỗi lần đều ra vào rất sâu, hơn nữa còn khiến dịch mật chảy ra thật nhiều, làm mỗi lần ra vào đều phát ra tiếng ồ ọc dâm mỹ.

-Hay là như thế này?

-Ừm...đau....

Nhìn mặt cô đánh lại chịu đau, anh chỉ biết lắc đầu. Con bé ngoan này, luôn biết cách làm cho người khác đau lòng.

Anh buông tha cho cô trong một chút. Cảm giác trống trải truyền đến, cô khát khao muốn lấp đầy.

-Ừm...sao lại dừng?

Anh cong moi, đem người cô ngồi đây.

-Chỉ là đổi tư thế thôi mà, tiểu khoái lạc, em là một tiểu sắc nữ

Ban đầu thử tư thế ngồi, nhưng anh nhận thấy tư thế này giúp 2 người thân dưới kháng khí chỉ tổ làm anh thêm hứng thú rồi lại mạnh hơn. Chỉ bằng như thế này, nữ trên nam dưới. Trước giờ anh không thích bị phụ nữ trên giường làm chủ nên chưa bao giờ thử qua tư thế này. Nhìn cô đau như vậy, anh chỉ còn cách phá lệ.

Mà ở thế nữ trên nam dưới, cô hoàn toàn được làm chủ.

Thân dưới cô trên anh vận tốc rất chậm. Cô tự thỏa mãn mình, tiếng rên cũng nhẹ hơn.

-Ấn...thật thoải mái a...

Anh ở dưới tức giận, giọng vẫn không thể trong hơn

-Em còn nói? Dày vò chết tôi rồi.

Mặc kệ lời anh, cô vẫn nhẹ nhàng theo cách của mình.

Nhưng cũng chỉ một chút, cô liền không còn sức gục trên người anh.

Xoay người cô lại, anh vẫn còn chưa xong mà!!!!

-Ừm...tiểu Nhân Nhân nhà anh...thật khiến người ta rất mệt nga~~~~~

Phụt~~~~~

Vốn dĩ là chưa vội nhưng vừa nghe lời này từ miệng nhỏ cô phát ra thì toàn bộ tinh dịch trắng đục liền từ bên trong phóng ra toàn bộ trong động nhỏ. Mà nó quá nhỏ, khiến cho dòng tinh dịch chảy ra ngoài hòa cùng dịch mật sóng sánh.

-Lão nương rất hài lòng về người!!!! Nhưng lần sau nhớ đeo BCS, làm không an toàn gì cả!!!!

Anh mỉm cười, tay xoắn vài lọn tóc cô đùa nghịch.

-Vậy em chấm anh bao nhiêu điểm?

Cô mê man, nói nhảm như người say rượu

-Kỹ thuật non kém như vậy, bắt quá 20 điểm (bên Nhật theo thang điểm 100 thì 20 là vô cùng thấp nga)

Anh nhún mày, cắn cắn cổ cô

-Vậy làm sao mới khiến em hài lòng?

Cô cảm lấy tiểu Nhân Nhân bóp bóp.

-Ngắn thế này, trừ khi nối dài ra thì họa may bà đây hài lòng.

Hào! Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!!

Thuốc này, là xuân dược, lại cư nhiên có cả màn nói nhảm đầy thách thức.

Không ăn thịt, ai biết anh là hổ!!!!!!

Và thế là nữ chính chúng ta đã bị hành xác thêm lần nữa.

-Đề rồi em xem! Còn dám nói tôi ngắn hay không! Chết tiệt!

-Ừm...đau...xin lỗi...um...em xin lỗi.

Anh nghiêng răng, cắn thật mạnh điểm nhỏ trước ngực.

-Muộn rồi.

Và sau đó lại tiếp diễn một màn lăn lộn trên giường kinh điển.

Thời gian kết thúc

3:00 AM

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Buổi sáng thức dậy với cái thân ê ẩm. Mà phải nói chính xác, chỉ mới hơn 3 tiếng đồng hồ sau cái màn lăn lộn trên giường kinh điển kia.

Ngôn tình thì "lăn" thế nào cũng đẹp, nhưng thực tế thì không phải vậy.

Nằm trong vòng tay anh, cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Giương mặt anh thỏa mãn mỉm cười (7 tiếng lặn mù ^^), đôi mắt nhẹ nhàng khép lại. So với khi anh mở mắt nhìn, vẫn là khi anh ngủ dễ thương hơn.

-Dậy sớm thế?

Anh mặt mũi hỏi qua loa, càng siết tay ôm vòng eo cô chặt hơn, cứ như thế, chỉ một chút nói lòng, cô liền như sương sớm mà tan biến theo ánh mặt trời.

-Kaiba, tôi muốn đi tắm!

-Chúng ta tắm uyên ương, đỡ phí nước

Anh thom vào trán cô một cái, ngọt ngào không đỡ nổi ^-^

-Súc sinh!

Anh bật cười với cái biểu cảm này của cô. Nghe cô chửi, êm hơn nghe hát!

Cô cứ như vậy bước vào nhà tắm, rất lâu, rất lâu cũng không muốn ra.

Anh nhài người lấy chiếc Samsung Galaxy J7 Pro đang tại vị trên bàn. Đặc điểm của Samsung chính là, chụp hình và quay phim đều rất sắc nét!!!!

Mặt trời sáng đến mức cô mới lò mò bước ra. Vì lúc này quên đem quần áo, cũng vì không muốn ra nên cô cứ nấp ở trong. Cơ mà anh vẫn khóa thân nằm yên vị trên chiếc giường kingsize của mình, trên tay cầm điện thoại, xem cái gì đó một cách vô cùng thích thú.

Cô đang quần khăn tắm, lập tức muốn bước đến tủ quần áo lấy đồ mặc vào. eo liền bị một lực mạnh ôm lấy, khiến cả 2 ngã lên giường. Bên tai cô, nghe loáng thoáng tiếng rên rỉ khiêu dâm của phụ nữ. Giương mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ ửng, cô dấm 1 cái thật mạnh vào ngực anh.

-Kaiba Seto, anh trở nên biến thái như vậy khi nào hả? Còn xem phim 18+?

Anh ôm cô vào lòng, đưa điện thoại đặt trước mặt cô, còn cố ý mở loa thật lớn.

"Kaiba.....um...thật thoải mái a...."

"Sao lại....tôi..m...uốn...anh...um...a..a"

"Khó chịu quá...um...rất....muốn....xin anh...um"

-Sao? Có phải còn hay, còn nóng hơn 18+ Nhật Bản không?

Anh thì thầm, rồi cắn vào vành tai cô, tiện thể mút mút nó.

Cô với tay định xóa đoạn clip không ngờ anh nhanh hơn một bước nhanh chóng quăng nó sang một bên. Khăn tắm trên người, cũng không may mà vượt mắt, cơ thể trắng nõn trần trụi, hiện lên trước mắt anh.

Trắng nõn? Thật sự không đúng!

Sau một đêm mây mưa, trên người cô vết đỏ ân ái còn lại không ít. Mặt trời chiếu vào, càng làm cho nó rục rờ.

Thấy anh chăm chăm nhìn vào ngực mình, cô tức giận phản kháng, nhưng cũng chỉ là giúp anh thêm thú tính

-Tên trâu bò chết tiệt! Anh muốn nhưng tôi cũng không còn sức đâu! Ôn dịch! Nào anh bị tình trùng chi phổi à? Đàn ông các anh suy nghĩ, đều là dùng hạ thân cả sao?

Cô gái này...măng người mà cũng có thể gây nghiện nga~~~~

-Này này! Anh là chồng em đó!

-Chồng? Chồng là gì? Đói có đem ra ăn được không?

-Anh thì không ăn được rồi, nhưng..thịt của em lại rất ngon a....

Anh cúi người, hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Một nụ hôn kiểu Pháp thật nồng nàn, nhưng không hề được đáp trả.

Tầm mắt anh rơi trên ngực cô, liền bị cô lấy tay đan chéo che lại.

Anh lại cười, gỡ tay cô ra.

-Mỗi tác da thịt trên người em, anh rõ hơn ai hết. Em còn sợ anh thấy hay sao?

Cô phùng má, đến nước này chỉ biết mắng cho bỏ tức

-Chết tiệt! Nào của anh nhét nỳ Udon à? Ăn nói có cần sến như vậy không? Thế kỷ nào rồi, còn tác này tác nọ. Giỏi thì anh nói với mấy cô gái bán hoa ngoài đường kia, đừng có nói với tôi. Buồn nôn thật!

Anh giả bộ vuốt ve khuôn ngực cô, mà thực chất chỉ muốn ăn đậu hủ.

-Buồn nôn? Nghén à? Hay có tiểu bão rồi?

Cô cắn môi, vẫn không suy nghĩ được câu nào để chửi cho ra hồn

Anh lấy cái laptop ở đầu giường ra, đặt lên bụng cô. Còn cô? Đặt lên người anh!

Ngón tay linh hoạt trên bàn phím. Tốc độ ngón tay rất nhanh, về điểm này, cô nhất định học cả đời cũng không bằng.

-Anh không gạt em!

Trước mắt cô, mấy con số mà mới hôm qua còn thấp gần như bằng không nay lại nhảy vọt bất ngờ. Giống như, con biến động mấy ngày qua chưa từng xảy ra vậy.

Anh....thật sự quá tài giỏi.

Tài giỏi....đến biến thái.

-Tôi đói, muốn đi ăn.

-Ừ

-Anh không thả tôi ra, làm sao tôi đi.

Anh bế cô lên, đi ra ngoài

-Tên không có não nhà anh! Tôi còn chưa mặc quần áo

-Mặc làm gì, lát nữa anh cũng cởi hết thôi.

-Sắc lang!

-Anh vốn thế.

Nói vậy, nhưng anh vẫn giúp cô mặc quần áo.

Nhìn anh thuần thực, cô còn nghĩ anh đã giúp không biết bao nhiêu người rồi.

Cô xuống nhà trước, anh cắt điện thoại vào két sắt rồi mới đi tắm.

Có cô, căn nhà lại trở nên ấm áp.

Mặt trời như sáng hơn.

Chim hót như hay hơn.

Hoa nở như đẹp hơn.

Anh cũng cười nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Nhằm chán xem TV, cũng không để ý anh đã ở phía sau đã ngây ngốc nhìn cô rất lâu rồi.

Trong mắt của anh, cô chính là xinh đẹp nhất.

Cho dù nhìn cô làm việc, hay cô đang lơ đãng nhìn đi đâu đó, anh vẫn thấy ở cô có một sức hút khác thường.

Anh vào bếp đeo tạp dề vào.

Mùi hương thơm nức của thức ăn truyền đến cánh mũi. Cả ngày hôm qua cô đã không ăn rồi, hiện nay bụng nhiệt liệt đánh lô tô.

-Đợi một chút, xong món hầm là có thể ăn rồi.

Thấy cô thần thờ, anh mỉm cười nói.

Cô cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bên bàn ăn.

Anh có thể lên phòng khách, cũng có thể xuống nhà bếp, là mẫu người lý tưởng của biết bao nhiêu cô gái.

Mỗi khi anh chăm chú làm gì đó, đều toát lên một khí chất khác lạ. Không thể nói rõ nó là gì, chỉ biết rất thu hút.

Khi hoàn hồn, cô mới biết anh đã dọn xong món cuối cùng.

-Sao không ăn? Anh cũng không có pha xuân được vào đây.

-Anh...

Cô cắn môi, gương mặt vì ngượng, cũng vì vô tình bị anh làm cho nhớ lại đêm hôm qua mà trở nên phỉm hồng.

Anh chống tay trên bàn, các ngón tay thon dài đan xen vào nhau. Nếu có thể mãi mãi như thế này nhìn ngắm cô thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Cùng nhau ăn cơm, cảm giác không còn như trước. Là bởi vì anh vốn không phải là "anh"? Hay vì cô tự mình ngộ nhận?

-Lát nữa cùng nhau ra ngoài.

Cô ừ một tiếng, lại cúi xuống ăn trong im lặng.

Oa, nơi này thật đẹp!

Cô hứng khởi ra mặt. Ngọn núi bị phủ bởi một tầng băng tuyết liền trở nên thơ mộng thay vì sự lạnh lùng của mùa đông Nhật Bản.

Anh từ phía sau khoác cho cô chiếc áo phong rộng. Lỡ cô gái nhỏ này bị lạnh, anh đau lòng chết mất!

- Có thích không?

Anh ở sau nhẹ ôm cô vào lòng. Bên tai cô, rót đường rót mật.

Ý cười trên môi cô không vì anh mà thu lại. Từ lúc đến đây, cô đã muốn đi tham quan Nhật Bản, nhưng quá nhiều biến cố xảy ra. Đi khỏi Tokyo đối với cô cũng đã quá xa xôi.

- Cảm ơn anh.

Tiếng cô nhẹ nhàng lướt qua, sự cảm ơn chân thành.

Anh kéo cô đi tham quan khắp mọi nơi. Mỗi lần gặp ai, 2 người đều giơ tay chào. Anh nói, sợ lạc nên buộc cô phải nắm tay anh.

Cô và anh dạo thị trấn nhỏ. Nơi đây rất ít xe cộ, không khí làng quê đơn sơ mộc mạc, nhưng cũng rất đổi yên bình.

Cả hai vào một quán nước bên đường.

- Oa, trà ngon thật đó.

Cô mỉm cười thân thiện, miệng không ngừng xuýt xoa khen mùi vị của ly trà xanh nóng hổi.

Chủ quán là một người phụ nữ tầm 40 tuổi, gương mặt phúc hậu. Tính bà rất sáng khoái, nghĩ gì là nói đó.

- Cảm ơn cô gái đã khen. Chắc...mấy cô gái thành thị bây giờ, còn bao nhiêu người giống cô đây?

Cô vì lời khen mà đỏ mặt. Chỉ biết cúi đầu tiếp tục uống trà.

Làn khói nóng tỏa ra trong không khí. Gương mặt nhỏ ửng hồng phía sau làn khói trắng. Là vì cô vốn xinh đẹp hay vì cảnh hư ảo này mà khiến người ta đã nhìn thì liền nhớ mãi?

- Hai người là vợ chồng à?

Vì quán hiện tại khá vắng khách. Cô và chủ quán lại rất hợp ý nên cùng nhau trò chuyện.

Nghe câu hỏi đó, cô bất giác nhìn anh. Chỉ thấy anh thoải mái ngồi, môi khẽ nhếch lên một chút

- Vợ của con đây. Bác thấy cô ấy có xinh đẹp không?

Chủ quán cười lớn.

- Vợ của cậu quả thật rất xinh đẹp.

Ồ cô, nét đẹp không phải kiểu sắc xảo như người mẫu ảnh thường có, cũng không phải kiểu highfashion mà giới trẻ ưa chuộng, cũng không có nét dễ thương của mấy nữ chính ngôn tình. Cô, gương mặt nhỏ V-line, sống mũi cao phù hợp, đôi môi đỏ mọng chúm chím, gò má cao, đôi mi dài, mắt to tròn, răng khềnh (theo người Nhật, người có răng khềnh thì rất xinh đẹp vì người Nhật chuộng cái đẹp trẻ con)...tất cả đều là chuẩn mực cái đẹp. Cô như một cây thuốc phiện. Mới đầu sẽ chẳng cảm thấy gì, nhưng nhìn cô càng lâu, lại càng nghiện, là một thứ thuốc độc gây nghiện đến chết người.

Anh khoát tay ôm cô vào lòng, miệng cười mãn nguyện.

- Cô ấy, thật sự rất xinh đẹp.

Thấy cô im lặng, bà chủ quán tìm cách gợi chuyện.

- Quê cô ở đâu vậy? Ba má làm nghề gì?

Đôi mắt cô ánh lên một tia nhìn buồn bã. Buộc miệng trả lời.

- Ba mẹ con, có lẽ đã mất rồi. Con hiện tại, cũng không biết quê mình ở đâu nữa.

Bà chủ quán và anh không hẹn mà cùng nhìn nhau, rồi lại nhìn cô. Dù rất muốn hỏi, nhưng nhìn cô như vậy cũng không muốn gọi lại quá khứ của cô.

- Này, sao mọi người như vậy?

Cảm thấy chính mình có lỗi, đã phá đi bầu không khí nên cô liền mỉm cười bắt chuyện.

- Bác à, bác có bán lá trà không? Bán cho cháu một ít với.

-Ừm, ta có bán. Nhưng khó để pha lắm, hay để ta chỉ cô.

-Thật sao?

-Ừ, cũng không sợ cô mở quán cạnh tranh mà.

Bà cười sáng khoái, gương mặt đôn hậu tạo cảm giác thân thiện.

Bà đưa cô vào gian bếp nhỏ. Chỉ cô cách nấu nước, pha trà.

Buổi chiều, cô luyến tiếc nơi làng quê yên bình này.

-Nếu em thích, anh sẽ lại dẫn em đi.

Cô rất muốn, nhưng cùng anh, lại chẳng còn thú vị

-Không đi nữa.

Anh nhúm mày

-Chẳng phải rất thích sao?

Cô bấu môi, đeo headphone vào.

-Đi với tăng băng trôi như anh, không thú vị gì cả.

Miệng cô ngâm nga giai điệu. Anh mỉm cười yên lặng lắng nghe

"Về đi em, về trong nỗi hao gầy"

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

-Mẹ kiếp!

Vừa về đến nhà, anh đã lao vội vào phòng khách, cả áo khoác cũng chưa kịp cởi ra.

Vì anh mà cô không xem được bộ phim hành động mới của TVB, cô ngán lần nguyên rủa.

Cô bị anh ôm chặt trong người, căn bản không thể vào phòng ngủ để xem TV.

Trận bóng đá giữa Qatar và Việt Nam đang diễn ra sôi nổi. Tỷ số là 2 đều. Cũng đã sắp hết 2 hiệp phụ, vẫn chưa đội nào chiếm ưu thế.

Cô nhìn hai bên mấy chục người chỉ chăm chú giành giật một trái banh, thật không có tiền đồ!

Nhưng dù gì, cô cũng là người Việt Nam máu đỏ da vàng, không lẽ cô lại không ủng hộ?

Trận đấu tới hồi chung cuộc.

"Vào ooooooooo"

Tiếng bình luận viên vang lên giữa tiếng hò reo của người hâm mộ U23 Việt Nam.

-Mẹ kiếp!

Anh đã đặt cược hết vào Qatar vậy mà.... Việt Nam là đất nước gì thế? Vào bán kết đã là kỳ tích vậy mà lại thắng Qatar sao?

Thấy anh cay cú vì thua cược. Cô khẽ nhoẻn miệng cười. Dám xem thường Việt Nam các cô, anh quả thật sai lầm rồi.

-Em cười cái gì?

Cô gái nhỏ à, em thấy anh thua mà em vui đến mức đó sao?

-Ai bảo anh xem thường Việt Nam làm gì?

Anh tắt TV, ẵm cô lên phòng.

-Không ăn cược, anh ăn em đỡ vậy!

Nhìn gương mặt đại sắc lang này của anh....đêm nay cô khó lòng qua khỏi!

-A

Anh cởi quần áo cô và anh ra.

Mặt cô ửng đỏ như tôm luộc, hai tay hướng ngực che chắn.

-A...anh định làm gì?

Anh mỉm cười bế cô vào phòng tắm

Nước ấm trong bồn khiến cô rất dễ chịu. Nhưng kẻ đang giúp cô thoa sữa tắm chính là anh.

Hào, dám lợi dụng để ăn đậu hủ?

Anh lén ngón trỏ dọc đến động nhỏ cô. Ngón tay đẩy vào bên trong.

-Tên biến thái! A...anh...

Động nhỏ vẫn chưa hồi phục, nên cảm thấy như muốn rách ra làm đôi.

-Tiểu sắc nữ, anh muốn yêu em!

Anh đưa thêm một ngón tay vào trong, kích thích điểm G của cô. Mà cô vốn mẫn cảm, đối với loại khoái cảm này cực kỳ, cực kỳ không chịu được.

-A...đau!

Anh nhú mày, nhẹ nhàng rút tay ra. Rồi xoay người, dạng chân cô thật rộng.

-A...anh làm gì vậy?

Cô xấu hổ muốn che, liền bị anh ngăn lại.

Anh nghiêng đầu, mở rộng động nhỏ xem vết thương.

Sao lại lâu lành đến như vậy? Anh thâm chử thê một tiếng. Mờ nước xả phòng trên người cô rồi bế cô vào giường.

-A...anh...

Thấy anh mang một chai thuốc đến, cô không khỏi nhớ đến hôm qua, anh đã dùng cách gì để bức cô.

-Đừng gây náo!

Anh tách chân cô, nhìn cô dựa bồng cảm thấy đau lòng. Trong mắt cô, anh bây giờ chỉ là một tên sắc lang biến thái.

Nhỏ vài giọt chất lỏng ra ngón tay, anh chậm chậm đưa nó đến nơi mẫn cảm dưới thân cô

-Xin anh...đừng mà.

Khóe mắt cô rung rung, chỉ biết bên tai anh nhỏ vụn cầu xin.

-Đây không phải xuân dược, là thuốc giúp em nhanh lành.

Vừa dứt câu, ngón tay anh đã đến bên cửa động.

Cảm giác bỏng rát bên dưới truyền đến. Cô kinh hãi la lên.

-Ừm...đau quá...xin anh.

-Đau lắm sao?

-Ừm...đau...

Anh lau nước mắt giúp cô. Cảm thấy đau lòng. Biết vậy, hôm trước anh nên nhẹ một chút.

-Hết chưa?

-Ừm

Giương mặt cô phấp hồng vì ngượng. Thân dưới cảm giác bông rất không còn, thay vào đó rất dễ chịu.

Anh giúp cô sấy khô tóc.

-Mau ngủ sớm!

Cô chán nản nhìn anh. Chiếc giường này, 2 lần mà cô đau đớn nhất, đều trên chiếc giường này

-Không ngủ được.

-Vậy thì cứ thức đi. Ngủ không được, anh sẽ giúp em làm 1 chuyện quan trọng.

Cô theo quán tính lùi về sau. Miệng nhỏ lắp bắp

-Anh...muốn gì?

Anh sắc lang ôm cơ thể vẫn còn xích lửa của cô vào lòng (nãy giờ anh có cho chỉ mặc quần áo đâu)

-Chuyện quan trọng chính là...làm gối ôm cho em!

-Ừm...tôi vẫn chưa mặc gì cả

Cô xấu hổ, rút sâu vào chăn.

-Không cần, đỡ mắc công lại phải cởi ra. Phức tạp chết được.

Anh mỉm cười thỏa mãn ôm cô vào lòng.

Cơ thể này của cô...mê hoặc chết người rồi.

Động nhỏ của cô tốt nhất mau lạnh lại cho anh. Anh sắp không nhịn được rồi!!!!

Này có ai coi Qatar đá với Việt Nam hông men???

Win rồi!!!! Thắng rồi!!!!

Kỳ tích!!!!

Dù đó giờ k coi đá banh, nhưng nay coi cũng cảm thấy tự hào!!!!

Bởi vậy, mới có vụ cá độ đá banh!!

Đừng xem thường Việt Nam nhà!!!

U23 vô địch!!!!

Bùi Tiến Dũng vô địch!!!!!!!!

Ta rớt địa rồi!!

Khỏi thi tình

Có thời gian ra chap cho mấy nàng đọc!!!!

Chương 50

Buổi sáng, cô lười nhác nằm lăn lóc trên giường. Mí mắt nặng trĩu, không hề muốn thức dậy.

Mùi hương cà phê thơm ngát từ đầu bay xộc vào cánh mũi.

Cô nheo mắt, nhìn anh ưu nhã ngồi bên cạnh đọc sách. Lâu lâu, bàn tay búp măng thon lại nâng khẽ tách cà phê lên môi mỏng, nhấp một ngụm. Làn khói trắng như có như không phủ trơn lấy gương mặt góc cạnh sắc xảo. Những lúc như thế này, trông anh vô hại vô cùng, rất có khí chất của một soái ca đỉnh đạc, phong độ.

-Mới dậy à?

Cô lấy tay dụi dụi mắt, ngoan ngoãn ừm một tiếng.

Nụ cười ôn nhu hiện trên cánh môi bạc. Anh để cuốn sách đang đọc dờ sang một bên, dang tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé vào lòng.

Đầu nhỏ tựa vào ngực anh. Cảm giác ấm áp len lỏi vào tim, sưởi ấm một góc nhỏ sớm đã lạnh lẽo như băng.

Thấy chuyển biến khác lạ của cô, anh xoa đầu, thận trọng mà hỏi

-Sao vậy? Yêu anh rồi sao?

Cô siết chặt vòng tay hơn nữa. Bờ mi cong nhắm hờ, miệng cong lên một chút

-Kaiba, anh có phải là Kaiba hay không?

Thoáng bất ngờ trước câu hỏi này, anh nắm lấy đôi tay cô. Nhẹ nhàng nâng gương mặt yêu kiều để nó đối diện với anh.

-Anh vẫn là Kaiba Seto, chồng của em.

Thấy mắt cô dần đỏ lên, anh khẽ hôn lên vầng trán, bên tai cô chỉ biết thì thầm điều muốn hỏi.

-Đã từ lâu anh thắc mắc, rốt cuộc, người em yêu là ai? Em luôn nói đó là người trong tưởng tượng, là một Kaiba khác biệt. Nhưng tóm lại, người đó vốn dĩ có phải là anh?

-Em nói, anh sẽ tin sao?

-Anh tin.

Đến lúc này, anh đã hoàn toàn tin cô. Một cô gái nhỏ như vậy, căn bản không biết nói dối hoặc có, cũng chỉ là muốn bảo vệ cho người khác mà thôi.

Mà cô, chờ đợi đến tuyệt vọng cũng chỉ là mong anh nói ra 2 từ này.

-Vậy em nói, em không phải là người Nhật, không phải Kyoko anh có tin không?

-Anh tin.- Vẫn là câu trả lời này.

-Em nói, người đã hack dữ liệu của anh trước đây không phải em, anh có tin không?

-Anh tin, em nói gì anh cũng tin!

Cô lúc này, đã không còn cách nào ngăn cản mình rơi nước mắt. Tại sao? Tại sao anh để mọi chuyện đi đến nước này, lúc tim cô đối với anh đã lâu rồi nguội lạnh, anh mới là anh của cô (mà hiu chỗ này k???)

Ngực anh bị cô hờn dỗi đâm vào. Đau nhói.

Đau, không phải vì cô đánh mà đau.

Đau, bởi vì anh đã nhận ra, lỗi mình gây ra cho cô quá lớn.

Đau, vì anh hối hận, sao đến lúc này anh mới biết trân quý, yêu thương cô.

-Anh xin lỗi, vì trước giờ đã đối xử tệ với em. Chúng ta...bắt đầu lại có được không?

Cô ngược đời mắt hãy còn ngấn lệ nhìn anh. Người cô yêu, là một người khác. Nhưng nếu, cô chấp nhận người trước mặt cô, liệu sau này giữa hai người có thể lâu dài? Tôn thương gây ra cho nhau quá lớn. Khoảng cách giữa hai người cũng đã quá xa. Bắt đầu lại...sẽ có kết quả sao?

Không gian yên lặng đến đáng sợ.

Con tim cô quá nhỏ bé, quá mong manh, sẽ không cách nào chịu đựng thêm một lần đau đớn nào nữa.

Nhưng mà, nó khát khao yêu thương mãnh liệt.

Nó, lại một lần muốn yêu và được yêu.

Mắt cô tròn xoe nhìn anh. Tay chống xuống nệm làm bệ đỡ. Đôi môi anh đào chạm khẽ vào cánh môi mỏng ở đối diện. Miệng anh, nếm được vị mặn của nước mắt cô chảy xuống.

Cô rời đôi môi anh, nhanh chóng áp khuôn mặt lên vòm ngực rắn chắc lại ầm ập.

Vẫn còn ngỡ ngàng sau nụ hôn phớt qua nhanh như gió lúc nãy, anh vô thức mỉm cười hạnh phúc. Một tay nhu thuận vuốt mái tóc rối đen nhánh, tay còn lại ôm trọn lấy tấm lưng nuột nà, trắng nõn (hình như chỉ vẫn chưa được mặc quần áo kkk).

-Sau này, xin anh đừng làm em tổn thương nữa...có được không?

Ngước đầu nhỏ nhìn anh, chỉ thấy anh ôn nhu gật đầu, lại hôn lên trán cô lần nữa. Bên tai cô, giọng anh vang lên thật trầm ấm.

-Sẽ không. Anh hứa, sẽ yêu em bằng cả trái tim này của anh.

Cô yêu thương dụi dụi đầu lên ngực anh. Thỏa mãn ngửi mùi hương nam tính mà cơ thể anh mang đến. Không thể ân ái, có lẽ đối với đàn ông là cực hình. Có thể, cô đã quá nghĩ đến cá nhân mình rồi. Âm ảnh tâm lý là do một phía từ cô. Chắc cô phải khắc phục nó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Năm ni mất cả buổi, anh mới cho cô đi làm lại, nhưng vẫn điều kiện cũ, cô phải công khai thân phận.

Hết thái mọi người trong tổ đều há hốc mồm, không thể tin cô nhân viên cù lần ngốc nghếch mà họ hay sai vật hóa ra lại chính là phu nhân chủ tịch, hơn nữa lại xinh đẹp mê người đến vậy.

Từ lúc đó, kẻ rót nước, kẻ pha trà. Công việc giấy tờ chất cao như núi Thái Sơn lúc trước, giờ đã không cánh mà bay.

-Phu nhân à, sao lúc trước chị hóa trang xấu xí như vậy a? Nếu không, tụi em sẽ không giao cho chị nhiều việc thế kia rồi.

Cô cười trừ, phát tò mò với sự giả dối này.

-Em nhỏ hơn chị nga, gọi tên được rồi, cứ phu nhân này nọ em nghe không quen.

Một người khác lên tiếng nịnh nọt.

-Da chị đẹp thật, trắng mà còn mịn không có tàn nhang mụn gì hết á. Chị xài mỹ phẩm gì vậy chị?

-Tôi không có xài mỹ phẩm ạ.

-Vậy thì chắc do tổng tài "chăm sóc" thật tốt cho chị rồi.

Không hiểu được bọn họ nghĩ gì mà cười hô hô lên.

Vừa lúc đó, Jibessca mới đi dự hội thảo về, liếc thấy cô không hóa trang liền có hơi sững sờ.

-Kyoko?

Cô chạy đến choàng lấy cánh tay Jibessca rồi kéo cô nàng vào phòng riêng của Trưởng Phòng.

-Cô không biết lúc này tôi phải diễn thế nào đâu. Cười đến nổi mỗi cả hàm. Bọn người công sở này sao lại thích bắt quái buồn chuyện đến vậy, lại còn nịnh nọt các thứ...phiền chết tôi rồi.

Thấy cô kể lẽ khốc than, Jibessca rót cho cô một cốc cà phê

-Từ từ rồi sẽ quen thôi. À mà sao lại không hóa trang nữa?

Cô phùng má giận dữ

-Cô không nhắc tôi không tức, vừa nhắc đã điên lên rồi. Anh ta đấy, nhốt tôi ở nhà không cho đi đâu cả. Tôi chỉ được đi làm khi còi lớp mặt nạ ấy ra...giờ thì hay rồi chẳng làm ăn gì được cả.

Jibessca nhìn cô trẻ con mà phì cười.

-Làm lành rồi sao?

-Cũng không hẳn.

-Anh ta quan tâm cô lắm, chỉ là không biết thể hiện thôi.

-Lúc trước tôi cũng cho là vậy...mà thôi, tôi cũng không rảnh mà đoán tâm tư của tên chết tiệt kia.

Một vòng tay bắt ngờ ôm lấy cô từ phía sau, hơi thở nam tính phả vào vành tai khiến cô giật mình đến hồn xiêu phách lạc.

-Em nói ai là tên chết tiệt nhỉ?

-Anh đó, giật cả mình.

-Em vẫn chưa trả lời anh.

-Ai sắc lang, tôi mắng người đó.

Anh nhếch môi mỉm cười, điều luyện quãng xấp tài liệu cho Jibessca

-Đây là mô hình game thực tế ảo mới nhất của tôi, cô lo phần code được chứ?

Jibessca lật lật vài trang ra vẻ thích thú.

-Tôi có quyền nói không sao?

Cô giật giật tay áo anh

-Là game gì, tôi cũng muốn làm.

Anh cung nựng, ôn nhu hỏi

-Em biết lập trình game?

-Tôi là dân IT mà.

Jibessca háng giọng khụ khụ. Mi tâm cau lại không ít.

-Hay anh thăng cô ấy lên làm thư ký riêng rồi 2 người trong phòng Chủ tịch mà tình tứ. Đây là Phòng Kỹ Thuật-Lập Trình CỦA TÔI đó.

Anh phải thán phục IQ của cô bé thần đồng. Không những giỏi về vi tính mà thủ đoạn còn hơn cả anh nữa. Cho cô làm thư ký, anh và cô có thể ngày đêm kề cận rồi.

-Jibessca, tháng này tôi tăng gấp đôi lương cho cô.

Anh nhướng mày mỉm cười với cô rồi ra khỏi phòng. Phải nhanh chóng đuổi cô thư ký cũ đi mới được.

Tới khi anh ra khỏi phòng, cô mới hoàn hồn hết lớn.

-Cầu huyệt, anh có mời, bốn cô nương cũng không thềm làm đâu!!!!!!

Jibessa chỉ cười. Cặp đôi này thật dễ thương.

Đúng là, chỉ có tình yêu mới có thể khiến người khác thay đổi nhanh chóng.

Nhưng mà, hạnh phúc thật sự đến với họ nhanh vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Em thấy cái này thế nào?

Cô nhú mày, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt anh

-Không nhất thiết cái gì anh cũng phải hỏi ý kiến của em đâu.

Từ cái ngày mà cô được anh ân huệ thăng chức lên làm thư ký kiêm trợ lý kiêm quản lý kiêm phục vụ vân vân các thứ thì bất cứ chuyện lớn bé gì anh cũng hỏi ý kiến cô. Chẳng hạn như cái game Tuyệt Kiếm Song Dao này đây, từ bối cảnh đến sự kiện, từ trang phục nhân vật đến trang bị, ngay cả cửa hàng anh cũng hỏi cô thiết kế ra sao....phiền chết được.

-Nhưng anh muốn có cả ý kiến của em nữa. Đây là lần đầu anh làm kiểu game thế này....

Cô cốc lên đầu anh rồi mỉm cười, pha cho anh một ly cà phê, hương thơm thật khiến người ta dễ chịu.

-Em tin, Tuyệt Kiếm Song Dao sẽ đứng top 1.

Anh uống một ngụm, thăm dò hỏi

-Em đang an ủi anh?

Cô lắc nhẹ đầu, giúp anh thu xếp lại bàn làm việc.

-Vậy sao em biết, TKSD sẽ đứng top 1?

Cô xoay màn hình. Trên màn hình máy tính, hình ảnh bộ trang phục của game thủ nam và nữ lộng lẫy hiện ra mang tính hoài cổ. Bộ thanh lịch, bộ thoải mái, bộ đơn giản, bộ quý phái.....màu sắc phóng khoáng, phối hợp vô cùng tinh tế và đẹp mắt.

-Vì chúng

-Vì chúng?

Cô ngồi xuống, thay anh hoàn thành nốt một tiểu sự kiện tân thủ.

-Bởi vì để thu hút người chơi, rất nhiều NSX (nhà sản xuất) đều thiết kế trang phục của game thủ nữ rất hờ hang, nhất là phần ngực đều thực tế hóa, làm mọi cách trông giống thật để thỏa mãn các game thủ nam. Trang phục của anh, gọi cảm như không thiếu vải, vì anh tự tin với game mà anh làm ra sẽ là một game hay nên không nhất thiết phải xài đến chiêu nhỏ đấy. Đúng không?

Vừa dứt câu, chương trình cũng đã được chạy thử.

Anh hơi nhếch môi, mặt đơ hơn cả đá

-Nhanh thế?

Cô mỉm cười, liên tục nhấp vào nút (mở) trên màn hình.

-Anh không chơi game à? Sự kiện dành cho tân thủ chỉ là điểm danh nhận quà, nhận code từ người chơi lv cao, nhận sự phụ, tranh lì xì tân thủ, và các nhiệm vụ giết tiểu boss để luyện tập. Anh đâu cần phức tạp hóa nó lên?

-Tranh lì xì? Anh chưa bao giờ nghe nói

Cô phồng má, phát điên với người chồng này.

-Thì chính là những game khác không có nên chúng ta mới làm. Vậy thì sẽ tạo nên sự mới lạ, hút khách.

Anh cười cười, tự nhận mình thua cô gái nhỏ này rồi.

-Em nói cũng đúng, là anh sai. Hay chúng ta cùng PK bản thử nghiệm nhé.

Đôi mắt ánh lên vẻ thích thú, cô hào hứng vô cùng.

-Được, cùng nhau PK.

Mỗi người một máy, tâm trạng đều khác nhau.

Mà cô, tốc độ ngón tay so với anh chậm hơn nhiều, mà TKSD chủ yếu dùng bàn phím và chuột càng nhanh thì càng tốt vậy mới có thể nhanh giết chết đối thủ.

Mà anh, chơi với một con mọt có thâm niên chơi game như cô, thật đau đầu

Biết là chơi không lại anh, cô chỉ còn cách núp và bụi rậm chỉ đợi anh đến thì đánh lén vì theo luật game, núp bụi thì người bên ngoài sẽ không thấy được.

-Em dám núp bụi?

Cô ngạc nhiên kinh hãi khi thấy anh đoán trúng nơi cô nấp, hại cô mất hơn nửa cây máu.

-Sao anh biết thế?

Giọng hờn dỗi, cô quay sang nhìn anh

Anh cười nhẹ, thoải mái ngã người trên ghế chờ cô hồi máu.

-Thì chính là nhìn vào màn hình laptop em đó.

-Anh-cô căn môi-anh ăn gian!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Không phải ăn gian, mà là thông minh.

Nhân lúc anh lo nhìn mình, cô liền tiến lại gần, phun một ngọn lửa màu lam khiến máu anh chỉ hiện 1 đường tơ mỏng.

-Khốn kiếp, em dùng mỹ nhân kế.

-Cái này gọi là thông minh.

Anh chạy đi hồi máu, cô liền chạy theo không cho anh thoát. Cô sử dụng chiêu 2, khả năng bắn xa thêm 20%, tùy ý bắn một phát chiêu 3, thế là hiện lên chữ WIN màu vàng cùng quà và túi vàng.

-Em thắng nhé?!

Anh tức giận xoay qua ôm cô vào lòng.

-Này, anh thua cũng đừng thế chứ?

-Ăn gian, phải phạt.

-Ừm

Cánh môi bạc đưa xuống một nụ hôn cuồng nhiệt. Cô ầm ức, nhất quyết không chịu phối hợp, anh lại càng tham luyện, day dưa nhất định không tha.

-Này...

Nhận thấy ngực mình hơi man mát, cô liền mở miệng nhỏ phản kháng thuận lợi cho anh đưa chiếc lưỡi linh hoạt tiến vào.

-Ừm...

Cái này là hôn lưỡi hay cắn lưỡi vậy hả trời????? Đau chết cô rồi, Oxi cũng hết, cô lấy gì mà hít thở đây? Đôi bàn tay đâm vào ngực anh bình bịch, nhưng anh tưởng là cô giận lấy nên không để ý, cô mở mắt trừng anh, lại thấy anh nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm.

Đúng lúc, Jibessa đẩy cửa bước vào.

Theo quán tính, anh liếc nhìn phía cửa rồi lại tiếp tục hôn.

Cô đỏ mặt vì ngượng, dùng hết lực đẩy anh ra.

Vì thiếu oxy nên vừa buông cô liên tục ho, lại thở gấp. Cánh môi tấy lên đỏ hồng một mảnh. Còn anh bên cạnh thì liếm môi tiếc nuối. Anh vẫn chưa hôn đã....vẫn chưa thỏa mãn nga....

-Tôi ra ngoài pha cà phê.

Nói rồi cô chạy thẳng, nhưng bị lời nói của anh kéo lại.

-Mấy pha cà phê không phải trên bàn làm việc của em sao?

-Hết cà phê rồi!!!-Lời cuối cùng, bị cách cửa làm bằng gỗ hương chặn lại.

Anh gãi đầu, miệng lẩm bầm.

-Không phải là vẫn còn nhiều sao?

Nhìn mấy pha cà phê, kể bên vẫn còn một túi lớn hạt và bột cà phê. Trong tủ lại có rất nhiều sữa, vì biết cô thích nên anh bỏ đầy trong đó, mới đây sao lại hết???

Jibessca, tự ý ngồi, rót ly trà cho bản thân

-Ngốc, là cô ấy ngượng nên kiểm lý do ra ngoài thôi.

Anh nhú mày, ngồi xuống đối diện

-Sao cô luôn đến không đúng lúc vậy.

-Không đúng lúc? Tôi mà vào trễ chút nữa, cô ấy đã đến bệnh viện rồi.

-Tại sao?

-Là thiếu oxy đó. Anh không thấy cô ấy ho sù sụ sao?

Nhớ lại cô lúc đó dễ thương biết mấy, mỗi lần hôn cô sâu như vậy đều chính là vì muốn thấy cô ho, nhìn rất dễ thương....

-Như vậy rất đáng yêu.

Jibessca không còn lời nào để nói, trực tiếp đến chỗ bàn làm việc của anh, ngồi xuống ghế chủ tịch, nhìn qua màn hình lại không khỏi cười lớn.

-Anh thế nào lại PK thua cô ấy?

-Vì cô ấy rất xinh xắn.

-Mỹ nhân kế? Đùa thôi, tôi đến đây chỉ để nói, code đã xong.

Anh nhìn phần code, không ngạc nhiên mấy với hiệu suất của Jibessca.

-Còn gì để tôi làm không?

-Lúc này PK, thấy rõ đánh không được mượ, cô tối ưu hóa nó lên.

-Như vậy thanh Ram sẽ không chịu nổi, dung lượng lại tốn. Với lại, chỉ có con mắt biến thái của anh mới thấy thôi.

-Vậy cô làm không được???

Nhìn cái ánh mắt sắc hơi dao găm ấy. Jibessca khẽ rùng mình, miệng cười hòa hảo.

-Được, tôi làm là được.

Nói rồi Jibessca nhanh chóng rời khỏi. Tự trách mình lúc này sao không gõ cửa, nhất định anh ta lấy công trả thù riêng nên mới tìm việc khó cho cô làm đây mà...haizz....

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chap mừng xuân part 1

-Ồ....cô ấy đi rồi sao?

Cô thập thò ngoài cửa, xác định Jibessca đã đi mới đẩy cửa vào.

Nhìn cô ngượng ngùng cách xa, anh đứng dậy cởi vest quăng bừa lên sofa, tiện tay vòng qua chiếc eo mảnh khảnh ôm cô vào lòng. Anh thỏa mãn khép hờ đôi mi, cánh môi bạc hôn cùng khắp. Anh hôn môi cô, nhẹ nhàng mon tron cảm nhận hương thơm ngọt mà cô đã mang lại. Dồi môi, anh hôn lên trán, lên vành tai, lên đôi gò má rồi trượt dài xuống cổ.

Da mặt cô vốn dĩ rất rất là mỏng, thấy anh mập mờ hôn hít như vậy liền đỏ ửng cả mặt cứ như con tôm luộc khiến anh lại muốn đè cô ra ăn sạch không chừa lại xương.

-Ka....Kaiba à, tan ca rồi đó.

Anh vẫn là lưu luyến mùi hương trên cơ thể, nhân nhatt gằm gừ bên tai cô.

-Ừm...tan ca càng tốt.

Cô dùng sức đẩy anh ra, anh lại đè cô ra sofa, khóa trụ đôi bàn tay cô trên đỉnh đầu. Đôi môi mỏng càn quấy khắp mọi nơi.

Anh từ trước đến giờ, công là công, tư vẫn là tư. Chưa bao giờ có chuyện mây mưa trong phòng làm việc, đối với anh, công ty không phải là khách sạn, cần phải phân biệt rõ ràng. Thế mà cô cứ nhiên phá vỡ quy cũ, lần đầu anh phá lệ ở nơi công sở làm tình. Nhưng không thể phủ nhận được, không phải truyền thống trên giường, cảm giác càng kích tình, càng hưng phấn nga~~~~

-Ấn....đừng mà....

Anh liếm vành tai thì thoáng lại cần nhẹ kích thích

-Lời em nói, có tác dụng sao?

-Ừm...

Cô co chân đá anh, vừa vặn bị anh nắm chặt lấy, vắt ngang trên dựa lưng của sofa. Tư thế này....không thể nào nóng bỏng hơn....Váy ngắn vì kiểu chân này mà tuột lên, để lộ nội y màu đen ướt đẫm, mấy máy có thể nhìn thấy thấp thoáng động nhỏ bên trong.

-Là ai dạy em dâm dăng đến thế hả?

-Anh...

Cô cắn môi, ngoại trừ anh ra còn ai có thể khiến cô trở nên nhạy cảm như vậy chứ? Cơ mà, cô đã nghe theo lời dạy dỗ của anh từ bao giờ, để hôm nay ngay tại công ty lại cùng anh phối hợp mây mưa?

-Này...ân...

-Hửm? Là chuyện gì, có quan trọng hơn anh cùng em ân ái?

-Ừm....buông ra em mới nói được...a.....nhẹ...

Anh cời từng chiếc nút áo được gài chặt chẽ như đề phòng anh sắc lang, Bra đen tuyền dần dần lộ ra, đúng ngay đập thẳng vào mắt. Anh mút nhẹ bầu ngực căng tròn như trẻ con mút kẹo, nhẹ nhàng, đôi khi lại khẽ cắn cắn làm cho cô mỗi lần đều không nhịn được mà rên lên.

-Hư hồng, thò con lại mặc Bra màu đen???

Cô mơ hồ chống cự, tay chân quơ loạn xạ khắp nơi. Cơ thể theo từng đợt anh cắn mút mà cong lên nghênh đón. Nhưng khổ một nỗi, cơ thể tiếp đón anh là thế, nhưng ký ức đen tối mà cô đã trải qua cứ cứ nhiên hiện về. Là tên biến thái mà cô tin tưởng đã từng cưỡng bức không thành lại còn lăng mạ cô, là anh, lấy đi lần đầu của cô vô cùng thô bạo. Vết thương đã quá sâu, không thể nói ngày một ngày hai liền có thể lành lại. Hơn nữa, đây là nỗi đau tinh thần, cần phải dùng thời gian và yêu thương mới có thể chữa lành.

Tiếng nấc nho nhỏ truyền đến tai anh, dù cho đang căng tràn dục vọng như anh lại luyến tiếc hạ xuống. Ở trên gò má cô nhẹ nhàng hôn, nuốt vào miệng từng giọt nước mắt mặn chát.

Anh ngồi thẳng người, giúp cô mặc lại nội y cùng y phục. Sau một hồi đụng phải những chỗ đáng ra không cần thiết cuối cùng quá trình tuy trì trệ nhưng

cũng hoàn thành. Cô chỉ biết cúi đầu, cột lại mớ tóc rối tung sau màn mém ân ái vừa rồi.

- Em xin lỗi.

- Chuyện gì?

- Em xin lỗi...xin lỗi

Cô nấc lên từng đợt nghẹn ngào. Còn anh chỉ biết đem đầu nhỏ cô tựa vào lồng ngực ấm áp. Nước mắt rơi trên ngực trần màu đồng rắn chắc hòa quện cùng mồ hôi lúc này vẫn chưa tan biến tạo ra một mùi hương vô cùng ám muội.

- Xin lỗi...em xin lỗi...xin lỗi

Cô đem lời lúc này lặp đi lặp lại, cũng vì đang khóc, lời nói đứt đoạn mà lại gây ra sát thương cực kỳ mạnh, giáng lên tim anh một đòn chí mạng. Anh siết chặt vòng tay, đối với anh, an tĩnh nhất chính là khoảng khắc được đem cô ôm vào lòng, cảm nhận hơi ấm, nhịp tim cùng hơi thở của người con gái anh yêu. Chỉ những lúc thế này, anh mới cảm giác được, cô vẫn ở bên cạnh anh....thật tốt biết bao!!!!

- Ngốc! Em xin lỗi gì chứ?

Cô dụi dụi đầu vào ngực anh, bàn tay vòng qua tấm lưng rắn chắc ôm. Thật ấm áp!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấm Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chap đặc biệt mừng xuân part 2

Cô giương đôi mắt hãy còn ngán lệ nhìn anh, giọng có hơi khàn

- Cùng em ra ngoài một lát, có được không?

Anh ôn nhu xoa đầu cô, giọng ngọt ngào

- Được.

Hoa anh đào vẫn còn nở rộ, màu hồng của tình yêu phủ đầy mọi nẻo đường. Loài hoa quốc dân của Nhật Bản, dù cho thời tiết có lạnh giá, nó vẫn xinh đẹp bất diệt, giống như tình yêu, tuy mong manh nhưng cũng rất mạnh mẽ.

- 5cm/s

- Hùm?

- Đó chính là vận tốc của cánh hoa anh đào rơi cũng là vận tốc để 2 người yêu nhau bước đến gần nhau hơn.

Anh bật cười, đưa bàn tay khẽ véo nhẹ đôi gò má cô

- Em học cái này ở đâu thế?

Cô cười, xoa xoa 2 bàn tay vào nhau

- Ở trong phim ấy, cảm động lắm cơ.

Anh tình ý thấy trời chuyển lạnh, liền đem áo khoác ngoài khoác lên lưng cô, còn lấy tay nắm chặt lấy tay cô đặt vào túi áo anh, ấm áp len lỏi, giống như lòng người....

Sakura Sakura em nhớ anh

Nhớ những phút giây ta bên nhau nụ cười ngọt ngào của anh

Cảm ơn trời đã mang anh đến bên cạnh em

Thật hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc khi có anh trong đời

Cô ngân nga vài giai điệu, vừa dứt lời cũng đúng lúc 2 người đến chợ đêm

Anh thật sự không thích đến những nơi đông người, ồn ào phức tạp.

-Đến đây làm gì?

Cô bước đến một gian hàng bán kẹo mứt, người ngoại quốc chiếm dân số đông.

-Dì à, lấy cho con một ký hạt dẻ

-Đợi một chút.

Người bán hàng gương mặt phúc hậu, vì lạnh mà gò má có chút hồng hồng, trên môi luôn nở một nụ cười tươi tắn, ăn nói cũng rất có duyên.

Mua xong, cô lại đến chỗ khác mua trứng, bánh chưng, bánh tét và một số loại bánh thuần Việt. Ở đây có rất nhiều người Châu Á xuất khẩu lao động đến Nhật nên hôm nay mới phục vụ các loại bánh này. Anh bên cạnh, bắt đầu đã trở thành thẻ ngân hàng cùng người xách đồ, nhìn cô vợ xinh xắn lướt qua đủ mọi gian hàng, cười tươi nói chuyện. Đôi khi gặp người Việt, cô lại không nhận được cùng nhau trò chuyện, anh bên cạnh chỉ biết lắc đầu nhăn mặt, thật không hiểu cô nói gì lại vui vẻ đến thế.

Anh một tay xách đồ, tay còn lại choàng qua eo cô, người ngoài nhìn vào, đều không khỏi ghen tỵ.

-Chú à, chú mua 1 bông tặng chị xinh đẹp đi.

Cô che miệng cười khúc khích. Còn anh trên trán hiện 3 vệt đen. Đứa trẻ bán hoa là con gái, chừng 7, 8 tuổi có đôi gò má phúng phính và giọng nói trong sáng như thiên thần, là một tiểu thiên sứ.

-Nói đúng, hảo đúng.

Cô bé không biết gì, vẫn ngây thơ đưa giỏ hoa hồng đầy ắp đến trước mặt anh.

-Chú mua giúp cháu 1 hoa đi, hôm qua valentine cháu lại nghĩ là hôm nay nên.....chú, mua giúp cháu đi

Nhìn cô cười mà anh đâm ngượng, còn cô bé trước mặt thì cứ trong sáng ngây thơ vô (số) tội, mở miệng 1 chú 2 cũng chú, còn cô lại cứ nhiên gọi là chị.

Thấy anh khó gằn, cô bé chuyển hướng sang cô

-Chị xinh gái, chị bảo chú mua cho chị vài bông đi chị xinh gái.

Cô chưa kịp lên tiếng, anh đã không nhận được khề gắt.

-Tại sao gọi cô ấy bằng chị, mà gọi tôi bằng chú?

Cô bé lanh lợi, nhận ra cái sai liền vội vã chỉnh lại lời.

-Anh đẹp trai, anh mua cho chị đẹp gái vài hoa đi anh đẹp trai

Anh nhếch môi mỉm cười, xoa đầu đứa bé, bỗng dừng lại muốn cùng cô có một đứa con gái xinh xắn lanh lợi

-Bao nhiêu một hoa?

Cô bé mỉm cười, khoe hàm răng trắng tinh.

-200 yên một hoa ạ.

Anh rút ví lấy tờ 10000 yên mới cúi đưa cho cô nhóc, tiện tay rút một bông đặt vào tay cô.

Cô nhóc mừng rỡ ra mặt, đưa giỏ hoa về phía anh.

-10000 yên mua được hết cả giỏ hoa rồi

Anh nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, khẽ mỉm cười

-Anh lấy một hoa thôi.

Cô bé tỏ vẻ khó xử ra mặt, loay hoay không biết tiền đâu mà trả lại cho anh.

-Anh đợi một lát, em đi đổi tiền.

Anh kéo cô nhóc lại. Giọng đều đều trầm ấm

-Anh mua hết, nhưng chỉ lấy 1 hoa. Lát nữa em xem nếu có cặp đôi nào tay trong tay hạnh phúc như 2 anh chị thì lấy tặng họ một hoa có được không?

Cô bé gật đầu, cảm ơn rồi chạy đi.

Anh đứng lên, bước đến bên cạnh cô.

Cô nhìn theo bóng lưng cô bé, nó thật sự đi tặng hoa. Các cặp đôi ai cũng vui, cô bé còn chỉ chỉ về phía anh một số người nhìn theo chỉ tay cô bé liền gật đầu cảm ơn. Cô bất giác cười, cảm thấy niềm vui đến thật đơn giản, thấy người khác vui vẻ, liền cảm thấy chính mình cũng vui vẻ.

-Sớm biết chỉ vài cành hoa liền đổi được nụ cười của em, anh sớm đã không bỏ tiền ra mua cả hãm trang sức.

Cô cười, bước đi trước

-Ai bảo anh ngốc!

Thế là cô cầm hoa đi trước, lâu lâu lại đưa lên mũi ngửi, mùi hương thơm nồng của giống hoa hồng đỏ xông lên cánh mũi thật dễ chịu. Anh đi sau, vô thức mỉm cười mỗi lần thấy cô nâng niu cành hoa.

Căn bếp không ngừng vang lên tiếng lạch cạch, mùi hương của thức ăn ngào ngạt khắp căn phòng.

Anh tựa lưng ở cửa, mỗi bậc chốc chốc lại nâng lên, ly Gin trong tay cũng trở nên ngọt như nước hoa quả. Đàn ông cũng rất dễ hạnh phúc như phụ nữ, chỉ cần thấy người mà mình yêu với dáng lưng bận rộn trong bếp thôi cũng đã rất thỏa mãn.

-Hôm nay sao nấu nhiều món thế?

Cô trả lời nhưng động tác vẫn không dừng lại 1 giây nào

-Hôm nay là giao thừa.

-Hừm? Giao thừa không phải đã qua lâu? Không lẽ em muốn ăn tết âm lịch?

Cô chợt nhớ ở Đông Nam Á chỉ duy nhất Nhật Bản là không ăn tết âm lịch nên anh thấy lạ cũng bình thường. Nhưng đối với cô thì hôm nay rất quan trọng vì đây là năm đầu tiên cô cùng chồng ăn tết niên, đương nhiên phải càng tươm tất, càng nhiều món rồi.

Anh vòng tay qua eo cô, đầu dụi dụi lên bả vai nhỏ nhắn, đem lời trong lòng nhỏ giọng nói ra

-Anh yêu em

Cô nhúm mày, khẽ cốc đầu anh.

-Ăn trước rồi "yêu" sau

Lần này lại đến lượt anh cau chặt mi tâm

-Tại sao? Em là của anh, anh muốn yêu em lúc nào thì yêu chứ? Sao phải ăn rồi mới được yêu?

Cô hừ lạnh một tiếng, bụng cá đặt ra đĩa. Xoay người đối diện với anh.

-Cả ngày rất mệt, không ăn làm sao có sức mà "yêu"?

Anh mỉm cười đầy tà ý, cặp mắt ánh lên một tia khác lạ.

-Anh nói anh yêu em, tiếng anh là I Love You, tiếng Ý là Ti amo, tiếng Trung là Woaini còn em....đang nghĩ "yêu" là cái gì thế hử?

Gương mặt cô thoáng chốc đỏ bừng, thì ra anh chỉ nói là anh yêu cô...ý nghĩa đơn thuần...yêu là tính từ cảm xúc mà cô lại nghĩ yêu có nghĩa đen....là động từ mới ác. Lời nói dăm dăng mòi mòi lại xuất phát từ chính miệng nhỏ này của cô, thật đáng hận.

-Là em nói ăn trước yêu sau, mau dọn món, anh còn phải "yêu" em nữa.

Anh cố tình ép cô vào đường cùng, nhìn cô ngượng ngập chính là thích nhất. Lúc đó nhìn cô mới đáng yêu làm sao.

-Là anh không nói rõ! Ai bảo anh bình thường là đại sắc lang, làm em....

Cô cắn môi, cũng không biết phải giấu cái mặt này đi đâu. Nếu dưới đất bỗng nhiên có 1 cái lỗ lớn, cô nhất định sẽ không do dự chui xuống cái lỗ đó mà trốn a....

-Là người nó vô tình, người nghe có ý.

Cô hồn dỗi, kiểmcớ dọn món để khỏi phải nhìn mặt anh. Còn anh thì phụ giúp một tay, ngay cả khi ăn cũng cố ý trước mặt cô ăn nhanh hơn bình thường, khiến cô hoảng hốt đến nỗi cầm đũa cũng run tay.

- Ăn xong chưa?

Đã no đến nỗi bụng to thêm vài cm nhưng cô vẫn cương quyết ăn thêm, cốt để anh quên đi lời lúc nãy.

Đũa vừa động đến miếng gà, môi liền bị cái gì đó mềm mềm chặn lại.

Anh đặt cô ngồi lên đùi, cánh môi bạc phũ lấy đôi môi anh đào hồng nhuận mềm mại cắn mút. Anh dũa dần dụ, cô liền ngoan ngoãn nghe theo, hai bờ môi nhẹ nhàng va chạm, 2 trái cực hòa quyện vào nhau khiến đất trời như quay cuồng, thế giới bây giờ thu nhỏ lại chỉ có đôi mắt của đôi phương.

- Ăn xong rồi, anh có thể "yêu" chưa?

Cô đắm vào ngực anh, mặt vẫn còn đỏ hồng.

- Sắc lang!

Anh nắm lấy tay cô đặt lên môi mút lấy, cảm thấy ngay cả ngón tay cô cũng "ăn" rất ngon.

- Vẫn còn thua tiểu sắc nữ là em!

- Anh...

Còn chưa dứt lời, cô liền bị anh nhấc bổng lên, hướng phòng ngủ đi tới

- Anh làm gì thế?

- "Yêu" em

- Ngốc... Buông em ra....um

- Lúc nãy anh và em đều ăn nó cả rồi...giờ phải "yêu" chứ? Sáng hụt mất 1 lần rồi còn gì.

- Khôn kiếp, buông...

- Anh không buông, là tự em nói ăn trước yêu sau

- Hồn đàn

- Anh có thể nào thì em vẫn phải dưới anh, ngoan ngoãn để anh thương

- Chết tiệt

- Thay vì la lối, em nên để dành hơi sức thì hơn, tối nay anh không dễ gì tha cho em đâu

- Mai em còn phải đi làm

- Mai chúng ta cùng nghỉ.

- Đau

- Anh sẽ nhẹ.

- Ghét anh.

- Rồi tới cao trào em sẽ lại nói yêu anh cho mà xem

- A....nhẹ....đau

- Dâm dăng.

- Là anh dạy....um

Anh nhếch môi mỉm cười....hình như cô đã chấp nhận anh thì phải....cảm giác hân hoan làm anh càng thêm hưng phấn. Không ai có thể ngờ, nhìn cô thuần khiết trong sáng mà cơ thể ma quỷ chết người. Động nhỏ siết chặt âm áp, muốn cô một lần lại muốn thêm lần nữa cũng không chán

-Mau ra...em đau

-Em chặt, anh không ra được.

-Em chẳng thêm yêu anh nữa

-Anh yêu em là được,

-A.....nhẹ.....

..

Dài hem..... hơn 1700 từ đó chứ.

Hết tết rồi mới hoàn 2 chap đặc biệt.

Dễ thương hem?

Có sắc nữ nào tình nguyện làm nữ 9 hem?

Ai yêu Kaiba giống tg hem???

14 ngày của ta, trôi qua như nó chưa từng đến.

Có ai giống ta lun hem?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Part 1

-Ừm...

Cô sờ mình, khẽ nhăn mặt vì đau

-Khó chịu à?

Anh ôn nhu đặt tay lên trán, không sốt. Chắc tại hôm qua quá khích nên cô vẫn còn đau.

-Hôm nay nghỉ một hôm đi

Cô tỉnh táo trở lại, liền đi xuống giường.

-Tối nay là hộp báo ra mắt game rồi, hôm nay em phải kiểm tra có gì bất thường hay không

Anh mỉm cười, ôm cô hẩy còn trần trụi vào lòng

-Ngốc quá, cứ nghỉ ngơi đi, anh lo được. Tối hãy đến, chiều nay lễ phục sẽ có người đem đến cho em, ngoan.

Anh hôn lên trán cô thật khẽ. Mỉm cười rồi khoác áo bước ra ngoài. Không quên nấu sẵn bữa sáng đặt đầu giường cho cô. Chu đáo hơn cả chăm sóc người bệnh.

7h

Tầng 25 khách sạn KC (25 là ngày sinh của cô và anh)

Khách đông đúc náo nhiệt, game do KC sản xuất, không game nào không hot, không game nào không hay. Đây là lần đầu Chủ tịch Kaiba thử làm game nhập vai Pk đương nhiên lại càng tăng sức hút. Đồng nghiệp, đối tác, báo giới truyền thông, người mẫu PR và kẻ thù đều có mặt rất đông đủ

Phòng nhân viên.

-Chủ tịch, có ai đó đang hack dữ liệu của Tuyệt Kiếm Song Dao!

Anh chửi thề một tiếng, cởi chiếc áo vest liền ngồi xuống chiếc laptop đặt cạnh Jibessca một thân dạ phục nhưng tay lại gõ lia trên bàn phím.

-Sao rồi? Chúng dùng cách gì?

-....

-Jibessca!

Thấy cô cứ im lặng, anh hét toáng cả lên. Thật sự điên đầu mà! Sao ai cũng thích đi hack dữ liệu người ta thế?

-Là Kyoko!

Anh nhú mày, động tác tay ngay lập tức dừng lại.

-Kyoko? Cô ấy đang ở nhà mà?

Jibessca gất lên, ai cũng thấy rõ sự bất lực của cô lúc này.

-Là cách hack dữ liệu này! Chỉ có mỗi cô ấy, chỉ một mình cô ấy mới hack kiểu này!

Anh sững người giấy lát, cả một căn phòng thoáng chốc ngột ngạt. Tiếng chuông báo viruss xâm nhập vang lên inh ỏi, màn hình ngập tràn chữ X màu đỏ bất an, cũng như lòng người lúc này.

RẦM!

-Có chuyện gì?

Cô một thân dạ phục màu tím huyền bí gọi cảm. Mái tóc xoắn nhẹ thả xuống đôi bờ vai thanh tú. Anh thích nhất là xương quai xanh của cô nên cố tình đặt chiếc dạ phục hở vai này. Cô không trang điểm chỉ đánh son như ngày cưới của họ mà vẫn xinh đẹp như thiên thần. Dù vậy, anh cũng không còn tâm trí mà ngắm.

-Kaiba, chuyện là sao thế?

Cô cũng không có thời gian hỏi đông dài, trực tiếp giật lấy chiếc laptop của một nhân viên gần đó. Ngón tay trắng nõn thon dài đầy tinh tế đến mê người. Cô gõ gõ rất nhiều trên bàn phím. Tiếng chuông báo cũng bớt inh tai hơn. Anh khẽ mỉm cười, cho rằng mình và Jibessca đã nghỉ quá nhiều. Kyoko đang ở trước mắt anh, đúng như tên gọi cô trong sáng như gương. Không thể nào như anh nghĩ được. Anh bắt đầu cùng cô nhập dữ liệu khóa, tiếng chuông không còn nữa, viruss đã bị diệt sạch. Bây giờ, mọi người mới có thể thở ra được một hơi.

-Kyoko, cảm ơn em

-Ngốc, anh là boss của em mà!

Cô khẽ cười, ra hiệu bảo anh đã đến giờ. Cả hai cùng khoác tay nhau sánh bước trên thảm đỏ đến sân khấu. Như một đôi tiên đồng ngọc nữ, khiến hết thái ai ai cũng phải ganh tỵ.

Buổi thuyết trình diễn ra rất thành công. Đã có nhiều nhà sản xuất muốn mua bản quyền game. Sức hấp dẫn quả là không nhỏ.

-Kaiba, lâu lắm rồi không gặp.

Aoki cố ý lớn tiếng, trên cổ lấp lánh sợi Phượng Hoàng Triều Nhật mà anh quăng cho hôm nào. Ả quàng lấy cánh tay anh, cọ vào vai ngực anh bầu sữa lớn căng tròn hấp dẫn.

-Cút!

Aoki không ngượng, vẫn còn tùy tiện ôm dính lấy anh, mắt thì liếc xéo cô.

-Kaiba, anh sao hung dữ như vậy? Không lẽ vì cô ta uy hiếp anh sao?

Anh nhún mày, rút tay lại.

-Nói điều!

Aoki khẽ mỉm cười, đường đường là viên dạ minh châu của J-biz không lẽ cô lại thua trong tay một con hacker tầm thường (ừ thì tầm thường!!!)

-Kaiba, ai mà không biết cô ta dùng dữ liệu hack được uy hiếp anh cưới cô ta, còn bắt anh mua cho cô ta này nọ nữa. Mọi người nghĩ xem, nếu không vì vậy thì nắc gì một ông chủ tập đoàn trò chơi lại cưới thiên kim nhà buôn bán vũ khí?! Chính trị gia chỉ là vỏ bọc thôi, ai mà không biết ba cô làm ăn phi

pháp? Tiểu tam như cô, phải nhanh chóng đi đi. Anh ấy không yêu cô!

Cô ôm mặt ngồi xuống chiếc ghế gần đó, bà vai rung rung. Anh không đi dự liền chạy đến đặt gương mặt nhí áp lên vòm ngực rắn chắc của anh, gương mặt lo lắng hiện rõ khăn trương!

Tiếng nấc ngày một lớn....mà khoan.....cái này không giống tiếng nấc!

-Hahahaaaaaaaaaaaa.....

Cô nhin không được cười thật lớn. Cảm thấy cả hội trường nhìn mình liền có chút tím tím lại.

-Kyoko! Cô như vậy là có ý gì?!

Cô lau vội chút nước mắt, cười đến môi quai hàm rồi.....

-Cô bảo anh ấy không yêu tôi vậy mà ngày nào chúng tôi cũng cùng nhau thức dậy, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi ra ngoài, tối lại cùng nhau ngủ. Vậy mà người anh ấy yêu là cô? Hai người yêu xa ả? Yêu nhau thì liên lạc với nhau bằng cái gì thế?! Yêu cô mà luôn bám lấy tôi, tôi trốn cũng tìm, tôi đi gặp bạn trai thì ghen (bạn là con trai ả). Vậy mà cô đóng hàng loạt phim JAV (phim sex) lại không quan tâm. Anh ấy yêu cô như thế nào vậy? hahaha!!!!!!

-Cô....

Aoki khẽ cắn môi. Đạo này sự nghiệp có chút trắc, cô phải dựa vào lợi thế là xinh đẹp và body chuẩn để đóng Jav mong là lôi kéo thêm fan nam. Nhưng làm sao chịu thua cái người này được?

-Cô bảo Kaiba yêu cô? Cô và anh ấy hôn nhau trước mặt mọi người đi, tôi tin.

Lý do là vì Aoki biết anh không thích ân ái khi có mặt nhiều người. Khi còn quen nhau, cô cùng anh thường hay đi dự họp báo, tiệc tùng, anh ngay cả nắm tay còn không có, đừng nói đến hôn môi.

Cô bị Aoki thách, lại nhìn thấy anh khõe môi có ý cười liền nhón gót chân. Cô không mang giày cao gót, đôi giày cô mang cao mỗi 3 phân khiến bây giờ có nhón cũng không tới. Cô đưa tay chạm tới đầu anh, nhưng không tài nào môi có thể chạm môi.

Cô nhú mày, rít lên

-Anh muốn thế nào đây? Là em chủ động mà.....anh cũng biết em phải tốn bao nhiêu can đảm!

Anh nhếch môi rồi nhanh chóng cúi người, đem tay luồn qua mái tóc đen, môi rất nhanh phủ lấy đôi môi ngọt ngào như kẹo của đối phương. Anh nhanh quá, cô không kịp thích ứng. Đôi mắt to tròn mở lớn. Giây phút này chỉ thấy đôi mi anh khẽ buông như tận hưởng. Lưỡi quấn lưỡi, môi chạm môi.....quả là ngọt đến sâu răng!

Cánh nhà báo liên tục đưa máy lên chụp hình. Khoảng khắc này đâu phải dễ thấy. Nhân viên công ty lập tức lấy điện thoại ra quay clip, có người còn live stream trên các mạng xã hội. Cứ như vậy, kéo dài hơn 5 phút.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55-2: Part 2

Thật không ngờ đến...anh lại công khai thân mật với cô ngay trước mặt mọi người!

Một màn ngọt ngào hôn hít như vậy...trước giờ Aoki chưa bao giờ được trải qua. Ngày còn bên cạnh anh, anh đối với cô chẳng hề quan tâm hay để trong mắt nhưng mỗi khi nhìn thấy cô ta (hồi ức của Aoki nên mình viết nữ 9 là cô ta nhé) thì anh lại tận tình chăm sóc. Ngày xưa không hiểu...nhưng bây giờ hiểu rồi...cô chỉ là một người thế thân... dùng cô làm công cụ chọc tức cô ta. Nhưng bất luận có thế nào, cô cũng không bỏ mất kim chủ lớn là anh được. Anh giàu có, hào phóng với nữ nhân mà lại cực kỳ tiêu sái. Trái ngược hẳn mấy tên đạo diễn xấu xí béo ú từng rong ruï trên người cô...vừa thô lỗ lại toàn mỡ là mỡ! Vì muốn được vai nữ 9 nên cô phải cắn răng nhẫn nhịn. Dù gì khoa học cũng tiên tiến, bỏ ra vài triệu là thành công hóa thân thành 1 cô gái trong sạch thuần khiết rồi!

Aoki một màn nước mắt rung rung...dáng vẻ tội nghiệp như thể tiểu tam chính là Kyoko vậy...gương mặt ả uất ức...giọng nói ủy khuất vạn phần

-Kyoko...tôi xin cô đó...tôi thật sự...thật sự yêu anh ấy...cô trả anh ấy lại cho tôi có được không...ngược lại cô muốn tôi làm gì cũng được...Kyoko...tôi xin cô mà...xin cô....trả anh ấy lại cho tôi...

Báo chí thừa cơ chụp ảnh. Viên dạ minh châu nổi tiếng một thời nay lại hạ mình quỳ xuống chân một cô gái bị mọi người khinh thường. Thời cuộc bây

giờ, nếu không hiểu chuyện sẽ cảm thấy Kyoko đúng là tiểu tam mà!

Anh không quan tâm đứng một bên, ngón trỏ thon dài khẽ vờ môi mỏng còn vương lại hương vị ngọt ngào. Anh muốn nói...anh còn chưa thỏa mãn!

-Cô đứng lên đi!

-Tôi không! Trừ khi, cô trả anh ấy lại cho tôi!

Kyoko khẽ cắn môi. Trả lại? Rõ ràng cô gặp anh trước, yêu anh trước mà! Suốt 9 năm trời cô yêu thương một nhân vật phụ trong bộ phim hoạt hình. 9 năm trời cô ấp ủ hi vọng được ở bên anh, được gặp anh. 9 năm trời cô bị cho là đồ điên. 9 năm...cuối cùng cô cũng đã chờ được ngày này. Lại mất thêm gần 3 tháng để cô có thể khiến anh toàn tâm toàn ý yêu thương cô... tuổi thanh xuân của cô chỉ có anh... thế giới loạn hết rồi! Cô như vậy lại là tiểu tam trong mắt người ngoài?

-Aoki! Kaiba vốn dĩ không phải của cô! Trả lại là sao hả?

Ả đưa tay lau nước mắt, bộ dáng như bị ép đến đường cùng.

-Rõ ràng Kaiba yêu tôi, là cô ăn cắp dữ liệu của KC ép anh ấy phải cưới cô! Cô đừng tưởng ai cũng không biết! Cô ngoài dùng thủ đoạn còn có thể làm gì nữa? Cô chỉ là phế vật!

Anh nhếch môi, chờ đợi cô vợ nhỏ xù lông nhím.

1 phút

2 phút

....

Im lặng hoàn toàn

Cô bỗng dung ngồi xuống nền lạnh băng, 2 tay ôm chân, gương mặt nhỏ vùi xuống gối. 2 từ phế vật, cô không phải chưa từng nghe. Đã nghe rất nhiều.

-Kyoko! Em sao vậy? Không khỏe?

Ông kính chìa thẳng vào cô, anh đưa lưng lại, che chở một thân ảnh nhỏ dường như đang mất hồn.

-Kyoko, tôi nói đúng rồi có đúng không? Cô chính là phế vật! Là tiểu tam!

-Câm miệng hết cho tôi!

Đôi mắt anh hằn lên tia máu. Mọi chuyện sao lại đi xa thế này?

Phế vật....

"Mày chỉ là phế vật!"

"Đồ bỏ đi! Mày chẳng làm được gì cả"

"Sinh ra phế thái như mày, thà đẻ trứng còn có ăn!"

"Mày rồi cũng thành điểm như con mẹ mày thôi! Bày đặt giả bộ! Mẹ! Đàn bà toàn lũ khốn nạn!"

-Tôi không phải! Không phải! Không ph....

Anh gắt gao ôm chặt cô.

Lúc này ở bữa tiệc, không hiểu vì sao cô lại ngắt đi, anh bèn bế cô đem trở về nhà. Ở đó có Mokuba và Jibessa nên cũng không cần lo lắng.

Thứ đáng lo nhất là vật nhỏ trong lòng. Có lẽ cô mơ thấy ác mộng. Trán lấm tấm mồ hôi, miệng trong ngừng kêu gào, tay vùng loạn xạ.

Đôi mắt nhỏ mở ra. Tiếng thở dốc vang lên khe khẽ.

Cô kéo nhẹ áo anh, không đợi anh mở miệng đã ôm lấy anh, tức tưởi khóc thét như đứa con nít

-Kaiba....anh..

Anh khẽ hôn lên tóc cô, miệng nói lời trấn an

-Sao vậy? Anh vẫn ở đây!

-Anh...có xem em là phé vậy không?

Anh cười nhẹ, nụ cười như tỏa nắng

-Làm sao có thể chứ?

-Vậy anh...có nghĩ em giống như một con điếm?

Anh nhú mày, phát hiện có chuyện bất ổn

-Anh từng bảo rất thích cơ thể của em, có phải vì thế mà khiến em hiểu lầm? Em làm sao lại là loại người đó?

-Những ngày đầu, không phải anh cũng nghĩ vậy sao?

Anh vuốt nhẹ tóc mềm, đau đớn len lỏi trong tim

-Lúc đó anh là do anh hiểu lầm.

Anh hôn lên trán cô, hôn lên đôi mắt sưng đỏ, anh vụn đại khao khát, nâng niu chăm bẵm.

-Nói cho anh biết lý do đi. Lúc này em làm anh sợ chết mất!

Cô tựa đầu vào ngực anh, nơi này chính là chỗ dựa ấm áp cùng vững chắc nhất

-Lúc nhỏ, bố hay chửi em, mắng em, còn có si và em. Mẹ và bố đêm nào cũng cãi nhau. Cái cảm giác nép mình nơi góc nhà, cố gắng bịt tai để không nghe những lời không muốn nghe thật sự rất khó chịu. Mẹ vì không chịu được mà ly hôn bố. Bố đánh trút hết lên đầu em. Ngày nào bố cũng đánh em, đánh chán chê rồi lại mắng. Một hôm mẹ về nhà thấy cảnh đó liền cùng bố xảy ra xung đột, bố giờ thôi cơn đờ ra...mẹ vì bảo vệ cho em mà....

Cô nấc lên, không hề muốn nhớ về quá khứ.

-Không cần nói nữa.

Cô siết chặt vòng tay, sợ anh cũng ra đi như mẹ đã rời bỏ cô.

-Vì em mà mẹ trở thành kẻ giết người. Mẹ bị bệnh...mà còn phải ngồi tù...kết quả là chết ở nơi lạnh lẽo đó...mẹ thấy xấu hổ với họ hàng...mẹ không đợi được 5 năm...là lỗi do em...em quá nhu nhược

-Ai ở trong hoàn cảnh đó cũng như mẹ em vậy. Mẹ hy sinh rất nhiều cho em, nên em phải sống tốt biết không?

Cô khẽ gạt đầu, nỗi lòng trút ra hết quả là dễ chịu hơn hẳn.

Hơn ai hết, anh hiểu cảnh không có người thân bên cạnh là như thế nào.

Nhưng anh may mắn hơn cô. Ít nhất khi ba mẹ còn sống, cả 2 đều hết lòng yêu thương anh, anh đã từng có 1 mái nhà nhỏ ấm áp. Thêm nữa, anh còn có Mokuba, nó là chỗ dựa tinh thần của anh. Chính Mokuba là động lực để anh có thể đạt được thành tựu ngày hôm nay.

Phía sau một người là cả một câu chuyện dài.

Ai cũng nhìn vào thành tựu của người đó....nhìn vào những gì mà người đó hiện có....mấy ai quan tâm quá khứ người đó đã từng khó khăn thế nào

Con người, chỉ biết tự nạnh hơn thua....

Thế giới này thật đáng sợ...

Anh nhất định phải bảo vệ cô

Cô cũng giống như Mokuba...đều rất ngây thơ....vẫn không thể sống trong thế giới đầy giả dối toan tính này....

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ăn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: H (18+)

Nắng đã cao, anh cũng dậy từ lâu nhưng vẫn chưa muốn dậy. Bộ dáng lười biếng ôm vật nhỏ trong lòng.

Cô còn ngủ, đêm qua ngủ rất ngon. Vòng tay nam nhân ấm áp, thật không muốn rời.

-Uhm...mấy giờ rồi?

-Mới 8h thôi, ngủ tiếp đi

Anh càng siết chặt vòng tay, cơ thể này quá nhỏ, nhỏ như một chiếc gối ôm như thom và mềm hơn, còn biết rên lên nữa chứ ^^

-Ấy...sao anh không gọi em dậy? Không đi làm nữa sao?

Anh cười cười, hôn cô

-Hôm nay nghỉ đi. Lâu rồi, chúng ta không cùng nhau

Mặt cô ửng hồng một mảng, tay nắm mạnh vào vòm ngực anh

-Sắc lang!

Anh lại cười, càng cười càng đáng sợ

Chiếc chăn rơi xuống, thân hình rắn chắc màu đồng vạm vỡ hiện ra. Anh bế cô bước vào nhà tắm. Khẽ mở nước ấm

-Hay chúng ta tắm uyên ương đi!

Anh bình thản nói, cũng chưa đề cô mở miệng đã kéo cô vào.

Nước theo động tác hai người mà tràn ra ngoài từng chút. Anh từ sau tấn công cô, ma sát cơ thể mãnh liệt. Mỗi anh cắn vành tai hồng nhuận, giọng khàn khàn

-Nghe nói ở trong nước đau đốn chỉ còn phân nữa. Em muốn thử không?

-Uhm...kh...

Thời khắc này có thể nói gì nữa? Cả hai hòa quyện vào nhau. Chỉ tiếc, không thể đem hai cơ thể hòa làm một.

Một nóng một lạnh, một ôn nhu một cuồng hân. Trái cực va vào sinh khoái cảm, tiếng đàn ông gầm gừ thỏa mãn, tiếng phụ nữ kiều mị ngâm nga. Khung cảnh sắc mùi dục vọng khiến bất cứ ai nghe nhìn đều không khỏi một phen đỏ mặt.

-Em có yêu anh không?

-Uhm.có

Anh nhếch môi lên, hạ thân nhẹ nhàng lướt động. Chỉ cần cô yêu anh, anh có thể bỏ cả thế giới để đến bên cô....chỉ cần cô yêu anh....

Kiểu vú cô theo động tác xoa nắn mà biến dạng. Mỗi anh triển miên lướt qua mọi vùng trên cơ thể người nằm dưới. Kéo chân cô đặt trên vai, anh xoay người chuyển tư thế khác.

Da thịt va chạm, khoái cảm kéo dài, day dưa không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nam phụ comeblack!

Rum đang có một kế hoạch thật hoàn hảo!

Hôm nay cô về nhà "cha" vì cũng không thể cứ ở lý nhà chồng mãi được. Cơ thể này là cô mượn, nên phụ thân người ấy, cô cũng nên thay mặt mà chăm sóc đi?

Kaiba bảo không muốn đến, cô ở một mình lại càng ngại, nói vòng nói vo một hồi, ăn xong một bữa cơm rồi nhất quyết rời đi.

Mà thật không ngờ, điện thoại vừa cầm tay, định bảo anh đến rước đã hiện lên một cuộc gọi với số lưu thật quen mắt: Rum

-Rum?

Giọng nam trầm bên kia vang lên ấm áp

-Vật nhỏ, lâu rồi không gặp!

Vừa dứt câu, một chiếc xe thể thao màu đen sang trọng đỗ lại trước mặt cô, nhận ra nam nhân bên trong, cô tắt điện thoại, khẽ mỉm cười.

- Vào xe rồi nói chuyện.

Cô cũng không ngần ngại, bước vào xe.

Nhìn gần mới biết Rum đã xuống dốc đến độ nào. Râu mọc lưa thưa, quần áo không thơm mát thơm tho như trước nữa. Đôi mắt ảm áp biết cười đã thay bằng con ngươi đỏ ngầu đầy mệt mỏi. Trước mặt cô, không còn chàng trai phong lưu, bảnh bao mà chỉ còn một người già dạn dày lo toan trên gương mặt tuần kiệt

-Rum, chỉ vài ngày không gặp sao anh lại trở nên như vậy? Hay Kaiba đã làm khó gì anh?

Đôi mắt Rum thoáng hiện lên một tia chết chóc, như rất nhanh đôi mắt lại tỏa nắng như ánh mặt trời

-Em đánh giá cao chồng mình, hay chính là đang hạ thấp anh đây?

Cô vội vã xua tay

-Em không!

-Xem em kia, vẫn chính là dễ bị lừa như vậy

Trong xe, tiếng cười khúc khích vang lên. Rum biết, nếu như chuyện kể tiếp xảy ra đúng như dự liệu, thì nụ cười ngây ngô của đối phương sẽ tắt hẳn. Nhưng nếu không làm như vậy, thì cái mà anh nhận được sẽ chỉ là con số 0. Có thể cô sẽ đau lòng, nhưng qua một thời gian, anh sẽ làm cho cô quên nó đi! Đúng...chỉ cần không có kẻ đó. Chỉ cần hán biến mất...thì cô sẽ chỉ của riêng anh.... của duy nhất mình anh!

-Này Rum...anh nghe em nói gì không đấy?

Mãi lo suy nghĩ, anh đã không thể nghe con chim vàng anh bên cạnh líu lo những gì.

-Um...anh xin lỗi...mà em nói gì thế?

Cô gãi gãi đầu, e ngại lên tiếng

-Cũng đã trễ, em nghĩ em nên về thôi.

-Hay anh đưa em về.

Vốn biến quan hệ giữa hai người cũng không tốt đẹp gì, cô chỉ đành quyết liệt từ chối ý định này, với lại, không hiểu tại sao Kaiba nhất quyết muốn đón cô về chứ không chịu để cô đi taxi

-Không cần, em điện anh ấy đến đón là được.

Rum gật gật đầu, mọi chuyện có khởi đầu thật suôn sẻ

-Anh à, em đang ở chỗ XXX anh đến đón em nhé.

Dứt câu, phía sau gáy cô bỗng bị đập thật mạnh, mi mắt nặng trĩu. Nhưng mà, cô vẫn kịp nhìn thấy gương mặt Rum hung ác. Bên tai, rõ ràng một giọng nam quen thuộc.

"Anh xin lỗi. Nhưng mà, ngoài cách này ra, anh không biết phải làm thế nào mới có thể giữ em cho riêng mình anh cả."

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Ấn Trước Yêu Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

